

Nové letecké technologie

Alexander V. Frolov

Rusko

2021

Kniha „New Aerospace Technologies“ byla poprvé vydána v Rusku v r 2012, ISBN 978-5-7679-2224-6 a bylo vydáno v nové verzi s ISBN 978-5-7679-3883-4 v roce 2017

Autorem je pan Alexander V. Frolov, nezávislý vědecký pracovník, bývalý majitel společnosti Faraday Lab Ltd, Petrohrad, Rusko.

Tato zajímavá kniha představuje různé způsoby, jak vytvořit pohyb těles, tzn změny polohy objektu v časoprostoru. V knize jsou popsány principy aktivních (nereaktivních) pohonů. Nové metody nevyžadují reaktivní výhoz hmoty mimo vozidlo. Doufám, že náš čtenář bude mít trpělivost uvažovat o příkladech mechanických systémů, které jsou uvedeny na začátku knihy, takže později uvidí analogy při zvažování elektromagnetických pohonných systémů nového typu. V obou případech, mechanické nebo elektromagnetické technologie, uvidíte gradient hustoty éteru jako důvod hnací síly.

V knize se budeme zabývat elektrickým pohonem (nejedná se o metodu ionizačního větru) a některými antigravitačními experimenty.

Zde je prezentována původní čtyřrozměrná (4-D) teorie k odhalení technologie chronální síly. Tato 4-D síla může být použita pro praktické potřeby k urychlení nebo zpomalení jakýchkoli procesů v určité oblasti vesmíru. Jinými slovy, tato technologie nám umožňuje měnit rychlost (nebo rychlost) existence částic hmoty v této oblasti vesmíru. Experimenty autora potvrzují jeho teorii, která je založena na pochopení časové rychlosti jako funkce objemové hustoty energie v nějaké oblasti prostoru. Je to také nová letecká technologie. Pohonná síla je zde výsledkem tlakového gradientu éteru. Tato síla je základem nové dopravní technologie, která se v anglické literatuře nazývá „warp drive“. Zajímavostí jsou 4-D rezonance přírodních živlů, které autor popisuje jako novinku a objev. Výpočty jsou uvedeny v knize. Rezonanční efekty v časoprostoru jsou důležitou součástí teleportační technologie, takže některé aspekty teleportace jsou zde zvažovány.

Důležité výpočty hodnoty „rychlosti světla“ jsou založeny na původní práci autora. S velkou matematickou přesností bylo prokázáno, že „rychlost světla“ je celé číslo, které je potvrzením diskrétní kvantové povahy naší časoprostorové struktury. Je důležitým nástrojem pro jakékoli prostoročasové inženýrské výpočty.

Kniha je určena inženýrským specialistům a širokému okruhu čtenářů, kteří se zajímají o návrh nového typu leteckého pohonného systému. Konstruktivní informace jsou čtenáři poskytovány pro experimentální ověření, protože počáteční informace o tomto tématu v některých případech nemají oficiální spolehlivé potvrzení.

Publikované materiály jsou převzaty z otevřených zdrojů, případně mi je zasílají jiní autoři.

Své komentáře a dodatky zasílejte Alexandru V. Frolovovi.

Kontakty na autora: +7 920 7944448 a +7 980 7243309 WhatsApp

a2509@yahoo.com, a2509@list.ru, alexfrolov2509@gmail.com

Webové stránky <http://www.faraday.ru>

OBSAH

- Kapitola 1. Reaktivní princip v uzavřených systémech.
Kapitola 2. Křídlo v uzavřeném proudu vzduchu.
Kapitola 3. Analogie mezi Magnusovým efektem a Lorentzovou silou Kapitola 4.
Elektrokinetické trysky Kapitola 5. Křivočarý
pohyb tělesa Kapitola 6. Gyroskopy s
proměnným poloměrem
Kapitola 7. Kompenzace tělesné hmotnosti
Kapitola 8. Inerciální pohony
Kapitola 9. Skupina zkoumání procesů bez setrvačnosti
Kapitola 10. Precese gyroskopu Kapitola 11.
Antigravitační účinky některých generátorů energie
Kapitola 12. Pondemotorické účinky
Kapitola 13. „Ponderolet“ od akademika Ignatieva
Kapitola 14. Vnitřní struktura elektrického pole
Kapitola 15. Efekt Thomase T. Browna
Kapitola 16. Frolovův kondenzátor jako elektrický pohon
Kapitola 17. Nanomateriály aktivní síly
Kapitola 18. Experimenty s gravimagnetickým polem
Kapitola 19. Metoda časového zpoždění pro pohon bez reakce Kapitola
20. Vlny "hustoty času" od N. Kozyreva
Kapitola 21. Gravitace a elastické deformace
Kapitola 22. Asymetrie podélných vln
Kapitola 23. Chronální dynamika Kapitola
24. Chronální hybná síla
Kapitola 25. Termogravitace Kapitola
26. De Broglie Waves of Matter Kapitola 27.
Antigravitační létající plošina od pana Grebennikova Kapitola 28. Vliv tvaru
Kapitola 29. Návrh časoprostoru

Kapitola 30. Chronální konstanta
Kapitola 31. Čtyřrozměrná rezonance Kapitola 32.
Čtyřrozměrný hologram Kapitola 33. Výpočet rychlosti
světla Kapitola 34. Stroj času

Kapitola 35. Koncept teleportace

Existuje pouze jeden pravý zákon – ten, který pomáhá ke svobodě.

Richard Bach

"Jonathan Livingston Racek"

Úvodní slovo

Pohyb je změna v umístění objektu, proces, který se vyskytuje jak v prostoru, tak v čase. Existujeme v pohybu díky tomu, že se nacházíme na povrchu planety letící vesmírem kolem Slunce a spolu s ním v Galaxii. Na druhou stranu, každá částice hmoty hmotných objektů je éter-dynamický proces, víceméně stabilní vířivé proudění pohybujícího se prostředí éteru a navíc dochází k procesu změny hustoty prostředí éteru v prostoru. (hustota energie). V reálném světě tedy není nic stacionárního, všechny objekty jsou v pohybu, stejně jako v procesu změny energetické hustoty prostoru objektu.

Pohyb vnímáme jako změnu polohy polohy, případně jinou změnu parametrů procesu existence hmoty. Proces pohybu a vývoje se nemůže zastavit, dokud existuje hmota. To je proces existence hmoty v čase. Z tohoto pohledu budeme uvažovat o způsobech vytváření hnací síly působící na tělo, přičemž nezapomeneme, že všechny hmotné objekty se skládají z mikročástic, z procesů éteru. Když už mluvíme o pohybu těles, je třeba pochopit, že v tomto případě se tak či onak začne pohybovat komplex částic hmoty, existující za určitých podmínek v prostoru, který zabírají.

Praktickou aplikací procesu pohybu je přesunout objekt z jednoho bodu v prostoru do druhého, pokud je to možné, s minimálním množstvím času. Proces pohybu obvykle nastává určitou rychlostí, ale jako každý jiný jev má dva „limitující případy“: v jednom z nich tělo okamžitě změní svou polohu v prostoru a ve druhém případě se tělo okamžitě změní. jeho polohu na časové ose. První případ se týká teleportace a druhý - cestování v čase, bez změny polohy v prostoru. Budeme zvažovat různé směry ve vývoji technologií pro pohyb v prostoru a čase, včetně těchto dvou limitujících případů.

Obvyklé způsoby pohybu jsou nám dobře známy, hlavní je reaktivní. Chodec nohama odtlačí podpěru, auto při otáčení kola podpěru odtlačí a zároveň podpěru zatlačí zpět a vozidlo dostane reaktivní impuls a pohne se vpřed. Člun může být poháněn vesly, vodním dělem nebo lodním šroubem, které tlačí vodu zpět a vytváří reaktivní efekt.

Touto metodou je striktně splněn zákon zachování hybnosti, který je nám všem dobře znám: v důsledku reaktivní interakce dostává každé z těles stejnou hybnost, která se rovná součinu hmotnosti a rychlosti, a to jak v případě, že se jedná o těleso, tak i o hybnost. pro každé ze dvou interagujících těles. Raketové vrtule, vrtulová letadla nebo proudová letadla a další zařízení fungují v přísném souladu s tímto zákonem zachování hybnosti.

Zrychlení letadla, například rakety, závisí na tom, kolik a jakou rychlostí je palivo vyvrženo tryskou rakety do vnějšího prostředí. Všimněte si, že k vytvoření hnací síly vynakládá jakýkoli tryskový přístroj energii na udělování zrychleného pohybu tryskové hmotě.

Palivo vymrštěné do vnějšího prostředí zároveň zvyšuje kinetickou energii molekul prostředí, v konečném důsledku zvyšuje okolní teplotu a zahřívá je. V tomto případě můžeme říci, že zvýšení tepelné energie, kinetické energie molekul prostředí, je ekvivalentní zvýšení kinetické energie letadla nebo jiného pohybujícího se tělesa na reaktivním principu. To je projev zákona zachování hybnosti a energie.

Existují další známé metody podobné reaktivnímu principu. Tyto metody také fungují v přísném souladu se zákonem zachování hybnosti, ale v opačném směru, totiž snižováním tepelné energie prostředí.

Například plachetnice se dá do pohybu jinak než loď nebo loď: svou plachtou zpomaluje pohybující se proud média (vzduchu), čímž se mění (snižuje) kinetická energie proudění částic prostředí, v za účelem zvýšení rychlosti (kinetické energie) plachetnice.

Protože výraz „reaktivní“ znamená „protichůdný“, princip opačný k reaktivnímu lze nazvat „aktivní“, tedy „jednající“. Při tryskovém pohonu vzniká síla působící na vozidlo v reakci na zvýšení energie prostředí. Proudové vrtule vyžadují pro svou práci zdroj energie. U aktivních pohonných systémů vzniká působící síla pohlcováním energie z okolí. Díky této vlastnosti může aktivní pohon sloužit jako zdroj energie při jejich práci.

V kapitole o nanotechnologiích se budeme zabývat metodou, která umožňuje vytvořit hnací sílu bez nákladů na palivo díky speciálnímu povrchovému reliéfu nanomateriálu, který zajišťuje výběr kinetické energie molekul vzduchu nebo jiného prostředí. Tento materiál se nazývá "výkonově aktivní materiál". Přítomnost větru v tomto případě nezáleží, protože v měřítku asi 100 nanometrů můžeme říci, že "vždy je vítr". Molekuly vzduchu se za normálního atmosférického tlaku a pokojové teploty náhodně pohybují rychlostí 500 metrů za sekundu, ale každá z nich se pohybuje přímočaře, bez kolizí, pouze v malých úsecích své trajektorie, dlouhých asi 50-100 nanometrů. Tímto pohybem lze pomocí moderní nanotechnologie vytvořit speciální uspořádaný povrchový nanoreliéf.

Takže nám známé principy vytváření hnací síly pro zrychlení vozidla fungují na základě interakce s okolím, v souladu se zákony zachování hybnosti a energie, a není jiné cesty. Samostatně lze poznamenat, že provádění těchto zákonů nevyžaduje uvolnění tryskové hmoty mimo karoserii vozidla, včetně raketových a kosmických technologií. Jsou známá technická řešení, která umožňují získat reaktivní makroimpuls působící na karoserii vozidla, když je spalované palivo vystřikováno z trysky do jakéhosi "tlumiče" umístěného uvnitř karoserie vozidla. V tomto „tlumiči“ ztrácejí mikroimpulzy částic tryskového paliva svou kinetickou energii a ta přechází do okolí ve formě tepelného záření. Při tomto způsobu vytváření hnací síly lze ochlazenou pracovní reaktivní hmotu látky vracet zpět do spalovací komory, kde bude využita v nových cyklech „ohřev – výfuk – chlazení – návrat“. Jde o systémy „uzavřené smyčky“.

Vzhledem k pohybu ve vzduchu, ve vodě nebo na povrchu podpěry (silnice) lze popsat téměř všechny nám známé konstrukce pohonů vozidel. Všechny jsou reaktivní nebo aktivní pohony. Výjimkou nejsou ani takzvané inerciální ovladače -

zařízení, která využívají vlastnosti těles k vytvoření hnací síly, kterou obvykle nazýváme „setrvačná hmota“. V kapitole o inerciálních pohonech se budeme zabývat fyzikálním mechanismem setrvačnosti při zrychleném pohybu těles a možnostmi jejího praktického využití z pohledu teorie éteru.

Kromě aktivních a reaktivních metod má smysl ukázat takové metody vytváření hnací (zdvihací) síly, které jsou způsobeny tlakovým gradientem média.

Pokles tlaku způsobí, že balónek stoupá vzhůru. Teorie aeronautiky je jednoduchá: prostředí má gradient hustoty, a protože hustota média uvnitř koule je menší než venku, okolní tlak vytlačuje kouli nahoru.

Stejně tak Archimédova síla způsobuje, že se vznášejí tělesa s nižší hustotou než voda. Tlakový gradient v médiu v těchto případech vytváří gravitační pole planety.

Z tohoto důvodu působí tyto síly ve vertikálním směru.

Rozdíl v tlaku média vzniká také při relativním pohybu křídla, které má profil Žukovskij - Chaplygin, a prostředí, které

vytváří vztakovou sílu působící na křídlo ze strany média. Podobně funguje tlakový gradient média ve známém „Magnusově efektu“, o kterém bude řeč v samostatné kapitole. Síly tohoto charakteru mohou být směřovány libovolným směrem, což tuto metodu příznivě odlišuje od metod aerodynamiky.

Fyzika, stejně jako všechny přírodní vědy, je pokusem studovat a porozumět tomu, jak náš svět navrhl Stvořitel. V teologii bylo řečeno mnoho o trojí povaze všech věcí. Pomocí metody analogií mezi jevy ve třech fyzikálních prostředích, přecházejících od hydrodynamiky a aerodynamiky k dynamice éteru, můžeme ponechat terminologii a mluvit o éteru různých teplot, různé hustoty, který určuje určitý statický tlak.

Stejně jako v dynamice plynů je i v dynamice éteru vhodné použít koncept „dynamického tlaku“, který závisí také na rychlosti proudění. Za předpokladu, že je v dynamice éteru naplněn Bernoulliho zákon celkového tlaku, máme možnost navrhnout technická zařízení - pohon, který nepracuje ve vzduchu nebo ve vodě, ale ve vakuu (v prostředí éteru). S tímto přístupem můžeme přejít od letectví k Aetherovým zařízením.

Návrhy pohonů s éterovou výměnou mohou využívat elektrické síly, magnetické jevy, ale i to, že rychlost šíření elektromagnetických vln není nekonečně velká. To vám umožní získat hnací sílu díky elektrickým a elektromagnetickým interakcím, protože se nevyskytují na prázdném místě, ale v éteru.

médium se známými fyzikálními vlastnostmi.

Analogy Magnusova jevu v případě prostředí éteru patří do oblasti elektrodynamiky. Budeme uvažovat o několika způsobech vytvoření hnací síly, a to změnou hustoty éteru v určitém objemu prostoru a tím vytvoření tlakového gradientu média na pohonném pohonu éteru.

V závěrečných kapitolách této knihy probereme základy chronodynamiky. Jedná se o novou oblast fyziky, která studuje jevy spojené se změnami chronálních (časových) parametrů objektů, tedy takových parametrů, jako je rychlost existence objektu. To je rychlost éter-dynamických procesů, v jejichž důsledku vznikají atomy a všechny ostatní částice hmoty. Tato rychlost je námi vnímána jako rychlost plynutí času. Je to relativní pojem: má smysl uvažovat o zrychlení či zpomalení míry existence jediného hmotného objektu ve vztahu k přirozené míře existence objektů v blízkozemském prostoru – čase.

V samostatné kapitole věnované čtyřrozměrným rezonancím bude ukázáno, jak jsou fyzikální parametry částic mikrokosmu a prvků živé přírody, zejména molekul DNA, dány parametry (velikostmi) planety. To je důležité pro rozvoj porozumění procesům existence částic hmoty na jiných planetách, stejně jako pro aplikované aspekty, například vytváření podmínek pro stabilizaci radioaktivních izotopů, čehož je dosaženo změnou hustoty prostředí éteru.

Zvýšení nebo snížení rychlosti existence hmoty, tedy „rychlosti pohybu v čase“, lze považovat za analogii s pohybem těles v prostoru. S tímto přístupem je vhodné použít koncept "chronomotorické síly", který hraje stejnou roli jako elektromotorická síla v elektrodynamice pro elektricky nabitě částice. Pole působení síly v oblasti gradientu chronálního potenciálu můžeme nazvat „chronální pole“, ve kterém se pohybuje „chronálně nabitě těleso“. Obecně terminologie vyplývá z analogií s elektrodynamikou. Potenciální gradient vytváří hnací sílu v daném směru.

Hlavním závěrem z této analogie je, že můžeme plánovat experimenty na "chronální indukci": pohyb "chronálního náboje" generuje pole a změna v hustotě proudu "chronálního náboje" v "chronálním obvodu generátoru"

by měly indukovat "chronální proudy" v přijímacích obvodech. Pro konstruktivní myšlenky o povaze „chronálního náboje“ budeme uvažovat o dílech Kozyreva, Veinika a dalších slavných autorů.

V současné době lze předpokládat několik technicky proveditelných experimentálních metod pro vytvoření chronopohonné síly, chronopole a řízení změny chronálních parametrů jednotlivých objektů. Tyto metody, analogicky s reaktivními metodami, stejně jako s aeronautikou, využívají koncept éterového média, které má skutečné fyzikální vlastnosti, které můžeme cíleně měnit, abychom zrychlili nebo zpomalili pohyb objektu v čase.

Přejdeme-li tedy k otázce „stroje času“, musíme pochopit nejen možné principy realizace tohoto snu lidstva, ale také jeho technické vlastnosti jako perspektivního vozidla. Prakticky cenný však může být v moderním světě takový aplikovaný aspekt chronálních technologií, jako je možnost stabilizace radioaktivních částic, s malým vynaložením energie a na velké ploše. V samostatné kapitole knihy probereme experimenty se změnou rychlosti času, které autor provedl v roce 2003 společně s doktorem Vadimem A.

Černobrov.

Vzhledem k rozsahu výše uvedených technologií, od známých až po fantastické, můžeme konstatovat, že v této fázi vývoje naší civilizace má smysl soustředit úsilí vývojářů v oblasti navrhování vozidel nového typu, pomocí takových aktivních pohonů, které nevyžadují palivo k vytvoření hnací síly. Všechny moderní vesmírné programy jsou přísně omezeny, protože používají obecně přijímaný, ale dávno zastaralý koncept tryskového pohonu.

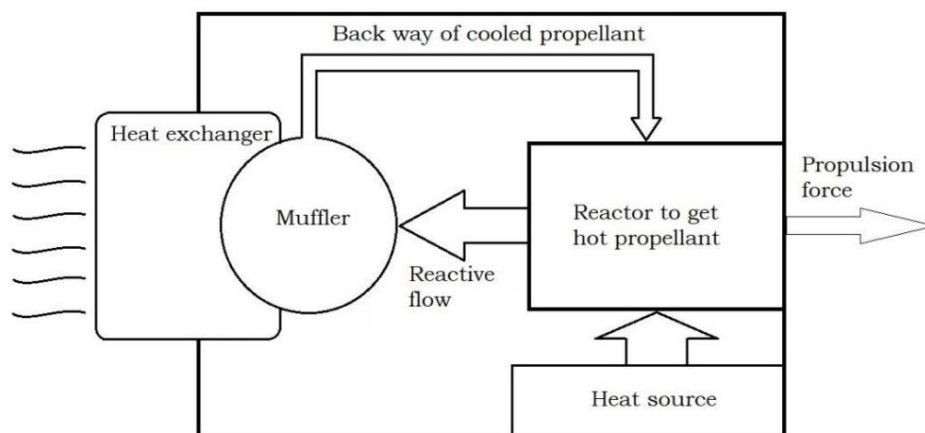
Nové technologie poskytují nepopíratelné technologické výhody v oblasti vesmírné, letecké, pozemní a námořní dopravy, snižují náklady a zvyšují rozsah přepravy bez omezení. Jedná se o obrovské prodejní trhy, které rostou s ohledem na plány leteckých společností na průzkum blízkého vesmíru v roce 2020 -

2030. Využití nových technologií umožní desetinásobně snížit náklady na vynesení nákladu na oběžnou dráhu.

Reaktivní princip v uzavřeném systému

Položme si jednoduchou otázku: na naší planetě jsou miliardy lidí, aut atd. neustále v pohybu. Všechny se pohybují reaktivní metodou a odrážejí se od povrchu planety. Každý z nás se pohybuje po silnici nějakým směrem a vysílá odpovídající impuls planetě v opačném směru. Ovlivňuje celkový součtový impuls rychlost rotace planety? Odpověď je zřejmá: ne, není. Vektory sil reakce planety na akce jednotlivců, strojů atd. nejsou uspořádány, proto je v referenčním rámci planety celkový reaktivní impuls v reakci na soubor chaoticky směřovaných impulsů roven nule.

Tuto situaci lze reprodukovat v technickém zařízení, které umožňuje vytvořit nový typ proudových vozidel, která vyžadují zdroj energie (teplo), ale nespotřebovávají pohonnou látku (pracovní proudovou hmotu). Uvažujme obvod znázorněný na obr. 1.

Obr. 1. Pohonné zařízení s uzavřenou smyčkou

V tomto provedení musí být reaktor (spalovací komora), ve kterém je pracovní hmota ohřívána zdrojem tepla, expanduje, tlačí na stěny reaktoru a vylétává tryskou ven. Automatický řídicí systém musí zajistit regulaci tlaku uvnitř reaktoru, jeho zásobování chlazenou pracovní látkou v požadovaném množství a regulaci dodávky tepelné energie ze zdroje tepla.

Je zřejmé, že reaktivní tok hmoty, vyvržené z reaktoru tryskou dozadu, udělí celému pohonnému tělesu dopředný impuls, který zajistí zrychlený pohyb celého vozidla v požadovaném směru. Na rozdíl od konvenčních tryskových vrtulí se navrhuje směřovat proud paprsku nikoli do okolí, ale do speciálního „tlumiče“, ve kterém částice pracovní hmoty ztrácejí kinetickou energii a odevzdávají teplo přes výměník tepla do okolí.

Dále pomocí systému nuceného oběhu musí být ochlazená pracovní hmota vrácena do reaktoru.

Látka použitá jako reaktivní pracovní hmota by neměla při opakovaném zahřívání a ochlazování měnit své chemické vlastnosti. Tato látka není hořlavé palivo, které se použije jednorázově, změní své chemické vlastnosti a uvolní se do životního prostředí. Pracovní látka reaktivního cyklu s uzavřenou smyčkou musí při zahřátí rychle a výrazně expandovat v objemu s minimálním vynaložením tepelné energie, což vytvoří silný reaktivní tok s vysokou kinetickou energií.

Je také žádoucí, aby částice pracovní látky měly velkou hmotnost, protože hybnost částice je součinem její hmotnosti a rychlosti.

Starověké árijské rukopisy zmiňují létající stroje využívající rtuť v uzavřeném cyklu: nazývaly je „Vimana“. Moderní technologové budou moci vybrat kromě rtuti i další látky, které je vhodné v takových cyklech ohřev-chlazení použít, navíc s velkým koeficientem objemové roztažnosti při ohřevu a velkou atomovou hmotností částic. Možná to budou kovové slitiny.

Toto zařízení, obr. 1, bylo poprvé diskutováno v roce 1996 [1] v mé zprávě na mezinárodní konferenci „New Ideas in Natural Science“, St. Petersburg. Zařízení bylo pojmenováno „entropické pohonné zařízení“, protože při reaktivní interakci vytváří gradient entropie: pro část impulsu, která je přenášena na pohonné těleso, je nutné zajistit minimum entropie; jeho impuls je jednosměrný vektor. Na druhou stranu pro reaktivní proudění pracovní hmoty je díky speciální konstrukci „tlumiče“ úkolem získat maximální entropii usměrněním impulsů

částice pracovní hmoty chaoticky v různých směrech. Doufám, že čtenář pochopí analogii s dříve zvažovaným příkladem převodu

reaktivní impulsy k planetě z mnoha objektů, které se chaoticky pohybují po povrchu planety a odrážejí se od ní. Obecně je vektorový součet těchto chaotických impulsů přibližně nulový.

Nevýhodou navržené konstrukce pohonu je potřeba samostatného zdroje tepla, který ohřívá pracovní hmotu. V konvenčních tryskových systémech hoří samotné palivo, které kombinuje funkce pracovní tryskové hmoty a zdroje tepla. Nepochybnou výhodou reaktivních systémů uzavřeného cyklu pracovní hmoty je však možnost dlouhodobého provozu, prakticky neomezeného, za předpokladu plného návratu pracovní hmoty do reaktoru (spalovací komory) a provozu zdroje tepla.

Pro kosmickou techniku jsou tyto funkce velmi zásadní, a pokud lze zdroj tepla dobýt ze solárních panelů, pak se doba letu stává neomezenou. Pro výkonné pohonné pohony může být zdrojem tepla jaderný nebo termojaderný reaktor s rezervou zdrojů na desítky let.

Je zřejmé, že taková pohonná zařízení mohou najít uplatnění v ponorkové flotile, protože nevytvářejí hluk, i když za sebou zanechávají tepelnou stopu.

Na toto téma jsme soukromě diskutovali s akademikem Vladimírem Ivanovičem Zubovem v letech 1994-1999. Velmi ocenil myšlenku samotnou, nepochyboval o jejím teoretickém základu a projevil zájem o aplikovaný výzkum. Pak se nám však nepodařilo vytvořit pracovní skupinu v RAS. Možná takové projekty probíhají v laboratořích v různých zemích a rád bych toto téma znovu otevřel v Rusku.

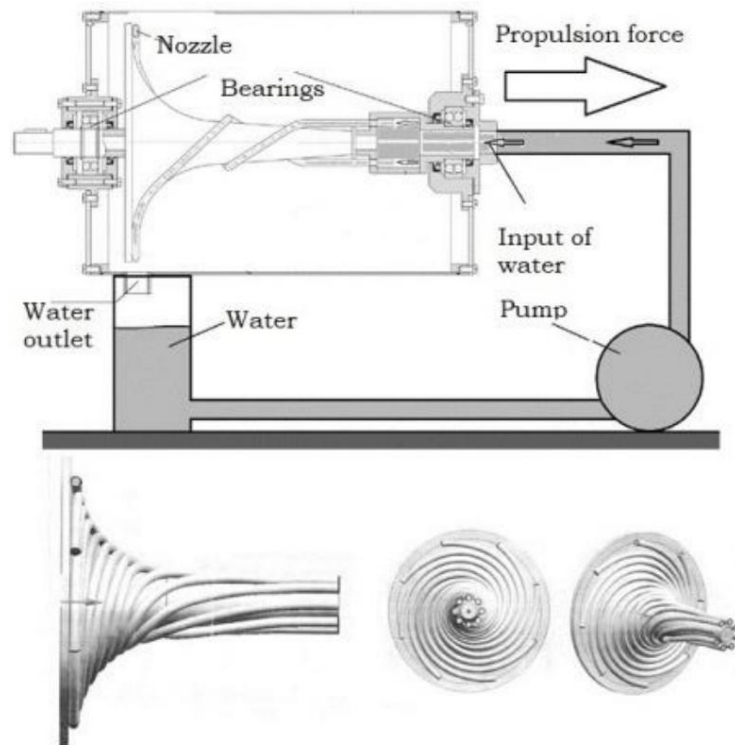
Zvažte další příklad systému proudového pohonu s uzavřenou smyčkou. Viktor Schaubberger v roce 1930 zkonstruoval svůj slavný autonomní samorotační generátor tak, že vytvořil dva procesy: rotaci rotoru, která byla přenášena na elektrický generátor, a axiální hnací (zdvihací) sílu. Jsou vzájemně propojeny, podle známého pravidla „síly vznikají ve dvojicích“. Obvykle je tato konstrukce považována za generátor energie, ale nás zajímá jiný aspekt tohoto vývoje.

Tento generátor dodával elektřinu do domu vynálezce několik let. Vnitřní struktura generátoru je vidět na modelu, který je uložen v Schaubbergerově muzeu v Rakousku. V horní části rotoru jsou patrné vstupní otvory spirálových trubek, kterými je do rotoru přiváděna směs vzduchu a vody. Rotace rotoru přes kladku je přenášena na reverzibilní motor - generátor. Když rotor zrychluje, motor je poháněn bateriemi a poté se stává generátorem a dodává elektřinu užitečné zátěži.

V letech 2010 - 2011 byla v mé firmě Faraday LLC, Tula vyvinuta obdobná konstrukce pohonu s návrhovým výkonem 20 kW, obr. 2. Výpočty jsou provedeny formou Výzkumné zprávy [2]. Byla také vyvinuta kompletní sada konstrukční dokumentace, protože bylo plánováno vyrobit tento samotočnou pohon v jednom z uralských strojírenských podniků. Na obr. 2 je znázorněno schéma experimentálního uspořádání s vodorovnou osou rotoru.

Všimněte si, že schéma ukazuje pouze dvě spirálové rotorové trubky, i když ve skutečném provedení je jich víc. Generátor je připojen k levé straně hřídele rotoru.

Zde jsou patrné analogie s myšlenkou zařízení s uzavřenou smyčkou Obr.1. V tomto projektu byly nalezeny způsoby přeměny nízkopotenciální tepelné energie prostředím pomocí elastického pracovního tělesa (směs vody a vzduchu). Jedním z úkolů projektu bylo vytvořit metodiku pro výpočet konstrukčních prvků, protože samoudržující se proces rotace rotoru, podobně jako vírové přírodní procesy, lze teoreticky modelovat a reprodukovat.

Obr. 2. Frolovův generátor podle Schaubbergerova schématu.

Hlavním úkolem tohoto projektu bylo získat autonomní zdroj energie, který to znamená, že rotor by měl přejít do režimu samorotace a zajistit rotaci elektrického generátoru. Tato konstrukce navíc využívá technické řešení, které umožňuje vytvářet nejen rotaci, ale také hnací sílu směřující podél osy rotace rotoru.

Pohyb pracovní hmoty probíhá lineárně podél osy otáčení. Proudění pracovní hmoty má určitý impuls rovný součinu její hmotnosti rychlosti pohybu. Tělo tohoto zařízení v tomto případě přijímá stejný reaktivní impuls, ale ve směru opačném k pohybu pracovní hmoty. Podobně u Schaubbergerova generátoru dochází ke vstupu směsi vody a vzduchu shora dolů, podél osy, a tělo zařízení jako celek dostává impuls směřující zdola nahoru.

Dále je třeba věnovat pozornost skutečnosti, že výstup pracovní látky tryskami rotorových trubek probíhá v rovině otáčení rotoru, to znamená kolmo k ose otáčení. Vektory impulsů částic toku pracovní látky, tvořící reaktivní toky každé z trubek rotoru, směřují v rovině rotace tangenciálně, což umožní rotaci rotoru, a jejich průmět na osu rotace je nula a nevytváří reakci na skříni podél osy otáčení rotoru.

Zákon zachování impulsu v tomto provedení lze prezentovat následovně: impuls přijatý tělem zařízení jako celkem v modulu se rovná celkovému impulsu reaktivních proudů pracovní látky vytékající z trubek rotoru. Ke změně trajektorie pohybu hmoty pracovní látky dochází v důsledku spirálovitého tvaru trubek rotoru, proto krouticí moment na hřídeli elektrického generátoru a hnací síla působící na skříň generátoru podél osy otáčení rotoru bude vždy ekvivalentní, v souladu se zákonem zachování

hybnosti.

Část energie se samozřejmě ztratí třením a přejde do okolí ve formě tepla. Elektrocentrály využívající Schaubbergerův obvod jsou

funkční pouze v případě, že vytvářejí hnací sílu podél osy otáčení, spárovanou s ekvivalentním točivým momentem rotoru.

V jiném schématu Schaubergerova generátoru je použita podobná metoda: motor roztočí rotor, poté se vytvoří režim samorotace, ve kterém je voda nasávána zespodu podél osy rotoru do oblasti vakua, poté vstupuje do spirálových trubic, jehož trysky jsou tangenciálně umístěny v rovině otáčení rotoru.

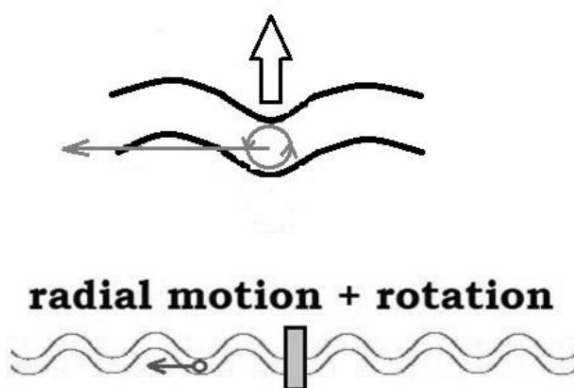
Po dosažení požadované rychlosti otáčení lze vypnout napájení elektromotoru, protože tento odstředivý stroj se stává autonomním generátorem elektřiny. Zvláštností této konstrukce je, že radiální rotorové trubky jsou ve tvaru spirálových spirál. Díky speciálnímu tvaru se voda pohybuje nejen radiálně, ale také se voda otáčí kolem osy trubice. Tuto metodu patentoval Schauberger [3] jako způsob snížení hydraulických ztrát. Při spirálovém pohybu vodních částic trubic totiž nekloužou, ale kutálejí se po vnitřním povrchu trubice. Valivé tření je mnohem menší než kluzné tření, je to známá metoda, která funguje v ložiskách.

Takže v generátoru Schauberger působí na tělo celého stroje reaktivní hnací síla směřující podél osy otáčení a její hodnota odpovídá síle, která poskytuje točivý moment rotoru. Jsou známa další podobná řešení: vstup reaktivní pracovní hmoty je organizován podél osy rotace rotoru a její výstup je v rovině rotace rotoru, tedy kolmo k ose rotace rotoru.

Schaubergerův princip vám tedy umožňuje získat dvojici sil: točivý moment a pohon síla působící na tělo zařízení jako celek. U tohoto schématu není pracovní látka emitována do vnějšího prostředí, ale je využívána v uzavřeném cyklu.

Srovnávací analýzou myšlenky znázorněné na obr. 1 a Schaubergerovým principem lze dojít k závěru, že druhé řešení je velmi slibné. Místo pohlcování energie lineárního reaktivního impulsu „tlumičem“ využívají stroje Schauberger jeho přeměnu na točivý moment. V případě, že tento krouticí moment není vyžadován, lze jej eliminovat umístěním více elektrocentrál na jednu plošinu, ve dvojicích s opačným otáčením.

V roce 1996 jsem se setkal s několika lidmi z německého výzkumného týmu, abych prodiskutoval jejich experimenty na toto téma. Jejich zařízení obsahuje dva kotouče, na jejichž povrchu jsou vytvořeny spirálové drážky (jako na gramofonových deskách), obr.3.

Obr.3. Vývoj Schaubergerova „repulsinu“. Německá verze z roku 1996.

Rozteč spirál se od sebe mírně liší. Jeden disk se točí.

V mezeře mezi disky jsou spirálové drážky, radiálně se pohybuje voda nebo speciální gel. Odstředivá síla vytlačuje kapalinu na okraj. Je důležité vzít v úvahu, že částice kapaliny rotují a pohybují se lineárně radiálně, proto vznikají různé tlaky kapaliny na horním disku a na dolním disku (jedná se o Magnusův efekt).

Tento tlakový gradient je u tohoto provedení příčinou axiální zvedací síly. Tím se mírně liší od Schaubbergerových disků, které jsou známé jako „zařízení Repulsin“.

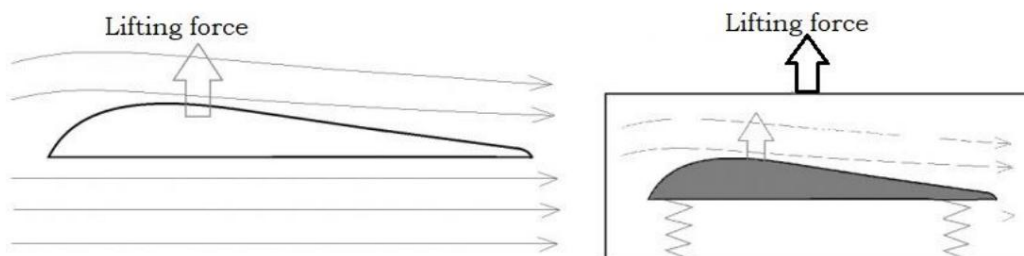
Tedy s přihlédnutím k jednoduchosti Schaubbergerova schématu a historii jejího vývoje od roku 1930 lze předpokládat, že využití raketové techniky pro výzkum vesmíru v moderním světě je součástí masové dezinformace lidstva o našich skutečných schopnostech. Dále přejdeme k úvahám o dalších jednoduchých, funkčních konstrukcích nového typu pohonného zařízení, které čtenářům poskytnou další fakta a umožní jim vyvodit závěry. Ve skutečnosti jsme klamáni, abychom věřili, že k raketové technice neexistuje žádná alternativa.

Křídlo v uzavřeném proudu

Uvažujme jednoduché křídlo s profilem Žukovskij - Chaplygin, které bylo poprvé navrženo v roce 1910. Před tímto vynálezem byla křídla letadla plochá a vztlak byl generován úhlem sklonu křídla, tedy v důsledku reaktivního odrazu křídla. přichází proud vzduchu. Vztlačová síla křídla s profilem Žukovskij - Chaplygin je způsobena rozdílem tlaku média na křídlo shora a zdola, protože tlak závisí na relativní rychlosti křídla a média. Na obr. 4

ukazuje, že horní plocha křídla je obtékána vzduchovým médiem po delší dráze než spodní.

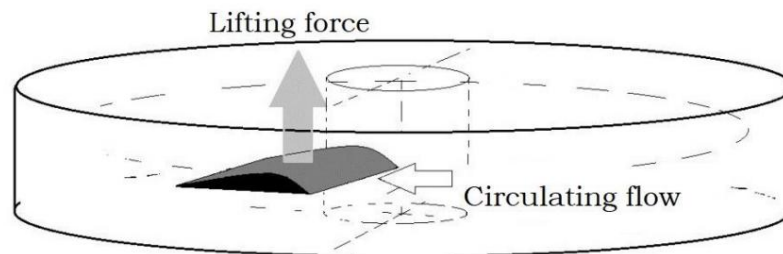
Proud vzduchu má tendenci udržovat si svou integritu, proto je jeho rychlost vzhledem k hornímu konvexnímu povrchu křídla vyšší než relativní rychlost podél plochého spodního povrchu křídla. Rychlost a tlak spolu souvisí. Rozdíl v tlaku média na křídlo (gradient) zvedá křídlo nahoru (vysouvá ho směrem k nižšímu tlaku média).

Obr. 4. Zvedací síla pro profil křídla.

Nezáleží na tom, zda se křídlo pohybuje v médiu, nebo proudění média (vzduch, voda atd.) obtéká křídlo. Tento systém není reaktivní; proto se jeho aplikace v pohonných systémech s uzavřeným cyklem jeví jako velmi slibná. Na obr. 3 (vpravo) je znázorněno, že křídlo namontované uvnitř aerodynamického tunelu na elastické tlumiče narázů demonstruje přítomnost zvedací síly, když je trubka vyfukována. V tomto případě působí svislá síla na celé těleso trubky.

Předpokládejme, že jsme vytvořili cirkulující tok média (plynu nebo kapaliny) v uzavřeném tělese, podobném koblihu (toroidu). Do toku vložíme několik křídel, radiálně, jak je znázorněno na obr. 5.

5. Radiální křídlo v proudění cirkulujícího vzduchu (vody) Obr.

Získáme jednoduché řešení, které lze experimentálně testovat a má vyhlídky na implementaci v leteckém inženýrství. Jsou nějaké technické problémy, ale ty se řeší. Například průletem v oblasti křídla se mění lineární proudění média a objevují se v něm turbulence. Pro vyrovnání proudění musí být za křídlem instalovány ploché nebo trubkové prvky (laminátory).

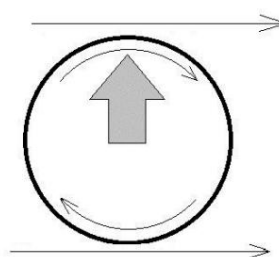
Velikost vztaku závisí na rychlosti proudění vzhledem ke křídlu. Velikost síly lze upravit. Zpomalení nebo zrychlení cirkulačního proudění média si samozřejmě vyžádá spotřebu energie z čerpadla, ventilátoru nebo jiného pohonu pro pohyb proudění média.

Dále se budeme zabývat podobným perspektivním schématem, které je z energetického hlediska ekonomičtější než křídlo umístěné v uzavřeném toku cirkulujícího média.

Magnusův efekt a Lorenzova síla

Podobně jako u křídla Žukovskij - Chaplygin vzniká Magnusova síla v důsledku tlakového rozdílu mezi proudy média na povrchu rotujícího válce. Tento efekt objevil německý vědec HG Magnus v roce 1852.

Obrázek 6 ukazuje diagram sčítání vektorů rychlostí proudění média a povrchu rotujícího válce.

Obr. 6. Magnusův efekt pro rotující válec.

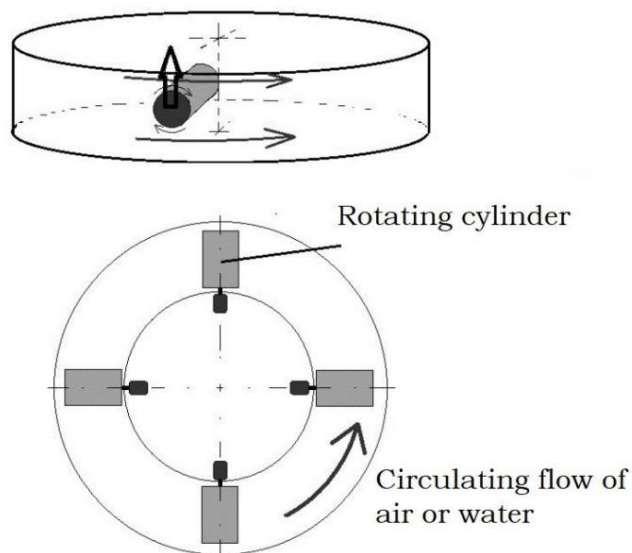
V horní části válce (koncový pohled) se směr proudění média a plochy rotujícího válce shodují a ve spodní části válce se jeho plocha pohybuje směrem k proudění média. Vzhledem k tomu, že proudění ve spodní části rotujícího válce je zpomalováno jeho povrchem pohybujícím se proti proudu, dynamický tlak proudění klesá a statický tlak média na povrchu se zvyšuje v souladu s Bernoulliho zákonem o celkovém tlaku proudění. V důsledku toho je tlak média na horní části rotujícího válce menší než na spodní části válce. Vzniká výtah, jako při efektu křídla se Žukovským -

Profil Chaplygin.

Magnusův efekt dobře znají fotbalisté a tenisté, kteří jej využívají k vytvoření zakřivené dráhy ve vířících míčích. Při "zkrouceném úderu" míč neletí v a

přímka, pokud se otáčí kolem své osy. Za letu na něj běží proud vzduchu, který vytváří Magnusův efekt a dráha letu je zakřivená. V důsledku takového úderu míč letí v zatáčce a neletí tam, kde se očekává...

Předpokládejme, že jsme sestrojili uzavřené proudění pohybujícího se média (vzduch, voda atd.), ve kterém je radiálně umístěno několik rotujících válců, jak je znázorněno na obr. 7. Předpokládejme, že rotaci každého válce zajišťuje nezávislý elektrický pohon s nastavitelnou rychlostí a směrem otáčení.

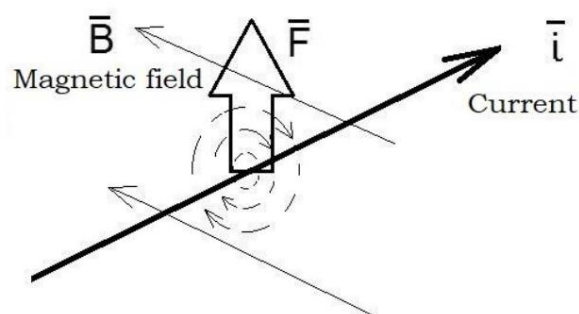

Obr. 7. Pohon založený na Magnusově jevu.

Oproti provedení s křídlem instalovaným v proudění pohybujícího se média znázorněném na obr. 5 má toto schéma důležitou výhodu: velikost a směr axiální zvedací síly lze měnit změnou velikosti rychlosti a směru rotace válců. Rychlost a směr cirkulačního proudění mohou být konstantní, což poskytuje značné výhody z hlediska rychlosti a manévrovatelnosti vozidla. Pohonná jednotka tohoto typu může být instalována svisle nebo vodorovně a vytváří přitlačnou sílu.

Zajímavá analogie s Magnusovým efektem vyvstává při zvažování elektromagnetického jevu známého jako Lorentzova síla. Víme, že na vodič s proudem v magnetickém poli působí síla ve směru znázorněném na obr. 8. Důvod vzniku této síly, dříve neexistovalo jednoznačné vysvětlení.

Za předpokladu analogií s Magnusovým efektem lze Lorentzovu sílu interpretovat jako výsledek tlakového gradientu prostředí éteru. V mé zprávě na konferenci „New Ideas in Natural Science“ [1] to bylo poprvé ukázáno vědecké komunitě v roce 1996.

Obr.8. Lorentzova síla je výsledkem tlakového gradientu éteru.

Všimněte si, že ve schématu na obr. 8 dostáváme opačný obrázek superpozice vektorů, který byl znázorněn na obr. 7.

Magnusova síla působí na válec otáčející se v proudu média ve směru koordinovaného pohybu. povrchu válce a média. Na obr. 8 je vidět, že Lorentzova síla působí ve směru opačné superpozice vektorů. Proč?

Faktem je, že vektory na obr. 8 jsou znázorněny podmíněně, podle přijatých označení vektorů elektrického proudu (toků kladně nabitých částic) a magnetického pole. Směr pohybu reálných toků elektronů a částic Aetheru (vektorů magnetických polí) se liší od konvenčního označení. Je zásadně důležité pochopit, že tento efekt v elektrodynamice vzniká podobně jako Magnusův efekt! Efekt vzniká v důsledku gradientu tlaku prostředí na pohybující se těleso, je to dáno rozdílnou rychlostí tělesa a prostředí, ale elektromagnetické systémy využívají prostředí éteru, nikoli vzduchu nebo vody.

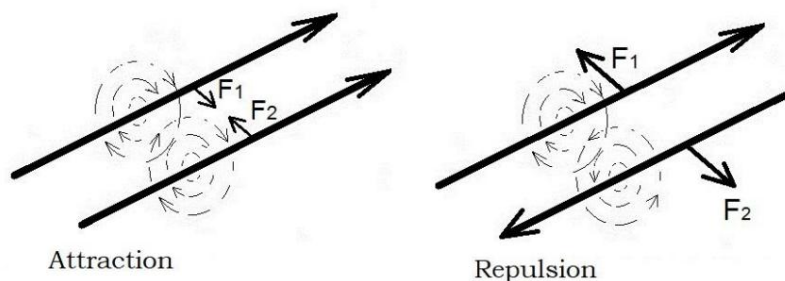
Všimněte si, že elektron nebo jiná nabitá částice, která vytváří magnetické pole, když se pohybuje, je rotující objekt. Přesněji by bylo uvažovat její pohyb jako šroubovicovou, pravou nebo levou spirálu v závislosti na znaménku elektrického náboje dané částice hmoty. Lorentzovy síly a Ampérové síly jsou v tomto případě vnější síly ve vztahu k vodičům s proudem, na které působí, to znamená, že mohou zajistit jejich pohyb v prostoru.

O struktuře elektronu bylo napsáno mnoho, ale rád bych čtenáři doporučil práci Dr. Spartaka Polyakova a jeho syna Olega Polyakova [4]. Tito autoři se ve své knize „Experimentální gravitonika“ zabývali strukturou elektronu a ukázali, že jej lze reprezentovat jako kruhově polarizovaný foton, tedy jako dynamický proces pohybu elektromagnetické vlny kruhové polarizace v uzavřeném toroidním prostoru. . Později se tomuto problému budeme věnovat podrobněji. Zde jen stručně poznamenáme, že při této úvaze má vznik magnetického pole, kdy se nabitá rotující částice pohybuje v Éteru spirálovou trajektorií, jasnou analogii s poruchou fyzikálního prostředí, která vzniká, když rotující válec, resp. míč se pohybuje v nějakém médiu. Můžeme říci, že interakce vnějšího magnetického pole, přes které se pohybuje elektricky nabitá částice s vlastním magnetickým polem, vychyluje částici stejným způsobem, jako proud vzduchu vychyluje vířící kouli, a to v důsledku vytvoření tlakového gradientu prostředí na částici hmoty pohybující se v něm.

Tyto zajímavé experimenty poskytují dobrou možnost rozvinout mnoho návrhových nápadů pro nové letecké technologie.

Elektrokinetický pohon

Na základě konceptu „gradientu tlaku éteru“ uvažujme Ampérův jev, tedy jev přitahování nebo odpuzování vodičů elektrickým proudem, obr.9.

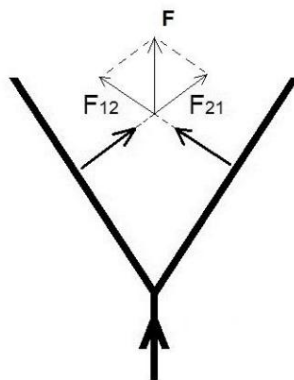
Obr. 9. Ampérový efekt pro vodiče s proudem.

Je známo, že při koordinovaném pohybu proudů v paralelních vodičích se tyto přitahují a protiproudy se odpuzují. Je zřejmé, že vektorové sčítání a odečítání magnetických toků má smysl jako zvýšení nebo snížení relativní rychlosti částic éteru, což vytváří tlakový gradient v prostředí éteru. Je možné sestavit pohonné zařízení s využitím tohoto tlakového gradientu Aetheru?

Podle Ampere je výsledná síla pro paralelní vodiče nulová. Tato skutečnost byla dlouhou dobu důvodem nepozornosti vynálezců a konstruktérů k technologii elektrokinetického pohonu.

Analýza sil vznikajících v neparalelních vodičích, například ve vodiči tvaru Y, byla poprvé provedena v roce 1844 slavným fyzikem - matematikem Hermannem G. Grassmannem. Ukázal, že případ paralelních vodičů, uvažovaný Amperem, je pouze speciální případ a v obecném případě výsledné síly pro vodiče s proudem nemusí být rovné nule.

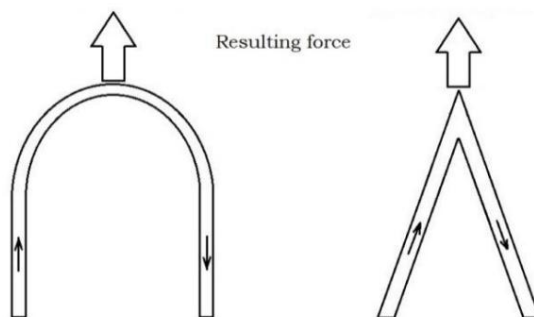
Na obr. 10 jsou znázorněny vektory sil působících na úseky proudu v oblasti "vidlice" tvaru Y, jejichž vzorec pro výpočet analyzoval Grassmann. V tomto případě není celková síla působící na část vodičů s proudem ve tvaru Y nulová, to znamená, že vodiče v tomto případě tvoří pohon ve tvaru Y.

Obr. 10. Síly ve vodiči elektrického proudu ve tvaru Y. Obr.

Jde o další projev silových účinků vznikajících rozdílem tlaku média, tedy tlakového gradientu Éteru.

Pomocí analogií mezi jevy hydrodynamiky, aerodynamiky a éterdynamiky je možné navrhovat různé pohony. Analogy pohonu ve tvaru Y jsou tzv. "Sigalovovy elektrokinetické pohony" [5], což je úsek vodiče elektrického proudu ve tvaru V nebo U, obr.11.

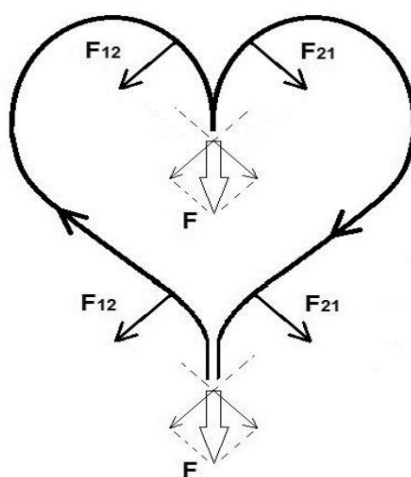

Obr. 11. Sigalovův jev ve speciálních vodičích elektrického proudu.

Tyto jevy se obvykle vysvětlují jako interakce proudů ve vodiči složitého tvaru s jeho vlastním magnetickým polem, tedy Lorentzovou silou. Důvodem výskytu Lorentzovy síly jsme se zabývali již dříve, jako výsledek tlakového gradientu éteru, diagram je na obr.8. Elektrokinetické pohony jsou následně jednou z variant pohonů Aether, které využívají tlakový gradient okolního prostředí Aether k vytvoření aktivní hnací síly v daném směru.

V dílech Sigalova [4] jsou také uvažovány další vodiče složitého tvaru: ve tvaru U, ve tvaru L a tak dále. Navrhuji zvážit další zajímavou možnost, jedná se o vodič s elektrickým proudem ve formě kardioidy, obr. 12.

Tento proudový obvod je podobný verzi ve tvaru V, navíc odpudivé síly dvou sousedních úseků vodiče na vstupu proudu do obvodu vytvářejí sílu, která je spoluřízena s výslednou silou generovanou v oblasti vnitřního ohyb kardioidy. Podle mého názoru velmi slibné schéma. Pokusy v mé domácí laboratoři v letech 1991-1996 ukázaly docela dobré výsledky.

Obr. 12. Síly v proudové smyčce kardioidního tvaru.

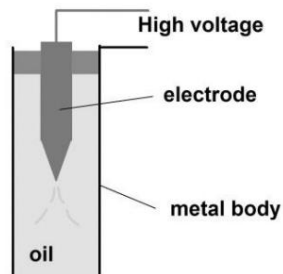
Tento obvod může být proveden jako vícevodičová cívka. Při měření hnací síly, vodiče musí být upevněny např. na pevnou desku.

Experimenty s takovými zařízeními jsou jednoduché, ale poskytují různé výsledky pro různé experimentální návrhy cívek. To znamená, že velikost hnací síly ovlivňuje několik faktorů. Mechanické analogie elektrokinetických pohonů, které mohou mít praktické uplatnění i v leteckém inženýrství, pomáhají pochopit, proč výsledky experimentů s elektrokinetickými pohony závisí nejen na síle proudu, ale také na pulzním režimu provozu (pulzní proud ve vodičích). Je jasné, že tato technologie není metodou úspory energie. Vyžaduje velmi silné proudy. Může být pulzní režim může mít nějaké praktické využití pro vytvoření korekce trajektorie satelitu.

Jedno další jednoduché experimentální zařízení, které jsem testoval ve své domácí laboratoři v roce 1996-1997. Je to hermeticky uzavřený válec s olejem. Centrální elektroda je připojena ke zdroji vysokého napětí. Další elektrodou je kovové tělo válce, obr.13. Zde je axiální hnací síla, pokud je na elektrody aplikováno vysoké napětí. Toto zařízení demonstrovalo možnost získat kinetickou energii pomocí elektrických sil. Můžeme jej tedy pojmenovat také „elektrokinetický“ pohon. Zde není žádná vnější ionizace a není zde žádný reaktivní proud mimo zařízení.

Síla není v tomto jednoduchém experimentu mocná, ale vývoj této technologie lze použít pro nanosatelity a další vesmírné projekty. Tady je to vážné

výhoda. V tomto zařízení nespotřebujeme pohonné hmoty. Uvnitř zařízení cirkuluje olej.

Obr. 13. Cirkulace oleje uvnitř uzavřeného prostoru

V další kapitole navrhuji zvážit příklady mechanických systémů jako nereaktivní pohony. V některých aspektech je podobný Sigalovovým elektrokinetickým pohonům.

Křivočarý pohyb těla

Každý zná setrvačné síly vznikající při zrychlování nebo zpomalování pohybujícího se tělesa. Z hlediska dynamiky éteru můžeme říci, že „éter se projevuje“ při zrychlování těles. Existenci éterového elastického prostředí lze však detekovat i u stacionárních těles, v procesech jejich elastické deformace (natahování či stlačování meziatomových vazeb), ale o těchto vlivech budeme uvažovat později.

Zrychlení křivočarého pohybu závisí na zakřivení trajektorie (poloměru) a odstředivá síla F vzniklá při měření trajektorie je určena jednoduchým vzorcem F.1, je to druhý Newtonův zákon:

$$F = at$$

F.1

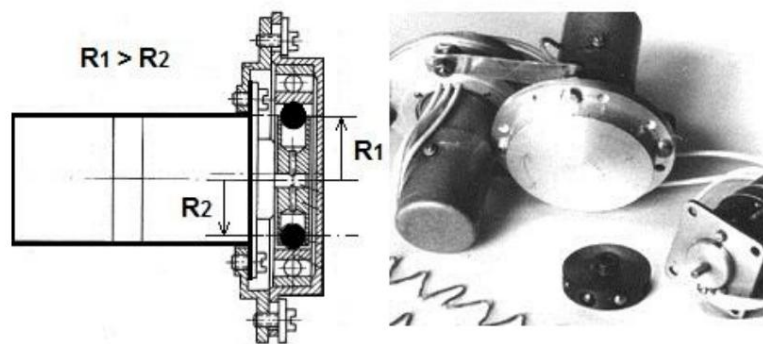
kde F je síla, m je hmotnost pohybujícího se tělesa, a je zrychlení tělesa křivočarý pohyb.

Síla F závisí na zrychlení a je funkcí rychlosti a poloměru zakřivení trajektorie tělesa se setrvačnou hmotou. Při pohybu tělesa po kružnici vzniká stejná síla F ve všech radiálních směrech. Když se těleso pohybuje po křivočaré trajektorii s proměnným poloměrem, bude se velikost zrychlení a síly měnit v různých částech trajektorie. V součtu může být výsledná síla nenulová, což vytváří hnací sílu v jednom preferovaném směru.

Tuto myšlenku lze využít různými konstruktivními metodami, např. obr. 14 navrhuje schéma Academic Veinik's thruster, ve kterém se kovové kuličky kutálejí po křivočaré trajektorii proměnného poloměru [6]. V jednom z experimentů Academic Veinik se v designu BM-28 pohybovalo 8 kovových kuliček o průměru 8 mm po zakřivené trajektorii o průměru přibližně 45 mm. Otáčení bylo zajištěno elektrickým pohonem, na jeho ose byl instalován "nosič" - disk, ve kterém bylo vyrobeno 8 radiálních kanálů pro kuličky.

Kuličky mohly volně měnit svůj poloměr otáčení v kanálu. Je zřejmé, že během rotace odstředivá síla tlačí koule proti vnějšímu kroužku, který je instalován s excentricitou: osa vnějšího kroužku, která omezuje poloměr otáčení kuliček, se neshoduje s osou motoru. Excentricita trajektorie kuliček v tomto provedení byla 0,7 mm. Při rychlosti otáčení asi 21 000

ot/min, zařízení vytvořilo hnací sílu asi $1,4 \cdot 10^{-4}$ (N), směřující kolmo k ose otáčení motoru, ve směru excentricity oběžné dráhy kuliček.

Obr.14. Pohonný pohon od akad. Veinik

Fotografie (vpravo na obr. 14) ukazuje dvojitou konstrukci pohonného pohonu Veinik. Kombinace dvou protiběžných pohonů kompenzuje momentovou odezvu při zachování stejného směru hnací síly F v obou pohonech. Excentricita drah kuliček obou pohonů musí být orientována stejným směrem.

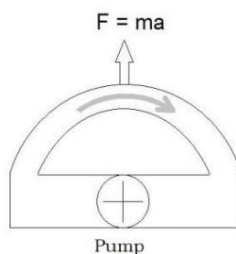
Tento experiment Veinik byl reprodukován ve Faraday Laboratory Ltd. v roce 2002.

Všimněte si, že provoz pohonného zařízení vyvinutého v naší laboratoři byl doprovázen značnými vibracemi, proto bylo obtížné zvýšit excentricitu nebo rychlost otáčení. Síly působící v této konstrukci byly zanedbatelné.

Teoreticky byla zvažována jedna z možností modernizace tohoto schématu: bylo navrženo přidat ke konstrukci pružné připojení koule k ose.

V takovém schématu míč nejen tlačí na tělo, ale také jej táhne osou otáčení a přítlačná síla v různých částech trajektorie bude různá, protože závisí na poloměru otáčení. Další možností, jak zlepšit Veinikův motor, je pružný kontakt koule s tělem (například pryžové těsnění na těle nebo pryžový povlak na kouli). Po prostudování problematiky spolehlivosti konstrukce a perspektiv této metody bylo rozhodnuto najít jiné technické řešení koncepce pohonného zařízení využívajícího křivočarý zrychlený pohyb kapalně pracovní látky, tedy kapalně setrvačné hmoty. .

Schéma s využitím kapalně pracovní látky pohybující se po křivočaré uzavřené dráze o proměnném poloměru jsem uvažoval v roce 1996 [1]. Kapalná pracovní látka, na rozdíl od kovových kuliček, je pro použití v tomto schématu vhodnější. V tomto případě by samozřejmě měly být optimalizovány tři faktory: zvýšení hustoty kapaliny (pracovní hmoty při stejném objemu), zvýšení rychlosti pracovní hmoty a zajištění pružnosti interakce.

Obr. 15. Odstředivá síla v křivočaré dráze kapaliny

Předpokládáme, že na otočném úseku potrubí (tělesa) po dráze ve tvaru U se se zrychlením pohybuje kapalná pracovní látka, tedy nějaká setrvačná hmota, obr. 15. Je zřejmé, že působí síla $F = ma$ částice kapaliny, 19

podle druhého Newtonova zákona. Tato síla tlačí pracovní tekutinu na vnitřní povrch trubky v poloměru otáčení. Takže celé tělo tohoto zařízení má jednosměrnou pohonnou sílu.

Vraťme se k elektrokinetickým konstrukcím. Sigalovovy efekty jsou variantami projevu Grassmannových zákonů pro stejnosměrné proudy ve vodiči složitěho tvaru. Existuje však také zvláštní případ tohoto jevu: silná hnací síla vzniká, když se ve vodiči ve tvaru V nebo U objeví proudový impuls. Podle mého názoru se tento případ netýká Ampere-Grassmannova jevu, tj. interakce proudu a magnetického pole, ale je výsledkem vzniku odstředivé síly u elektrokinetických pohonů, analogicky s koncepcí pohonu znázorněnou na Obr. 15. S tímto uvážením může pulzní elektrokinetický efekt najít větší praktické uplatnění než stejnosměrný elektrokinetický pohon.

Faktem je, že přední část pulsu, to znamená vlna posunu elektronů ve vodiči při zapnutí proudu, se pohybuje podél vodiče rychlostí více než stovky kilometrů za sekundu. Takový posun látky o malé hmotnosti, ale s vysokou rychlostí, vytváří silný krátkodobý impuls hnací síly. Když se ustaví konstantní proud, odstředivé síly jsou velmi malé, protože skutečná rychlost elektronů ve vodiči je pouze asi 0,1 mm za sekundu.

V tomto ohledu je realizace myšlenky s čerpadlem a kapalinou cirkulující pracovní látkou, obr. 15, málo praktická. Vysokofrekvenční pulzní elektrokinetický efekt za přítomnosti výkonného zdroje elektrické energie může být mnohem účinnější než jakékoli mechanické zařízení, a to díky vysoké rychlosti šíření čela pulzu elektrického proudu ve vodiči.

Hmotnost částic pracovní látky je druhým faktorem zvyšování odstředivé síly podle vzorce F.1. Elektrony mají velmi malou setrvačnou hmotnost.

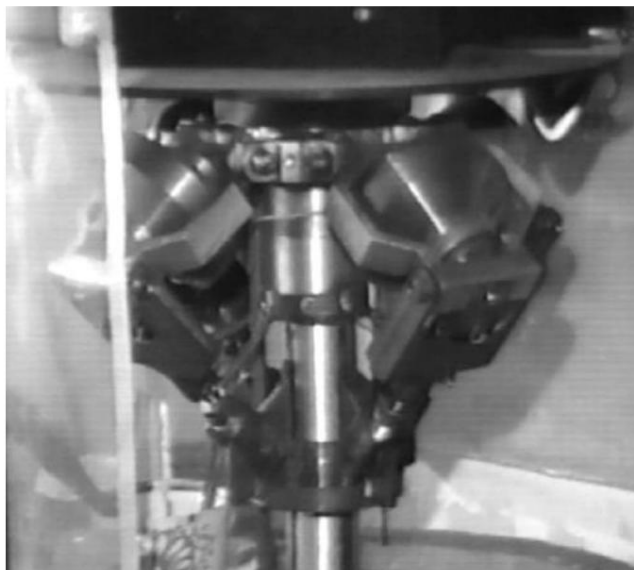
Bylo by zajímavé organizovat experimenty ke studiu pulzního elektrokinetického efektu v obvodu ve tvaru U pro ionty, například pro protony (ionizovaný vodík), protože jsou 1836krát těžší než elektrony. Pro praktické použití se však může ukázat jako vhodnější konstrukční verze impulzního elektrokinetického pohonného zařízení ve tvaru písmene U, jehož pracovní látkou je elektrolyt. V tomto případě bude pohon pohonu jako elektrolytický kondenzátor neobvyklého tvaru se spínaným zdrojem.

Gyroskop s proměnným poloměrem

Podívejme se samostatně na konstrukční varianty pohonů využívajících „princip gyroskopu s proměnným poloměrem“. Tento princip byl navržen a podrobně popsán v knize "Experimentální gravitonika" [4].

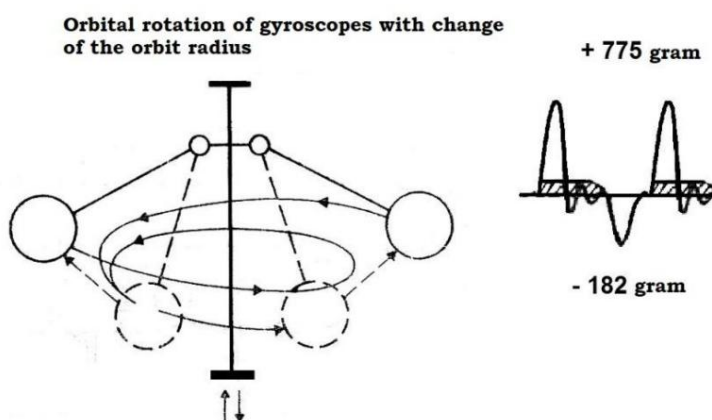
První etapu experimentálního výzkumu Spartak Michajlovič Poljakov provedl pomocí mechanického zařízení, ve kterém byl vytvořen orbitální pohyb rotujících těles (gyroskopů) v kombinaci se změnou jejich poloměru oběhu (precese). Fotografie Obr. 16 ukazuje experimentální uspořádání Yolka se čtyřmi gyroskopy, které bylo použito v roce 1984-1986 ke studiu silových účinků v Polyakovově laboratoři.

V tomto provedení bylo otočeno několik gyroskopů (orbitální rotace), přičemž každý z nich bylo možné vypnout nebo zapnout samostatně, navíc ve dvou různých směrech vlastní rotace. Celková hmotnost konstrukce byla 32 kg, hmotnost čtyř gyroskopů 6,4 kg a zdroj energie pro motory byl externí, nastavitelný.

Obr. 16. Experimentální nastavení Dr. Polyakova

Výsledky Polyakovových experimentů jsou znázorněny v grafech obr. 17. Za přítomnosti osové rotace zapnutých gyroskopů, jakož i jejich posunutí v radiálním směru oběžné dráhy rotace, vznikají asymetrické silové účinky impulsní povahy. .

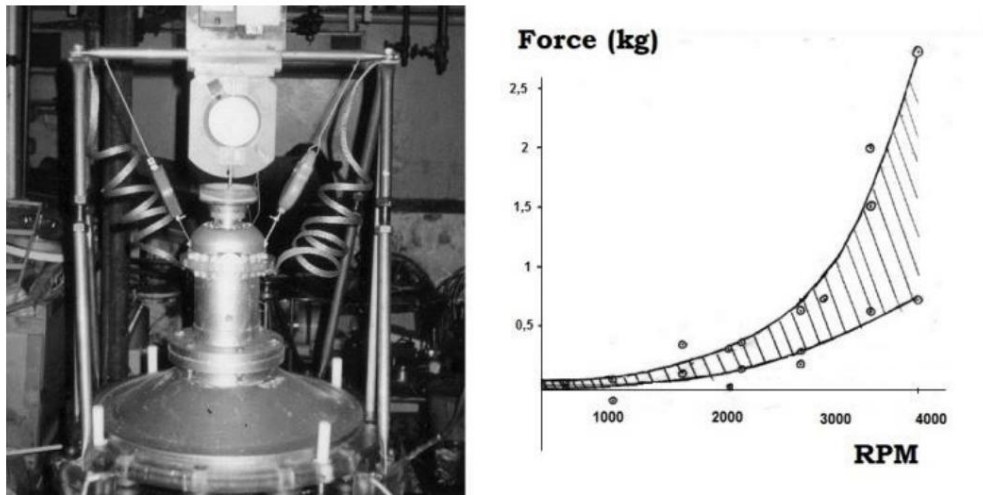
Obr.17. Experimentální měření sil v Polyakovově experimentu

Při takové dráze gyroskopů je celé tělo experimentálního zařízení ovlivňováno impulsy vznikajícími při pohybu orbitálního rotačního gyroskopu do menší poloměru otáčení. Měření ukázala, že celkový tahový impuls působící na tělo zařízení s přihlédnutím ke kalibraci vzhledem k „dynamické nule“ směřuje nahoru podél osy otáčení a dosáhl 573 gramů.

Takže v souladu s Polyakovovou metodou se pracovní hmota (gyroskop) uvede do rotačního pohybu a následně se změní poloměr orbitální rotace gyroskopu, který je řízeným parametrem rotace pracovní hmoty. Při zmenšení poloměru otáčení pracovního média vzniká krátkodobý tahový impuls směřující podél osy otáčení. Je zřejmé, že změna poloměru otáčení pracovní hmoty v tomto případě může mít pouze periodickou povahu, a proto má generovaná tažná síla impulsní povahu. V procesu vracení pracovní hmoty do výchozí polohy (maximální poloměr) nedochází k tahovému impulsu.

Takové technologie nelze efektivně využít při návrzích pohonů, které vyžadují nepřetržitý provoz, například ve vozidlech. Uplatnění však mohou najít v systémech pro impulsní korekci dráhy kosmických lodí.

V dubnu 1998 mi Spartak Michajlovič Poljakov ukázal experiment s jiným pohonným zařízením, ve kterém byl organizován proces precese gyroskopu a jako pracovní hmota byla použita rtuť. Toto zařízení a výsledky měření jsou na obr. 18.

Obr.18. Pohon Merkurem od Dr. Polyakova, 1998.

Hlavní konstrukční detaily tohoto experimentálního zařízení jsou následující: plastové pouzdro ve tvaru disku, rotor, elektromotor a dynamometr. Zařízení by mohlo klouzat nahoru a dolů na plastových vodítkách. Rotor při pohybu nahoru a dolů působil silou na tenzometr, který měřil velikost generované tažné síly. V této verzi návrhu dostal Spartak Michajlovič Poljakov až 2,5 kg tažné síly se spotřebou elektřiny na otáčení pohonu od 100 wattů do 1 kW.

Celková hmotnost zařízení v tomto experimentu byla 30 kilogramů. Hmotnost rtuť působící jako gyroskop byla asi 15 kg.

Je třeba zvláště poznamenat, že graf zobrazený na pravé straně obr. 18 ukazuje nelineární povahu funkce závislosti přítláčné síly na rychlosti otáčení. V důsledku toho bude zvýšení účinku velmi silně záviset na zvýšení rychlosti otáčení pracovní hmoty. Spartak Michajlovič Poljakov mi ve svém dopise z 20. března 1998 dokázal vyhlídky tohoto schématu: „Při stejných rozměrech pohonného zařízení, zvýšení výkonu elektrického pohonu na 10 kW a rychlosti otáčení až 10 tisíc otáček za minutu zvýší tažnou sílu až na 2 tuny.“

Při vývoji navrhované koncepce, uvažující částice hmoty jako mikrogyskopy, Spartak Michajlovič ukázal, že ve feromagnetických látkách je možné vytvářet precesní pohyby magnetického momentu částic a získat silové efekty v důsledku reakce éterového média. Další aplikací této technologie je vyzařování usměrněného toku „gravitačních vln“, ve formulaci Polyakova. Na podporu své teorie gravitace Polyakov úspěšně provedl řadu experimentů na vychylování paprsku světla pomocí magnetostrikčních materiálů. Dokázal souvislost mezi magnetismem a gravitací, vycházel z jím navrženého modelu elektronu.

Polyakov také navrhl několik konstrukčních řešení nejen pro vytváření výkonných emitery gravitačních vln, ale také přijímač pro gravitační vlny.

Všimněte si, že "gravitační vlny" jsou naopak podélné vlny v prostředí éteru, což je zcela v souladu s mechanismem jejich vzniku metodou nucené precese gyroskopů - magnetických momentů částic feromagnetického materiálu.

Polyakovova práce byla přerušena nedostatkem financí a nemocí. Na fotografii Obr. 19, Spartak Michajlovič Polyakov.

Obr. 19. Dr. Spartak M. Polyakov, 1998.

Tento směr výzkumu experimentálně studovala skupina moskevských vývojářů vedená VA Menshikovem [7]. Výsledky testování pohonného zařízení vytvořeného Menshikovovou skupinou lze číst v otevřených zdrojích [8]. Během provozu tohoto zařízení elektrický pohon vytváří rotaci rotoru, na kterém je upevněna trubka ve formě kuželové spirály. Rotor se začíná otáčet a „nese s sebou rtuť“, která se pohybuje uvnitř rotoru shora k základně kužele. Čerpadlo zajišťuje návrat rtuti podél osy zařízení od základny kónické spirály směrem k jejímu vrcholu.

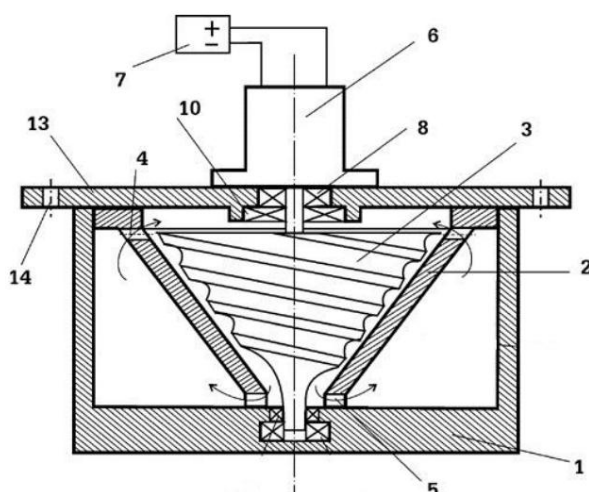
Rtuť se tedy plynule pohybuje trubicí, která má tvar kuželové spirály, od vrcholu k její základně a je pumpou čerpána podél vratné axiální trubice na vrchol kužele rotoru. Souhlase, že tento obvod připomíná generátory Schauberger, i když má zásadní konstrukční chyby. V článku [8] autoři poznamenali, že tahový impuls neexistuje dlouho, od několika sekund do jedné minuty. Generátory Schauberger navíc mohly pracovat v samorotačním režimu a přitom vytvářet hnací sílu. Podle návrhu znázorněného v Menshikovových projektech [8] neexistují žádné takové oficiální údaje o možnosti samorotace v jejich zařízení.

Experimentální výzkum metod pro vytvoření aktivní hnací síly podle Polyakovovy metody, kterou nazýváme "gyroskop s proměnným poloměrem", jsem také organizoval ve Faraday Laboratory LLC v období 2002 až 2005. Podal jsem žádost za patent Ruské federace č. 2002128658/06 (030307) ze dne 25.10.2002. V navrženém technickém řešení byly odstraněny nevýhody analogů [8], protože v nich zaniká impuls užitečného jednosměrného tahu, když se rychlost rotace kapalně pracovní tekutiny (rtuti) rovná rychlosti otáčení rotoru.

Na obr. 20 je schéma a hlavní konstrukční prvky experimentálního pohonného zařízení Frolov, popsáno v patentové přihlášce č.

2002128658/06 (030307), 25.10.2002. Podstata tohoto vynálezu je následující: elektrický pohon 6 otáčí kuželovým rotorem 3, na kterém je spirálová drážka). Rotor 3 se otáčí, čímž nutí pracovní látku, aby se pohybovala na menším poloměru otáčení a vystupovala přes radiální otvory 5 do vnitřní dutiny tělesa (do klikové skříně). Tento pohyb

setrvačná hmota pracovní látky shora dolů, od široké k úzké části rotoru, je hlavním důvodem vzniku axiální reaktivní přítlačné síly, neustále působící na tělo tohoto zařízení, podél osy rotoru. rotace rotoru.

Obr. 20. Frolovův pohon s kapalinovým rotorem

Dovolte mi vysvětlit myšlenku. Když rotace pracovní kapaliny v kuželovém tělese 2 probíhá bez kuželového šroubového rotoru, vede to ke stálému zvětšování poloměru rotace kapaliny a kapalina stoupá zdola nahoru. Tento proces je způsoben přítomností odstředivé síly, proto můžeme říci, že vykonává práci při přemísťování tekutiny rotující v kuželovém tělese z menšího poloměru na větší. V obvyklém případě, když se těleso otáčí v rovině, je odstředivá síla radiální a nemůže vykonávat práci podél osy otáčení. Proto, když se tekutina otáčí ve válcovém tělese, nebude to mít žádný účinek. Při rotaci tekutiny v kuželovém tělese dochází ke gradientu axiální síly, protože velikost odstředivé síly je pro různé poloměry různá.

V navrženém provedení spirálová drážka rotoru 3 (šroubový mechanismus) při otáčení v příslušném směru vytlačuje částice kapaliny z většího poloměru otáčení na menší poloměr otáčení. To je proti práci, kterou vykonává odstředivá síla k vytlačení tekutiny rotující v krytu kužele (síla se snaží tlačit kapalinu na maximální poloměr). Je zde striktně splněn zákon zachování hybnosti: axiální hybnost směřující shora dolů, kterou získávají částice kapaliny při interakci s rotorem, se rovná hybnosti, kterou tělo zařízení získává v opačném směru (dole nahoru).

Pro rozvinutí některých experimentů na této teorii bylo zařízení zobrazené na Obr. 21 navrženo a vyrobeno v Petrohradě v Rusku. Tělo a hlavní části jsou vyrobeny z hliníku; Pohon je elektromotor 12 V DC 50 Watt. Hlavní parametry tohoto zařízení jsou: průměr rotoru u základny kužele je 80 mm a v oblasti výstupu kapaliny z dutiny kuželového tělesa do klikové skříně je cca 20 mm. K vytvoření rotace byl použit elektromotor, spotřeba energie nebyla větší než 50 wattů. Rychlost otáčení byla regulována od 30 do 300 ot./min změnou napájecího napětí elektropohonu.

Jako pracovní látka (setrvačná hmota) byla použita voda, olej a další kapaliny. "rtuťový gyroskop" nebyl v mé laboratoři zkoumán.

Musím poznamenat, že poloměr tohoto kónického zařízení lze zvětšit, aby bylo dosaženo silnějšího účinku.

21. Experimentální pohon pohonu, 2002 Obr

Měření generované hnací síly, obr. 22, bylo provedeno elektronickými váhami s přesností 0,1 g. Obr. Byla zjištěna aktivní síla 5 až 15 gramů, vytvořená ve vertikálním (axiálním) směru.

Obr. 22. Měření osově síly

Příhlášku vynálezu, která podrobně popisuje způsob a zařízení používané k vytvoření hnací síly, aniž by došlo k proudění hmoty mimo zařízení, převedením rotačního pohybu na pohyb translační, jsem podal 25. října 2002.

Po dlouhé korespondenci jsme v srpnu 2004 obdrželi od odborníků Rospatent odmítnutí, které motivovali tím, že pohyb zařízení bez vymrštění reaktivní hmoty mimo tělo zařízení je zásadně nemožný.

Chápou tedy třetí Newtonův zákon. Naše argumenty, že zákon zachování hybnosti a energie je samozřejmě splněn a reakce s podporou v námi navrhované metodě nutně existuje, se ukázaly jako nepřesvědčivé. Domnívám se, že došlo k lobbingu za zájmy jiných developerů, a to na vyšší úrovni než u naší malé soukromé firmy. Je známo, že 23. května 2008 odstartovala z kosmodromu Plesetsk raketa se čtyřmi satelity na palubě. Jedna z nich, družice Yubileiny, vydaná akciovou společností Information Satellite Systems, je pozoruhodná tím, že je na ní instalováno nové pohonné zařízení, které slouží ke korekci dráhy. Toto je první

Ruská kosmická loď, ve které je tah systému korekce oběžné dráhy zajišťován pomocí vnitřního „pohybu kapalně pracovní tekutiny po určité trajektorii, připomínající tornádo“, jak o této technologii psaly noviny. Výhody této metody jsou zřejmé: přijímání energie ze solárních panelů nemá takový satelit žádná omezení na spotřebu paliva potřebnou pro dlouhodobý provoz na oběžné dráze. Všimněte si, že pro korekci oběžné dráhy satelitu stačí krátkodobý impuls hnací síly. Později jsem o této novince nic neviděl, také jsem viděl nějaké negativní komentáře a pochybnosti ve výsledcích testů této technologie ve vesmíru.

Teoretické zdůvodnění takových vynálezů je samostatnou otázkou. Polyakovovy práce v oblasti "experimentální gravitoniky" měly své vlastní předpoklady a vědci z různých zemí již dlouho přistupovali ke studiu tohoto problému.

Nikolaj Aleksandrovič Kozyrev, jehož teorii a experimentům se budeme podrobně věnovat v samostatné kapitole, již v roce 1963 publikoval článek „Kauzální mechanika a možnost experimentálního zkoumání vlastností času“ [9]. Kozyrev v této práci nejprve ukázal účinky snížení hmotnosti při experimentech s rotujícími gyroskopy na vibračním závěsu a poukázal na to, že účinek závisí na směru otáčení. Ze zahraničních analogů pohonných zařízení využívajících předzpracovací gyroskopy je znám patent profesora Laithwaita, patent Spojených států 5 860 317, 19. ledna 1999, Propulsion System, Eric Laithwaite, William Dawson. Účinek snižování hmotnosti rotujících těles poprvé objevil profesor Laithwaite v roce 1975.

Mnoho lidí těmto typům pohonů říká „podpora bez podpory“, i když je to zásadní chyba. Podpora pohonu, přesněji „reakce s podporou“, vždy existuje.

To je nejdůležitější otázka, kterou musí autoři konstruktivně řešit.

Pochybnosti mizí a všechny teoretické problémy jsou vyřešeny, pokud uvažíme setrvačnost jako vlastnost prostoru obklopujícího tělo, tedy éteru obklopujícího každou z částic hmoty, zvlášť. V tomto pohledu jsou odstředivé síly vnější ve vztahu k pohybujícím se tělesům. Jsou to stejné vnější síly jako reakce podpěry, nebo tlakový gradient v aerodynamice. V důsledku toho mohou být inerciální účinky použity takovým způsobem, aby poskytovaly "podporu" a hnací sílu vznikající z tlakového gradientu éterového média.

Příčina vzniku odstředivé síly se zrychleným pohybem částic hmoty spočívá v jejich vnitřní struktuře. Vznik částic hmoty z éteru je proces, jehož studium poskytuje odpovědi na otázky o povaze setrvačné hmoty a elektromagnetických vlastnostech částic hmoty. Je vhodné pokračovat v práci na vývoji, patentování a implementaci technologie zde uvažovaných zařízení. Moderní oblast použití takových produktů

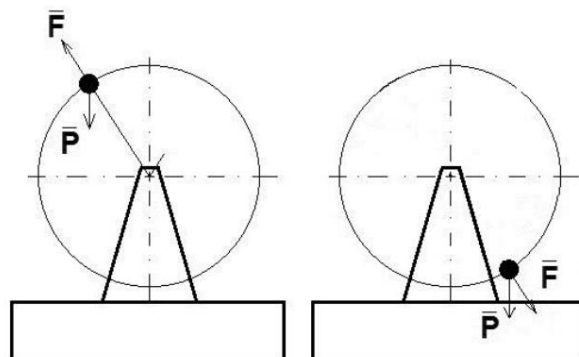
zahrnuje nejen vesmírné systémy, ale i pohonné pohony jakékoli dopravy. Tento směr otevírá nové prodejní trhy pro pokročilé high-tech produkty.

Kompenzace tělesné hmotnosti

Uvažujme o zajímavé myšlence. Je možné získat "zápornou hmotnost" tělesa působením odstředivé síly? Odpověď je kladná: síla závaží může být kompenzována a překonána jakoukoli jinou silou, včetně odstředivé síly generované rotací tělesa. To není antigravitace, ale taková

elektrárny mohou být zajímavé pro rozvoj vesmírných technologií.

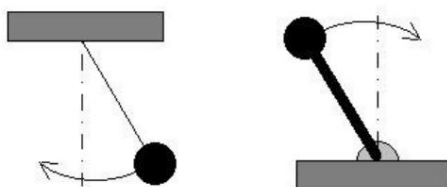
Například rotace tělesa ve svislé rovině dává plnou kompenzaci hmotnosti v horní polovině trajektorie a zvýšení hmotnosti o hodnotu odstředivé síly ve spodní části trajektorie, obr. 23 .

Obr. 23. Změna hmotnosti při otáčení tělesa ve svislé rovině.

Ve skutečnosti je rotace břemene ve vertikální rovině při dosažení určité rychlosti rotace schopna zvednout celé pohonné zařízení, zvednout ho ze země, během „horní poloviny“ cyklu. Nejsou tedy žádné zásadní problémy. Technickým problémem je konstruktivně zajistit pohyb pracovní setrvačné hmoty po takové dráze, která dává efekt kompenzace tělesné hmotnosti po většinu pohybového cyklu.

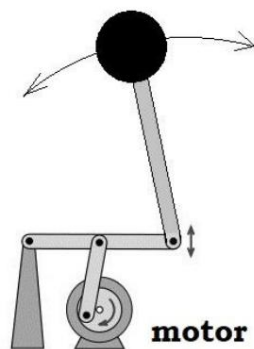
Například oscilace závaží konvenčního kyvadla nastává ve spodní části cyklu, jak je znázorněno na levé straně obr. 24. Proces oscilace obráceného kyvadla je znázorněn na pravé straně obr. 24. Obr. mechanismus účinku "obráceného kyvadla" je jednoduchý, ale stovky let je studován jako úžasný jev!

Obr. 24. Obyčejné kyvadlo a obrácené kyvadlo.

V roce 1873 se myšlenkou využití obráceného kyvadla pro konstrukci létajícího stroje zabýval Ciolkovskij, bylo mu tehdy pouhých 16 let. Ciolkovskij navrhl použít dvě obrácená kyvadla k vytvoření pohonného zařízení, vlnícího se synchronně v opačných směrech. Tento experiment s dvojicí obrácených kyvadel je snadno nastavitelný a ukazuje přítomnost impulzivních sil.

Dynamickou stabilizací inverzního kyvadla se podrobně zabýval akademik PL Kapitza v roce 1951 [10]. Experimentální zařízení s klikovým pohonem postavené pro tyto experimenty, obr. 25, bylo pojmenováno „Kapitsovo kyvadlo“. Charakteristickým rysem kyvadla Kapitza je, že obrácená (svislá) poloha kyvadla může být stabilní v případě rychlých vibrací zavěšení.

Obr. 25. Kyvadlo akademika Kapitzy.

Historie objevu sahá do minulosti: první pozorování tohoto jevu publikoval již v roce 1908 A. Stephenson [11]. Moderní studie podobných procesů provádí profesor Evgeny D. Sorokodum, autor mnoha vědeckých článků a zajímavých experimentů na vírových a oscilačních procesech [12].

Nebudeme se pouštět do teorie tohoto procesu, předpokládáme, že hlavní roli v oscilačních procesech obráceného kyvadla hrají odstředivé síly, které částečně kompenzují hmotnost zařízení.

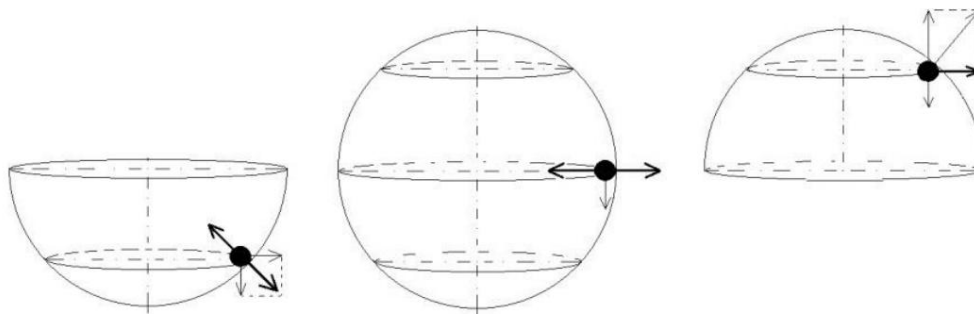
Zvláštní, ale nenašel jsem v otevřených publikacích akademika Kapitzy informace o změnách hmotnosti. Myšlenka je však jednoduchá a proveditelná. Velikost tažné síly podle Newtonova zákona, vzorce $F = ma$, nezávisí ani tak na hmotnosti, jako na rychlosti, protože zrychlení je úměrné druhé mocnině lineární rychlosti. Z tohoto důvodu je vhodné pracovat s nízkou hmotností kyvadla, ale vysokou rychlostí, tedy vytvářením oscilačních procesů o vysoké frekvenci.

To vyvolává zajímavé analogie se světem hmyzu, který k letu používá vibrace.

Existují podobná zařízení nazývaná "vibrační gyroskopy". Obvykle se používají k měření úhlové rychlosti otáčení při zakřiveném pohybu. Další aplikace, vytváření hnací síly, je v současné době málo prozkoumána, i když v přírodě existuje dostatek příkladů vibračních pohonů, které na ně upozorní. Vysokofrekvenční vibrační procesy mohou být vytvářeny piezoelektrickými a jinými pohony. Piezoelektrické systémy jsou zajímavé tím, že spotřebovávají málo energie a mohou pracovat na velmi vysokých frekvencích.

Přejdeme k další možnosti využití odstředivých sil pro kompenzaci tělesné hmotnosti. Představme si jednoduchý experiment: v duchu umístěte rotující kovovou kouli do koule. Předpokládejme, že její neuvádějí do pohybu vnitřní síly, ale vnější pole, například rotující magnetické pole třífázové soustavy cívek umístěných kolem koule. Je také možné uvést kouli do rotace kruhovým oscilačním pohybem samotné koule. Tento experiment můžete provést sami umístěním hrášku do polokulovitěho (kónického) hrnečku. Při vytváření oscilačních krouživých pohybů hrnku se hrášek zrychluje, otáčí se podél vnitřku hrnku a stoupá stále výš. Snaží se o přesun na oběžnou dráhu o větším poloměru, což je způsobeno působením odstředivé síly. Při dostatečně vysoké rychlosti otáčení vyletí z kelímku hrášek.

Stanovme si za cíl tento efekt využít. Připomenu starý cirkusový trik: „motorkář v kouli“. Na obr. 26 jsou znázorněny tři trajektorie motocyklisty valícího se po vnitřním povrchu koule. V prvním případě se motocykl pohybuje po povrchu spodní polokoule, s postupným zvětšováním poloměru, a při vysokých rychlostech se otáčí po rovníku, trajektorii maximálního poloměru.

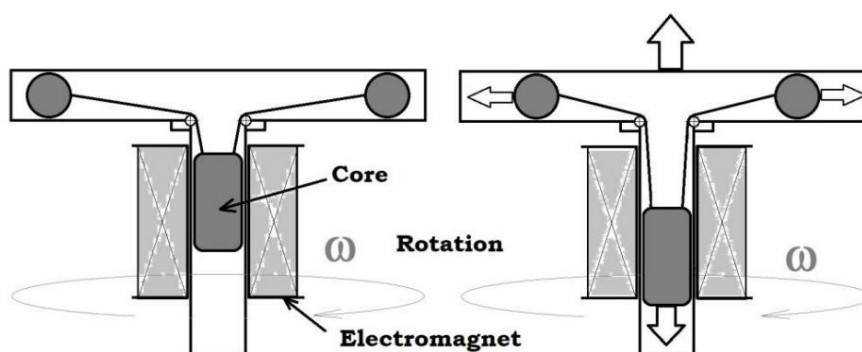

Obr. 26. Pohyb koule po vnitřním povrchu koule.

Na obrázku uprostřed Obr. 26 je znázorněna trajektorie motocyklu podél rovníku koule. V cirkuse, když motocyklista vstoupil na trajektorii rovníku, byly poloviny koule odděleny a spodní polokoule byla snížena, což vyvolalo upřímnou radost publika! Nejvíc nás zajímá hypotetická situace znázorněná na pravé straně obr. 26. Při dané trajektorii pohybu „koule“ musí na toto těleso působit vertikální složka určité síly, která kompenzuje pro jeho váhu. V tomto případě bude na tělo zařízení (polokouli) působit reaktivní síla směrem nahoru.

Zdá se, že pomocí tohoto principu je možné vytvořit pohon. Při návrhu je nutné počítat se silami tření v místě styku vnitřní plochy koule a pohybující se pracovní setrvačné hmoty (koule).

Uvažujme ještě několik teoretických modelů mechanických zařízení schopných vytvářet jednosměrnou hnací sílu. Na obr. 27 je schematicky znázorněno zařízení pro impulsní pohon, které využívá dvě nebo více rotujících závaží. Podél osy otáčení je umístěn elektromagnet, který periodicky vtahuje jádro. Protože rotační závaží a jádro jsou spojeny pružnou tyčí, dochází k pohybu jádra s námahou, protože je nutné přenést rotační závaží z oběžné dráhy o větším poloměru na dráhu o menším poloměru.

Obr. 27. Frolovův impulsní mechanický pohon.

Interakce jádra a cívky elektromagnetu nastává v souladu se zákonem zachování hybnosti, proto je síla k pohybu jádra elektromagnetu přenesena na tělo, které přijímá reaktivní tahový impuls směrem nahoru. Návrat zátěží na oběžnou dráhu s větším poloměrem probíhá bez námahy, pokud je elektromagnet vypnutý. Toto zařízení je tedy možné vytáhnout nahoru pomocí „trhanců“. Věřím, že experimentální ověření tohoto konceptu ukáže dobré vyhlídky pro implementaci této technologie v leteckém inženýrství pro korekci oběžné dráhy družice.

Na podobných principech lze navrhnout mnohem více teoretických modelů. Navržené konstrukce jsou jednoduché, levné z hlediska nákladů na jakýkoli výkon pohonu; bylo by zajímavé je experimentálně otestovat.

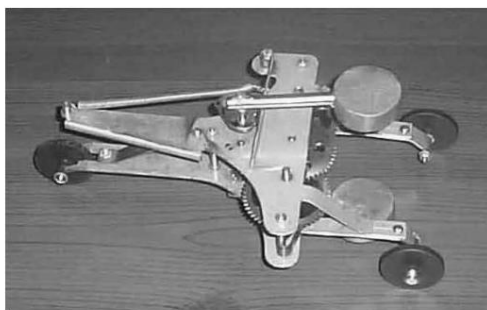
Přejděme k ukázkám známých skutečných pohonů, již vyzkoušených v r praxi, ve které se využívá setrvačných účinků.

Inerciální pohony

Již jsme začali uvažovat o konstrukcích mechanických zařízení, jejichž hnací silou je uplatnění inerciální vlastnosti částic hmoty, tedy jejich spojení s éterem. Tento typ pohonného systému se nazývá „inertioidy“, termín zavedl ruský inženýr VN Tolchin v roce 1936 [13]. Na fotografii obr. 28

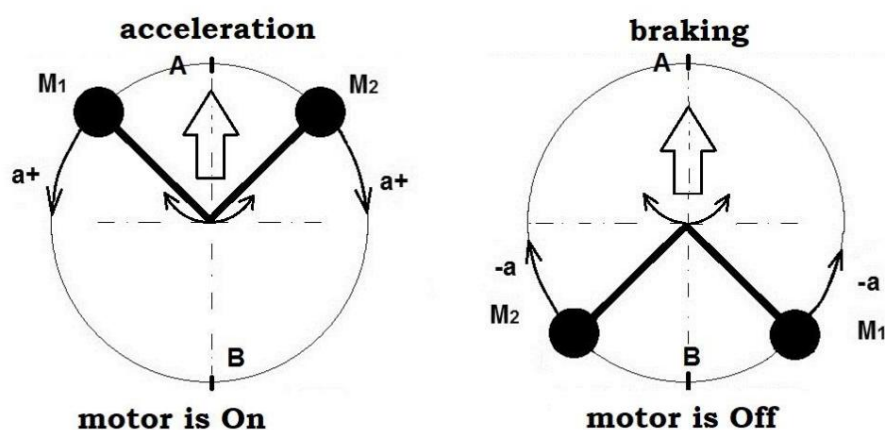
ukazuje jeden z Tolchinových inertioidů. Princip činnosti je velmi jednoduchý: dvě závaží se otáčejí synchronně, v různých směrech, což kompenzuje krouticí moment.

Každý z nich je v polovině trajektorie zrychlen pohonem a ve druhé polovině trajektorie je pohon vypnut a brzdová čelist (pružinová brzda) je zapnuta, otáčení je blokováno.

Obr. 28. Tolchinův inertioide.

Tento režim "motor - brzda" umožňuje přenos reakce na tělo zařízení v průběhu celého cyklu, a to jak při zrychlování setrvačných hmot, tak při jejich zpomalování. Diagram na obr. 29 ukazuje dvě fáze činnosti tohoto pohonu: zrychlení excentrů pohonem a poté jejich volný pohyb, který se zpomalí.

Obr. 29. Dvě fáze provozního procesu

Při zrychlení z bodu A do bodu B je zrychlení kladné a při volném pohybu z bodu B do bodu A je zrychlení záporné (brždění). Reakce těla na obě poloviny cyklu je směřována jedním směrem, i když se její velikost mění, a proto se zařízení pohybuje trhaně.

Všimněte si, že v Tolchinově inertioidu byly úhly zapnutí motoru nebo brzdy rovné 30 stupňům: motor pracoval od 330 do 0 stupňů a brzdilo se od 150 do 180 stupňů. Obecně platí, že fáze zrychlení a zpomalení může být poloviční cyklus.

AE Akimov a GI Shipov ve svých dílech odhalují teorii setrvačnosti z hlediska „torzní mechaniky“. GI Shipov věnoval mnoho úsilí praktickému rozvoji tohoto tématu, v roce 1981 vyrobil dva inertioidy podle Tolchinova schématu ve firmě Tupolev a poté je úspěšně otestoval na Moskevské státní univerzitě a nainstaloval inertioid pro testování na „vzduchu“. polštářová platforma“ [14].

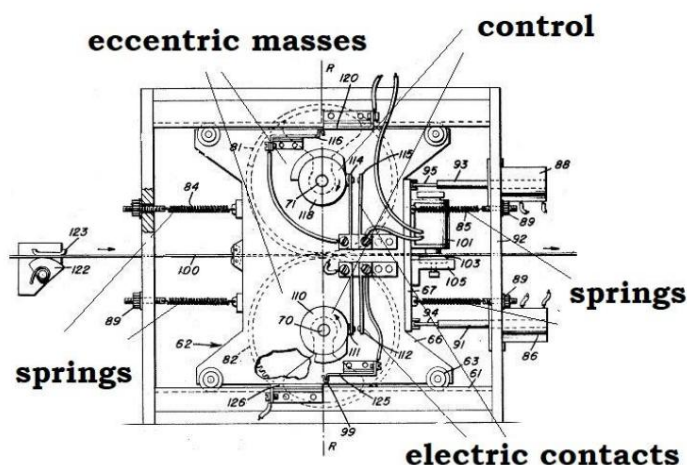
Zajímavé je, že když se Shipov v roce 1991 pokusil požádat o vynález, obdržel zamítnutí, odůvodněné tím, že existovala určitá rezoluce zakazující ruskému patentovému úřadu přijímat přihlášky na toto téma k posouzení. Formulaci „pohyb systému vlivem vnitřních sil“ lze změnit pouze v případě, že Akademie věd oficiálně uzná existenci éteru jako skutečného média s určitými fyzikálními vlastnostmi.

Nicméně experimentálně byl Tolchinův efekt a účinnost jeho inertioidu opakovaně potvrzena, a to i v době, kdy Shipov spolupracoval s Energeia Rocket and Space Corporation, stejně jako při společných experimentech s americkými vědci. V roce 2000 studoval Shipov téma setrvačnosti v laboratoři speciálně vytvořené v Thajsku. Konečně v roce 2002 se Chruničev Research Institute of Space Systems začal vážně zabývat tématem inerciálních pohonných systémů, o čemž svědčí i to, že byl použit nový systém pro úpravu dráhy družice Yubileiny.

Historie inertioidů, soudě podle starých patentových dokumentů, ukazuje velký zájem vynálezců o toto téma. Je zřejmé, že poptávka po tomto typu je zařízení. Částečně je to způsobeno tím, že tato zařízení jsou dosti primitivní, nevyžadují elektroniku a mohla být úspěšně implementována již před mnoha lety. V článku "Free Energy", 1996, jsem citoval desítky patentů na téma "setrvačnosti" [15]. V roce 2003 byl v časopise „New Energy Technologies“ uveden přehled konstrukčních řešení inertioidů podle schémat amerických patentů [16]. Více než sto inerciálních schémat je přezkoumáno na oblíbené internetové stránce www.rexresearch.com/inertial/inertial.htm

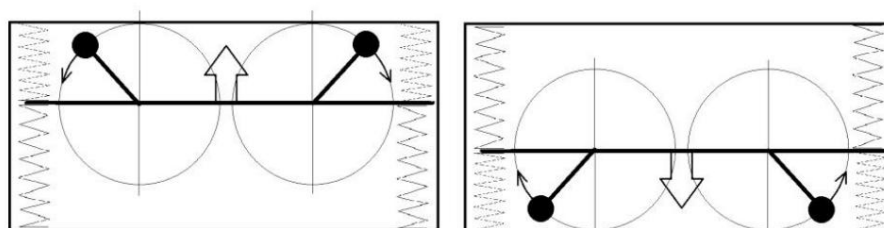
Veřejnost ví jen málo o rozsahu práce vládních laboratoří v tomto směru, domnívám se, že jejich data jsou utajovaná. V otevřených médiích můžete najít publikace o projektech soukromých výzkumných firem a vynálezců. Jedním z nejjasnějších historických příkladů v této oblasti je „Deanův inertioid“. Pojišťovací agent se sídlem ve Washingtonu, DC Norman L. Dean získal 13. července 1956 americký patent č. 2 886 976.

Zařízení se nazývá „Systém pro převod rotačního pohybu na jednosměrný pohyb“. Druhý patent byl přijat později, americký patent č. 3 182 517 ze dne 11. května 1965 "Variable Oscillator System" a název znamená "Variable Oscillator System". Kritici práce Normana Deana vyjadřují své pochybnosti o jeho výsledcích, protože po sestavení analogu jeho vynálezu přesně podle popisu převzatého z patentu nedostanou funkční zařízení. Předpokládá se, že autor popsal princip v textu patentu ve zkrácené podobě, aniž by prozradil některé důležité konstrukční detaily. Obr. 30 je schéma z US patentu č. 2 886 976 o Deanově pohonu.

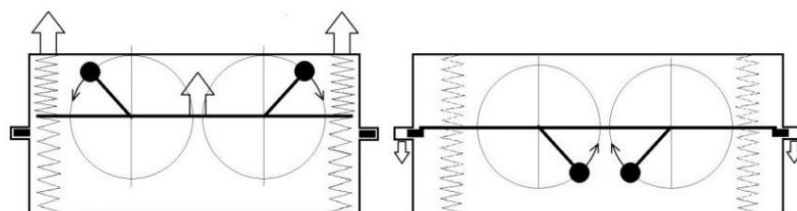
Obr. 30. Schéma pohonu Normana Deana.

Konstrukčním rysem "Dean machine" je, že excentry jsou zavěšeny v těle pružně, na pružinách. Zpočátku Dean jednoduše experimentoval s dvojicí excentrů připojených k můstku, což jsou pružiny připevněné k tělu přístroje, jak je znázorněno na obr. 31.

Obr. 31. Kompenzace bočních vibrací dvěma excentry.

Propojka a výstředník je dvojice vzájemně se ovlivňujících těles. K jejich vzájemnému působení dochází v souladu se zákonem zachování hybnosti. Cyklus excentrického pohybu je rozdělen do dvou polovičních cyklů, což vytváří kompenzaci gravitace pro polovinu cyklu. Uvažujme rotační cyklus, obr. 32. Pohyb výstředníků směrem dolů vyvolá reakci podpěry, začíná pohyb stojiny směrem nahoru. Dále pohyby excentrů směrem nahoru vyvolává reakci podpěry, která se projevuje jako pohyb můstku směrem dolů. Vzhledem k tomu, že rotace dvou excentrů (páru) je protisměrná, podařilo se Deanovi kompenzovat boční vibrace těla a jumper s rotujícími excentry vibroval vertikálně.

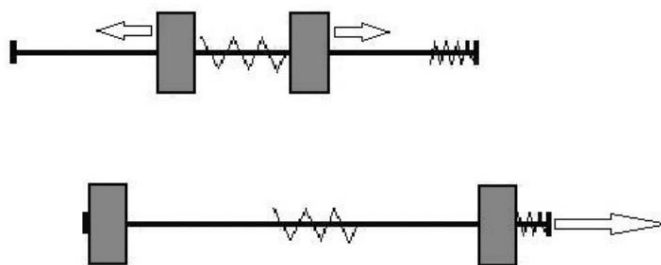
Obr. 32. Myšlenka pohonu Normana Deana.

Podle očekávání byl celkový impuls síly působící na tělo tohoto zařízení po dlouhou dobu roven nule. Dále Dean vytvořil „asymetrii cyklu“, o které jsme hovořili v Tolchinově diagramu. Ve správný okamžik se aktivuje „brzda“ v konstrukci, obr. 32. V okamžiku průjezdu příčnicku středem

poloze přiléhá k výsuvné příčné brzdě, ovládané elektromagnetem. V důsledku toho jsou získány interakční síly různé velikosti pro propojku vibrující nahoru a dolů, která je spojena s tělem zařízení.

Volbou správného momentu inhibice excentrických kmitů je možné získat jednosměrnou celkovou sílu v požadovaném směru. Pohonná jednotka s jedním párem excentrů funguje trhaně, takže Dean spojil šest zařízení dohromady, ale posunul umístění excentricity na každém z nich o úhel 60 stupňů. Obdržel tak plný cyklus 360 stupňů a víceméně rovnoměrnou jednosměrnou přítlačnou sílu. Při analýze procesu výměny energie v Deanově pohonném zařízení je nutné poznamenat důležitou roli elastické interakce, i když tento aspekt je v publikacích na toto téma málo diskutován. V Deanově zařízení dochází k elastickému přenosu impulsu z můstku na tělo v jednom směru (nahoru), k nepružnému brzdění můstku proti boční brzdě při pohybu v druhém směru. Teoreticky je tento problém dobře zpracován a týká se fyziky interakce těles.

Je známo, že srážka těles může vést k různým výsledkům: při elastické srážce tělesa a tělesa zařízení se v zásadě přenesou na těleso impuls a při nepružné srážce (rázová deformace) je většina impulsu se přemění na teplo. Schéma experimentu, které jsem ukázal publiku konference "New Ideas in Natural Science", v roce 1996, je znázorněno na obrázku 33. Myšlenku experimentu publikoval autor Harry W. Bull již v roce 1935 [17].

Obr. 33. Experiment na elastické a nepružné interakci.

Autor Harry W. Bull napsal: na jedné straně získáváme významnou sílu z impulsní interakce (levá strana), a na druhé straně získáváme slabou sílu z nárazu (pravá strana).

Moje zařízení experimentu z roku 1996 je velmi jednoduché: na vodící tyči jsou dvě olověná válcová závaží o průměru 15 mm a výšce 30 mm. Závaží se mohou posouvat doleva a doprava. Mezi nimi je pružina, která je zpočátku stlačena a v této poloze držena závitem. Na pravou stranu nápravy byl instalován pryžový tlumič o tloušťce 5 mm. Na obr. 34 jsou tři po sobě jdoucí snímky z videozáznamu tohoto experimentu, který byl pořízen na leštěném stole v posluchárně konference „New Ideas in Natural Science“, 1996.

Obr. 34. Frolovův experiment o asymetrii interakce, foto 1996

Podstata experimentu je následující: závit, který drží pružinu ve stlačeném stavu, je nějakým způsobem zničen, například je spálen. Těla,

odrážející se od sebe v centrálním bodě těla, klouzat v různých směrech a každý z nich různými způsoby interaguje s podpěrou na konci své dráhy. Na straně, kde je interakce elastická (vpravo je instalován tlumič), je na podpěru přenášen větší impuls, v důsledku čehož se pohybuje tímto směrem. Na druhé straně (vlevo) tělo silně naráží na podpěru; většina jeho kinetické energie se přemění na tepelné deformace. Poloha zařízení na stole před a po interakci těles s tělem je různá: po interakci se zařízení pohybuje ve směru, kde je instalován tlumič. Tento zážitek lze snadno opakovat, a to i na zavěšení, na plovoucí plošině atd.

V každém případě není celkový impuls přenášený do těla tohoto zařízení v důsledku interakce roven nule, proto v podobné konstrukci pohonné jednotky můžeme periodicky přijímat jednosměrný impuls, navíc bez viditelné interakce s vnějším prostředím, tedy bez jakékoliv reakce s podporou.

Existuje však také interakce s prostředím, protože tento experiment je jednou z variant asymetrického "entropického pohonu" popsaného dříve a znázorněného na obr.1. Na jedné straně je v tomto experimentálním zařízení entropie minimální; zde vzniká makroimpuls, přenášený do těla zařízení přes elastické tlumiče. Na druhou stranu je entropie interakčního procesu mnohem větší, neboť částice hmoty při nárazové interakci dostávají především neuspořádané impulsy a v důsledku deformací se uvolňuje tepelná energie, která se přenáší do okolí.

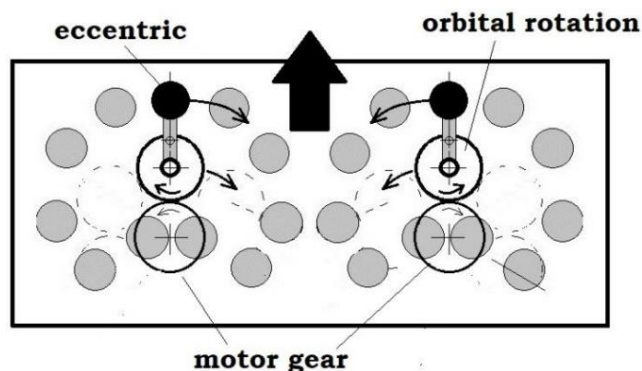
Takže pohyb v prostoru bez reaktivního paprsku nebo jiné reaktivní metody může být vytvořen jako výsledek asymetrické (ve vesmíru) výměny energie s prostředím.

Později, v kapitole o nanotechnologiích, se k této problematice vrátíme a ukážeme si další způsob realizace tohoto principu. Nyní se vraťme k mechanickým systémům, které využívají inerciálních vlastností tělesa pohybujícího se po trajektorii s proměnným poloměrem zakřivení.

Účinnost takových inertioidů může být velmi vysoká, např. v 80. letech v Kanadě a USA byl testován inerciální pohon podle Thomsonova schématu (Brandson R. Thomson), při kterém se excentry pohybují po dráze kardioidy.

Tento pohon byl dostatečně výkonný, aby poháněl loď s cestujícími. Z hlediska spotřeby energie je tento pohon asi 20krát hospodárnější než benzinový přívěsný šroubový motor. Vynález je podrobně popsán v US patentu 4631971 ze dne 30. prosince 1986.

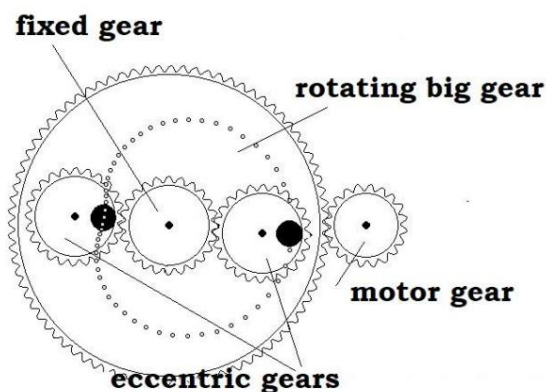
Uvažujme Thomsonův inertioidní diagram, obr. 35. Šedé kroužky na diagramu znázorňují polohu výstředníku při jeho pohybu, který vznikne sečtením dvou pohybů: orbitálního a vlastní rotace. Použití dvojice excentrů eliminuje boční impuls přenášený do těla.

Obr. 35. Thomsonovo inertioidní schéma.

Orbitální válec „zaválcuje“ ozubené kolo, které je nasazeno na hřídeli motoru. Motory mohou být dva, ale musí pracovat synchronně. Obvykle pro každý excentr vytváří vlastní hnací ozubené kolo, které je „válcováno“ orbitálním válečkem, ale oba pohony jsou synchronizované, jelikož mají jeden společný motor. Experimentální údaje potvrzující příslib Thomsonova schématu získal můj bratr Alexey V. Frolov.

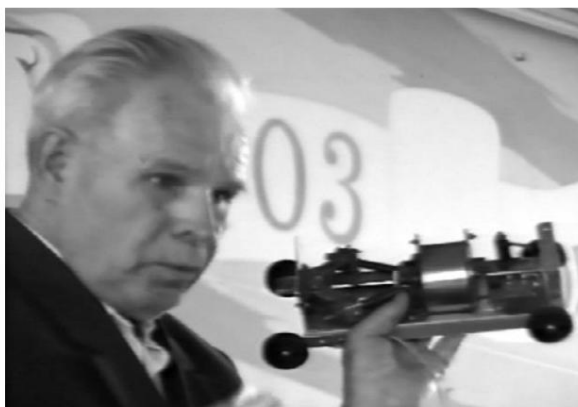
V současné době byly vyvinuty počítačové programy k simulaci kardioidy a konstrukci Thomsonových inertioidů. Na obr. 36 je znázorněna jedna z konstrukčních možností, ve které se dvě pohyblivá ozubená kola odvalují kolem stacionárního centrálního ozubeného kola.

Obr. 36. Počítačová simulace inertioidu.

Pokud má tedy trajektorie pohybu těžiště tvar kardioidy, pak odstředivá síla a síla reakce na tělo zařízení různé hodnoty v různých směrech. Hnací síla je zde určena, stejně jako v jiných podobných schématech, gradientem odstředivé síly.

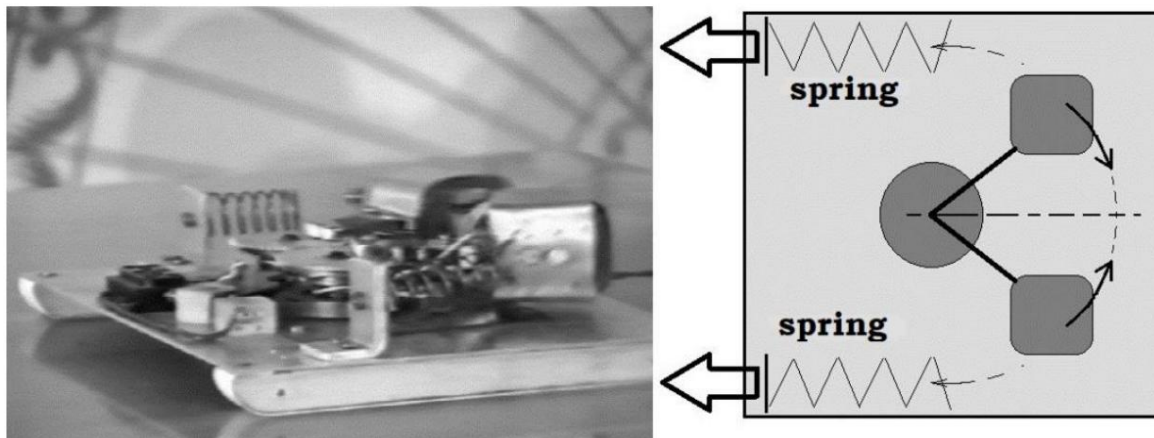
V současné době existuje spousta autorů vynálezů na téma „setrvačnost“. Rád bych vám řekl o těch, které jsem osobně znal. Příkladem mnohaleté zajímavé výzkumné práce v tomto směru jsou projekty Konstantina D. Shukalova, Ivanovo, Rusko. V roce 1996 přijel do Petrohradu na konferenci a předvedl své modely při práci, obr. 37.

37. Konstantin D. Shukalov předvádí jeden ze svých inertioidů, 1996 obr.

Jeden ze Shukalovových modelů je na obr. 38. V tomto provedení pohonu je elektromagnet napájen přes drát. Dva excentry se pohybují po trajektorii konstantního poloměru, ale jejich vzájemné působení má zvláštnost: v jedné krajní poloze do sebe narazí, impuls „zhasne“. V druhé krajní poloze narážejí na pružiny a přenášejí do těla dva souběžné impulsy.

Pokud jde o zákon zachování hybnosti, pro uvažovanou konstrukci je třeba poznamenat, že při srážce zatížení se jejich impuls přemění na tepelnou energii deformace látky, ze které jsou pohyblivá zatížení vyrobena. Při stlačení pružin se v další fázi pracovního cyklu energie částečně přemění na teplo, ale většina kinetické energie pohybujících se břemen se přenesla do těla zařízení. Toto Shukalovovo schéma se zdá být velmi slibné pro praktickou implementaci.

Obr. 38. Jeden ze Shukalovových inerciálních pohonů.

Praktická aplikace takových pohonů je možná nejen v prostoru, ale i jako pohon pro jakákoliv kolová vozidla a technologicky eliminuje systém přenosu točivého momentu na kola (převod) a vytváří kvalitativně novou úroveň technologie.

K implementaci této perspektivní technologie v dopravě je zapotřebí pouze zájem zákazníků a investorů.

Skupina pro výzkum inerciálních procesů (GRILP)

Přejdeme ještě k jednomu reálnému historickému příkladu na poli nového pohonu zařízení v Rusku. Tento příklad neodhaluje technické aspekty, ale je důležitý pro pochopení způsobů vývoje nových technologií.

Ruská skupina autorů, rozvíjející teorii AV Murlykina, testovala technická řešení, která lze použít k vytvoření funkčních zařízení, která umožňují získat hnací sílu reakcí s éterem. Jeden z členů tohoto výzkumného týmu, pan Michalev, učinil notářsky ověřené prohlášení, že v roce 1991 byla do vesmíru úspěšně vypuštěna speciální kosmická loď bez paliva na palubě. Toto zařízení funguje na principu výměny energie s éterem.

Murlykinova teorie je založena na pochopení rozdílů mezi dvěma způsoby vytváření pohybu v prostoru: aktivním a pasivním. V jednom případě je prostředí považováno za pasivní a pohon musí být aktivní, tj. vytvářet tahovou sílu, překonávající odpor (setrvačnost) média. V jiném případě, stejně jako u jednoduché plachetnice, přichází iniciativa k pohybu z prostředí. Aktivuje se pohybem předmětu bez spotřeby paliva. Podle terminologie

autorů, éter je "antihmota", protože jakákoliv hmotná substance je vytvořena z éteru. Proces existence částic hmoty s inerciálními vlastnostmi je proces výměny éteru.

Schéma fungování pohonného zařízení Aether-exchange autoři popisují takto: je třeba zajistit „oddělení složky éteru (antihmoty) od jádra chemického prvku, akumulaci a zvýšení hustoty éteru a poté je nutné jej přenést do pracovního prostoru přístroje. Přítomnost éteru s vysokou hustotou kolem letadla přenesla 36

obklopující médium éteru do aktivního stavu a bude se snažit „vymístit“ takový objekt ve směru klesající hustoty éteru.

Jinými slovy, kolem zařízení se v požadovaném směru vytvoří gradient hustoty éteru. V anglických publikacích existuje analogie s touto technologií. to je teoretický „warp pohon“.

"Éterová látka" je podle autorů "převzata z jader atomů."

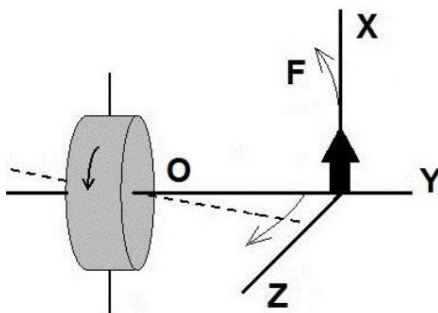
Předpokládám, že základem jejich koncepce je éter-dynamický model jader, která existují díky neustálému přílivu „látky éteru“ do částic hmoty. Podrobněji nebyla technologie zveřejněna.

Během mé komunikace s členem této skupiny, panem Shcherbakem, jsme diskutovali o složitosti implementace této technologie jako biomedicínského aspektu. Je zřejmé, že změna hustoty éteru má silný vliv na lidské tělo. Tento autor má na svém kontě řadu publikací [18].

Precese gyroskopu

Samostatně můžeme uvažovat o typu inerciálních pohonů využívajících efekty vznikající z vynucené precese gyroskopu. Připomínám, že Polyakovova metoda je zvláštním případem praktického využití tohoto jevu. Podstata efektu v klasickém slova smyslu: gyroskop se snaží zachovat moment rotace a jakákoliv rotace osy jeho rotace (vynucená precese) vytváří dvojici sil, tedy dodatečný moment, který tuto rotaci kompenzuje. Je důležité pochopit, že se jedná o efekty éteru a také obecný případ setrvačnosti těles při zrychlování nebo zpomalování pohybu.

Schéma na obr. 39 ukazuje vektorovou superpozici sil vyplývajících z vynucené precese osy gyroskopu.

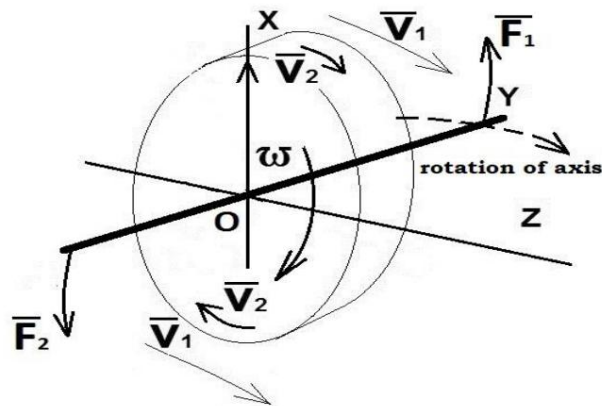

Obr. 39. Síly vznikající z nucené precese osy gyroskopu.

Výsledná síla F je tak mohutná, že dokáže roztočit i člověka sedícího na otočné stoličce – „Žukovského lavici“, pokud má v ruce malý, ale rychle rotující gyroskop.

Důležitá vlastnost: síla F není lineární, vytváří rotaci osy rotace gyroskopu v rovině XOY, pokud na osu působí vnější síla, která ji otáčí v rovině ZOY. Další vlastností je, že efekt se zvyšuje, pokud se gyroskop otáčí rychleji, a osa se otáčí v rovině ZOY rychleji.

Doufám, že vidíte analogii mezi touto situací a Lorentzovou silou nebo Magnusovou silou. Pokusme se najít analogie a důvody pro vznik této síly v rámci dynamiky éteru. Na obr. 40 je znázorněn gyroskop, který se otáčí kolem osy Y a otáčí se v rovině YOZ.

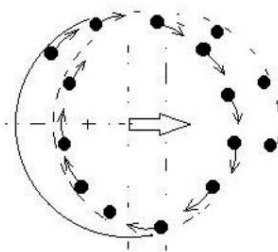
Obr. 40. Vektorové sčítání rychlostí v horní a dolní části gyroskopu.

Zde vzniká dvojice gyroskopických sil: F_1 směřuje nahoru a F_2 směřuje dolů, v rovině XOY, z pohledu pozorovatele, který vidí rotaci gyroskopu kolem osy Y ve směru hodinových ručiček (pravá rotace). Jaké by mohly být důvody pro vzhled této dvojice sil?

Všimněte si následující skutečnosti: různé části precesního gyroskopu se pohybují různou rychlostí vzhledem k vnějšímu prostředí. Rychlost pohybu částic horní části gyroskopu vzhledem k vnějšímu prostředí je v důsledku sčítání kosměrných vektorů rychlostí V_1 a V_2 větší než rychlost pohybu částic gyroskopu. Spodní část gyroskopu vzhledem k médiu. V důsledku toho, stejně jako v dynamice plynů, v souladu s Bernoulliho zákonem, tlak vnějšího prostředí na částice hmoty v různých částech gyroskopu není stejný, to znamená, že existuje tlakový gradient prostředí na předcházejícím gyroskopu.

Efekt se projevuje jak ve vzduchu, tak ve vakuu, takže máme důvod mluvit o éterově dynamickém tlaku vnějšího prostředí na částice hmoty gyroskopu. Dvojici gyroskopických sil lze tedy doložit tlakovým gradientem éteru na rotující částice hmoty gyroskopu. Jedná se tedy o vnější sílu a můžeme ji využít v konstrukcích vrtulí aktivního typu. Při návrhu je třeba vzít v úvahu, že tato síla neposouvá lineárně gyroskop, ale otáčí jeho osu v rovině XOY, čímž se zvyšuje točivý moment gyroskopu.

Navíc se podívejme na problém z druhé strany. Na obr. 41 jsou znázorněny trajektorie bodu na periférii rotačního gyroskopu během jeho precese (rotace osy rotace).

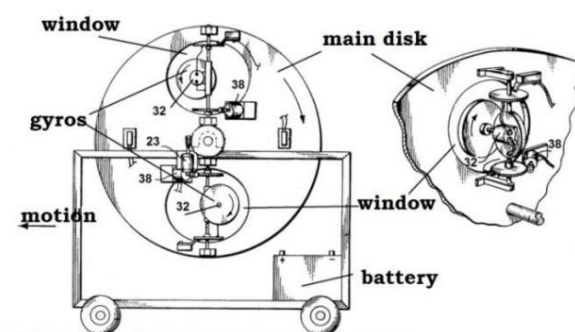

Obr. 41. Trajektorie bodu na precesním gyroskopu.

Vzdálenost od daného bodu ke středu otáčení gyroskopu je konstantní, ale vezmeme-li v úvahu, že se střed otáčení samotného gyroskopu (při vynucené precesi) pohybuje, pak taková trajektorie pohybu bodu v prostoru je

už není kruh. Je zřejmé, že zakřivení různých úseků dané trajektorie není konstantní, takže rychlost pohybu a zrychlení křivočarého pohybu také nejsou konstantní. Tento princip jsme uvažovali dříve, například v experimentech AI Veinik. Odstředivá síla působící na těleso při jeho zrychleném křivočarém pohybu závisí na zakřivení trajektorie. Poloměr otáčení určuje velikost zrychlení a v tomto případě také není stejný v různých částech trajektorie. Vzniká tak silový gradient, převážně v jednom směru.

Příklad praktické aplikace tohoto způsobu je znázorněn na obr. 42, US patent 3,653,269, datovaný 15. května 1970, Richard Foster. V popisu patentu je znázorněno provedení ve formě vozíku, na kterém se kotouč otáčí a na kotouči jsou instalovány dva gyroskopy, v oknech (otvorech). Konstrukce má elektromotory tří skupin, které se liší účelem: dva motory 32 otáčejí samotné gyroskopy, navíc je k nim přiváděna energie prostřednictvím kartáčů a dvou kontaktních kotoučů.

Obr. 42. Pohon pomocí gyroskopů, Richard Foster.

Motory 32 jsou samy o sobě také otáčeny pohony 38, které vytvářejí precesi gyroskopů. Gyroskopy jsou upevněny na ose otáčení, která je umístěna diametrálně v okénku disku. Motor 23 otáčí celým kotoučem, čímž vzniká reakce na celé tělo. V jedné polovině cyklu jeden gyroskop vytvoří tah, pak se vypne a druhý gyroskop vytvoří tah. Každý z gyroskopů „běží“ půl cyklu.

Podobných schémat je mnoho, včetně těch patentovaných. Praktický výzkum lze provádět i v malé domácí laboratoři; je však třeba znát důležitý aspekt aplikace takových technologií: reakce vznikající při provozu inerciálního pohonu mohou ovlivnit zdraví osoby, která se nachází v blízkosti tohoto zařízení.

Z vlastní zkušenosti mohu zaznamenat např. změnu tepenného tlaku. Z komunikace s jinými autory – vývojáři, kteří na sebe vzali riziko, že se budou zabývat silnějšími poruchami Aetheru, vám mohu uvést příklad.

V 80. - 90. letech 20. století se v Petrohradě prováděly pokusy s kovovým gyroskopem ve tvaru válce s poměrem délky k průměru 2 ku 1, hmotnosti několika kilogramů a otáčkách tisíců otáček za minutu. Po odkroucení takového gyroskopu vědci ostře otočili (naklonili) osu jeho rotace pomocí silné páky. Při takové „nucené precesi“ nevznikla pouze dvojice gyroskopických sil. Autoři tohoto experimentu zaznamenali „pulzní záření neznámé povahy“. Toto „záření“ nebo „vlna éteru“ v jednom z experimentů poškodila všechny mechanické a elektromechanické hodiny v budově, kde byl experiment proveden. Kromě toho byl zaznamenán negativní dopad tohoto typu záření na zdraví lidí v blízkosti experimentálního zařízení.

Pro nás jsou tato fakta zajímavá, protože potvrzují předpoklad o povaze gyroskopických sil, jako reakce prostředí éteru na jeho narušení.

Podle éter-dynamického konceptu zvažovaného v této knize taková porucha

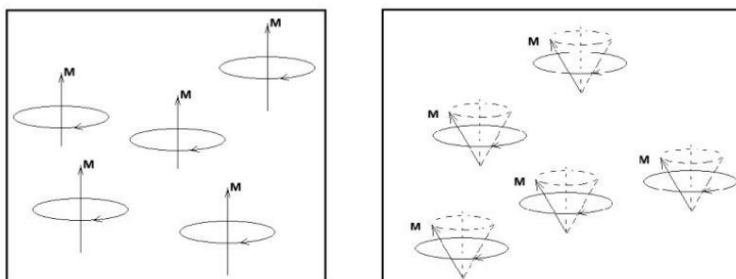
by měla být doprovázena mohutnou vlnou hustoty média Aether, která ovlivňuje nejen technická zařízení, ale i biologické objekty.

Do budoucna se jeví jako možné vytvářet pomocí inertioidů impulsní poruchy prostředí éteru, navíc striktně v určitém směru, a navrhovat tzv. „pohonné pohony výměny éteru“. Domnívám se, že v roli vesmírných pohonů nejsou takovéto mechanické stroje příliš perspektivní, ale mohou mít šanci se prosadit jako komunikační systémy a zbraně nového typu. Vysokorychlostní výkonná zařízení tohoto typu lze realizovat nikoli mechanicky, ale na základě gyroskopických vlastností částic hmoty, jako SM Polyakov na příkladu feromagnetiky. Ještě jedna poznámka. Později v této knize se podíváme na technologii Johna Searla. Zvláštností permanentních magnetů v jeho návrzích je precese magnetických momentů. Tato precese může být vytvořena, když je materiál magnetů zmagnetizován přidáním vysokofrekvenční složky pole ke konstantnímu poli. Válce v generátorech Searla mají tuto speciální magnetizaci. Domnívám se, že zde máme zřejmou analogii s dříve uvažovanými gyroskopy s proměnným poloměrem a precesí gyroskopů.

Moderní fyzika považuje magnetická pole permanentních magnetů za výsledek koordinované orientace magnetických momentů elementárních částic, aniž by upřesňovala skutečnost, že magnetický moment částice je pouze formou popisu jejích inerciálních gyroskopických vlastností, které jsou způsobeny jeho éter-dynamickými procesy. Odtud můžeme navrhnout způsoby, jak vytvořit nové speciální vlastnosti magnetických materiálů. Tyto vlastnosti musí zajišťovat fyzikální vlastnosti samotného materiálu, specifické parametry částic hmoty, o kterých předpokládáme, že v prostředí éteru existují, jako procesy cirkulace daného prostředí.

Musíme tedy najít takové formy komplexního pohybu částic hmoty, procesu jejich existence, které nám umožní získat účelnou asymetrii éteru vytékajícího ven a vtékajícího do částice. Tato asymetrie vytvoří rozdíl v tlaku éteru a hnací sílu. Protože částice s obyčejným magnetickým momentem lze považovat za mikrogyskopy, měli bychom věnovat pozornost dříve zvažovaným efektům, které vznikají při nucené precesi gyroskopu.

Například je možné takto vytvořit magnetický materiál, ve kterém částice vytvářejí nejen ko-směrně orientovaný magnetický moment, ale jsou i v precesní rotaci, obr. 43.

Obr.43. Konvenční magnetický materiál (vlevo) a materiál s precesními částicemi (vpravo).

Samotný fenomén precese magnetického momentu částic látky umístěné ve vnějším magnetickém poli se stal známým v roce 1895 jako Larmorova precese. Profesor na univerzitě v Cambridge Joseph Larmor byl známý nejen jako fyzik, ale také jako matematik ve velmi zajímavé oblasti vědění: ve studiu procesu pohybu! V Larmorově článku „O dynamické teorii elektrického a luminoferního prostředí“ [19] byla publikována teorie transformací časoprostorových souřadnic, která popisuje přechod z jedné inerciální

referenční rámec k jinému. Dnes jsou tyto matematické transformace souřadnic 4-rozměrného vektoru známé jako Lorentzovy transformace, ačkoli Larmor publikoval svou práci před Lorentzem a Einsteinem již v roce 1897.

V současné době se již objevil samostatný obor fyziky – „gravimagnetismus“, který studuje speciální chování částic a souvislost mezi jevy precese elementárních částic s jevem gravitace. Teorie magnetismu ve zjednodušené formě říká, že orbitální rotace elektronu je analogií prstencového elektrického proudu, a pokud jsou tyto elementární proudy konzistentně zarovnány, pak materiál získává celkový magnetický moment - magnetické pole.

Stručně poznamenáváme, že moderní teorie nejde hluboko do podstaty procesu, protože od stavu vědy v roce 2021 není struktura elektronu oficiálně známa.

Nicméně precese magnetického momentu elektronu byla fyziky studována dostatečně podrobně. Dnes je známo, že pro vytvoření stavu precese magnetického momentu částic včetně elektronů v látce je možné ji ozařovat slabým střídavým magnetickým polem na odpovídající rezonanční frekvenci, nebo precesi magnetických momentů s lze vytvořit krátký polarizační impuls. Na této úrovni znalostí o struktuře hmoty již můžeme nabídnout některá technologická řešení pro vytváření speciálních magnetických materiálů, které mají antigravitační vlastnosti.

Došli jsme tedy ke známému schématu - precese magnetického momentu elektronu, vykonávající funkce podobné mechanickému "gyroskopu s proměnným poloměrem". Všechna tato schémata neporušují zákony zachování množství éterické „pracovní látky“ kolující v „pohonném pohonu“. Je dodržen zákon zachování hybnosti, protože celková hybnost přitékajících a odtékajících proudů éteru je rovna nule. Nicméně vektorový součet reakčních sil prostředí Aether v některých schématech není roven nule, což nám umožňuje doufat, že tato myšlenka bude fungovat.

Dynamický přístup k magnetickému poli, jako k tokům cirkulujícího média, otevírá možnosti pro vytváření nových materiálů schopných vytvářet toky éteru a řízenou hnací sílu, jako reakci média na asymetrii struktury částic hmoty. nebo jejich oscilační, precesní a jiné složité pohyby. Použití takových materiálů je možné jak jako antigravitační pohon, tak pro řešení problému „stínění“ (kompenzace) toků éteru.

V některých případech to vysvětluje důvody pro snížení hmotnosti generátorů volné energie, ačkoli jejich vývojáři si nekladli za úkol získat hnací sílu. Uvažujme takový příklad technického zařízení.

Antigravitace v generátorech volné energie

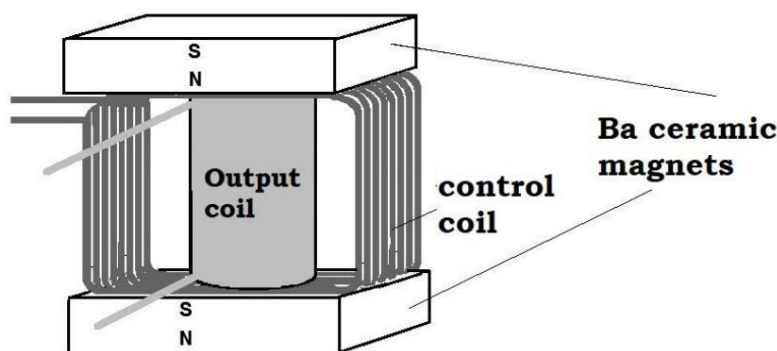
Je zajímavé poznamenat, že řada vědců studujících metody získávání energie transformací vlastností časoprostoru si všímá stejných rysů práce experimentálních návrhů, které vytvořili, včetně těch, které používají magnety. Jejich práce zaznamenaly „vedlejší efekty“, které nás zajímají, konkrétně případy, kdy extrakce energie z éteru vytváří efekt snížení hmotnosti zařízení, stejně jako změnu hmotnosti jiných předmětů. umístěnou v blízkosti oblasti experimentu k extrakci volné energie vakua.

Konkrétně se tento efekt projevil na úrovni 90% redukce hmotnosti v pracích Floyda Sweeta z USA [20, 21]. Podle konstrukčního schématu tohoto generátoru energie je užitečné poznamenat, že používal speciálně připravené permanentní magnety 41

pro provoz ve spouštěcím režimu: jejich magnetizace by se mohla při vnějším vlivu ve slabém příčném magnetickém poli náhle změnit. Elektromagnety řídicího systému tak vynaložily málo energie na změnu směru magnetizace u permanentních magnetů. S tak náhlou změnou magnetizace permanentních magnetů se v cívkách generátoru vytvořila elektromotorická síla, která poskytla vodivý proud a významný výkon v užitečné elektrické zátěži. S příkonem několika wattů by zařízení Floyda Sweeta mohlo poskytnout kilowatty energie v užitečné zátěži.

Autor svůj vynález zkoušel týdně v provozu pod zátěží v podobě osvětlovacích lamp.

Schéma zařízení Floyda Sweeta je na obr. 44. Připomínám, že hlavním účelem tohoto zařízení je generátor energie. Technologie přípravy permanentního magnetu pro provoz v tomto režimu si vyžádala jeho opakované přepínání magnetizace. Jak poznamenal Floyd Sweet, dobrých výsledků bylo dosaženo průchodem střídavého proudu magnetem.

Obr. 44. Schéma zařízení Floyda Sweeta.

Při této magnetizaci bylo na každé straně magnetu asi 70% povrchu obsazeno jedním pólem a ve středu, asi 30% povrchu, byl vytvořen další pól. Se slabým vnějším vlivem vytvořeným magnetickým polem řídicí cívky se situace na různých stranách magnetu změnila. Mohu předpokládat, že magnetické momenty částic hmoty v takto „připraveném“ magnetickém materiálu byly ve stavu zpracovávajících gyroskopů, připravených k náhlému „překlopení“ vnějším vlivem.

Všimněte si, že spouštěcí režim přepínání směru magnetického pole permanentního magnetu nastal v důsledku impulsního "šokového" dopadu na magnetický moment částic látky. V tomto případě je dosaženo mohutného rozrušení éteru, stejně jako v případě impulzivní rotace osy rotace mechanického gyroskopu. V důsledku narušení éteru se objevují impulsy pohybu částic éteru, které vytvářejí indukční efekt v oblasti cívek generátoru. Navíc dochází k reakci média Aether - impulsu hnací síly, který částečně kompenzuje hmotnost zařízení.

Zatím není příliš jasné, zda je změna hmotnosti důsledkem nějakého „Aetheru reaktivní“ efekt, nebo výsledek lokálního poklesu tlaku prostředí Éteru, které se uvedlo do pohybu. Toto prostředí je samozřejmě neoddělitelné, proto Éter z prostředí přijde na místo vytékajícího proudu Éteru. V tomto případě při analýze faktů o poklesu hmotnosti zařízení Floyda Sweeta nelze hovořit o reaktivním účinku, ale o poklesu statického tlaku éteru v oblasti kolem daného generátoru energie, ke kterému dochází. se zvýšením dynamického tlaku proudu éteru, v souladu s Bernoulliho zákonem.

Zajímavý rys činnosti generátoru Sweet ukazuje, že taková zařízení jsou přesně éter-dynamické systémy. Floyd Sweet hlásil nestabilní chování generátoru a spontánní změny úrovně výstupního výkonu. Dnes víme,

důvody pro tyto "podivnosti", protože hustota éteru na určitém místě na planetě není konstantní hodnotou. Dlouhodobá pozorování fyzikálních vlastností prostředí éteru, včetně jeho sezónních a denních změn, provedl Alexander Michajlovič Mišin [22].

V kapitole o Kozyrevově teorii a experimentech budou ukázány důvody těchto kolísání hustoty prostředí éteru.

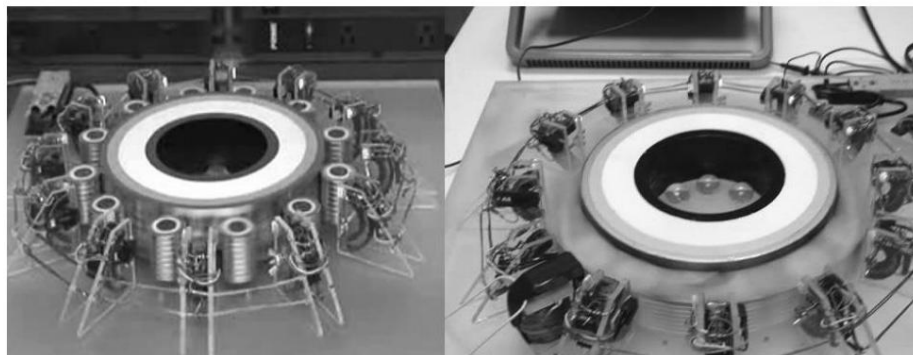
Dalším příkladem pohonných systémů výměny Aether jsou „létající generátory energie“, které staví John Roy Robert Searl. Tyto generátory pracují na elektromagnetických principech, rovněž využívajících speciální magnetické materiály. Historie vývoje generátoru Searl začala v poválečné Anglii. John se ve 14 letech vyučil elektrikářem v továrně v anglickém městě Birmingham. Při práci s permanentními magnety pro elektroměry objevil v roce 1946 nový efekt elektromechaniky, o kterém se ve škole nemluví. V rychle se otáčejícím kovovém kotouči, který se používá v elektroměru, se objevila radiální elektromotorická síla s vertikálním vektorem. Pro zvýšení efektu John nejprve kotouče zmagnetizoval a poté začal používat speciální permanentní magnety se speciálními vlastnostmi.

Jednoho dne jeho model skládající se z několika magnetických prstenců spojených dohromady ukázal velký radiální rozdíl elektrického potenciálu během rotace. Pak se blok kroužků odtrhl od motoru a visel ve výšce 1,5 metru, neustále zvyšoval rychlost otáčení a odletěl.

V letech 1950 až 1952 John vytvořil více než deset modelů „levitujících disků“. Projekty Johna Searleho se staly známými po celém světě, ale komercializace byla zpožděna. V roce 1968 došlo k události, která vývoj těchto studií zpozdila. John 30. července 1968 vyzkoušel téměř 500 kg vážící aparát R-11. Během demonstrace již zařízení nebylo ovládáno a poté vzlétlo a zmizelo z dohledu ve vysoké výšce na obloze.

Úřady na tuto událost promptně „zareagovaly“. Místní elektrikáři účtovali vynálezci za posledních 30 let velkou fakturu za elektřinu, ačkoli John měl vlastní elektrárnu a za elektřinu nemusel nic platit. Nebyl schopen zaplatit obrovskou částku pokuty, takže byl zatčen, souzen a uvězněn na 15 měsíců. Během jeho nepřítomnosti bylo zničeno veškeré vybavení a zařízení a dům vyhořel.

Později, v 80. letech, se o Searleovi jako o „otci létajících talířů“ hodně mluvilo v tisku. Pak všechny řeči o tomto talentovaném vynálezci ustaly, jako by někdo dal takový příkaz. V současné době je John Searle otevřený kontaktům, točí se o něm filmy a píší knihy. Opravdu si zaslouží prostudovat jeho teorii a technologii výroby „speciálních magnetů“. Fotografie Obr. 45 ukazuje fotografii malého experimentálního zařízení v moderní laboratoři Johna Searla (znovu zveřejněno se svolením Johna Searla).

Obr. 45. Jeden z moderních Searlových generátorů.

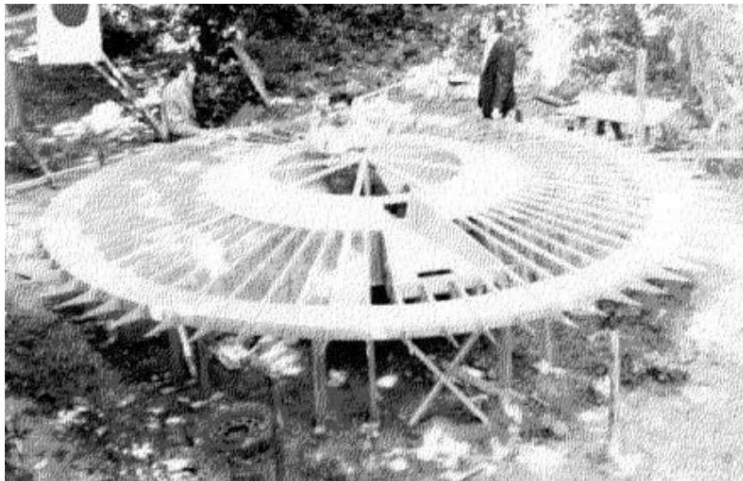
Vlevo na fotce se válečky neotáčejí a vpravo na fotce jsou zobrazeny otočné válečky. Ručním uvedením válečků do počáteční rotace lze získat režim samočinného zrychlení jejich orbitálního pohybu. Tento generátor není určen k letu, ale jeho hmotnost je během provozu snížena. Nabízí se otázka: Proč jsou válce schopné samourychlení a hmotnost systému jako celku klesá?

Nutno podotknout, že se nejedná o mechanickou záležitost. John Searle učinil zásadní objev v oblasti magnetismu, který spočívá v tom, že přidání malé složky slabého střídavého proudu (asi 100 miliampérů) o vysoké frekvenci (asi 10 MHz) v procesu výroby permanentních magnetů jim dává nové a neočekávané vlastnosti. Na základě těchto magnetů vytvořil John své vlastní generátory.

Tuto metodu jsme již připomněli jako způsob vytvoření Larmorovy precese elektronového magnetického momentu. Byl učiněn předpoklad o úloze precese magnetizace magnetických materiálů pro vytváření gravimagnetických jevů. Podobnou koncepci precesních gyroskopů, jejichž roli hrají částice materiálu feromagnetika, uvažoval SM Poljakov. Proces přípravy magnetu pro provoz ve spouštěcím režimu, jak poznamenal Floyd Sweet, také zahrnuje jeho zpracování střídavým proudem s přidáním vysokofrekvenční složky proudu.

Tento aspekt je tedy hlavním bodem pro gravimagnetické jevy, protože je založen na éterově dynamických inerciálních vlastnostech předcházejících gyroskopů, které hrají částice hmoty.

Technologii Searle lze uplatnit nejen v energetickém sektoru. Na obr. 46 jsou znázorněny konstrukční prvky vozidel, která John Searle a jeho tým postavili pro let. Průměr kotouče je cca 7 metrů.

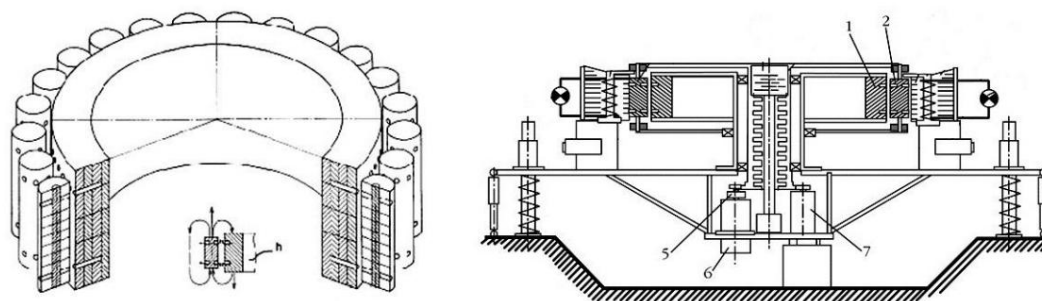

Obr. 46. Jeden z připravovaných přístrojů Johna Searla.

Kromě toho lze s ohledem na toto téma odkázat na experimenty Roshchin a Godin, kteří v roce 1992 v Institutu vysokých teplot v Moskvě postavili podobný generátor. Projekt se jmenoval „Astra“. Schéma instalace je na obr. 47. V tomto provedení se obvodové magnety (válečky s axiální magnetizací) otáčejí kolem centrálního prstencového magnetu, rovněž axiálně magnetizovaného. Rotaci vytvářel externě napájený elektromotor.

Na rozdíl od Searlových návrhů jsou magnetické válečky namontovány na společném kotoučovém rotoru. Válečky měly také volnost otáčení kolem své osy, což poskytovalo radiální vložky do válců a do statoru. Obecně se taková příloha podobá

rotace malých ozubených kol kolem jednoho velkého ozubeného kola: válec se otáčí kolem své osy a na oběžné dráze. Situace je analogická procesu odehrávajícímu se ve světě elementárních částic hmoty, které mají jak svou vlastní (spin) tak orbitální rotaci.

Obr.47. Experimentální zařízení ASTRA vyrobené Godinem a Roshchinem v roce 1992.

Průměr magnetického systému převodníku Godin a Roshchin (v projektu Astra) byl asi 1 metr. Autoři uvedli, že při více než 500 otáčkách za minutu začala samorotace a stroj přešel z primárního pohonu na generátor se zátěží až 7 kilowattů. V průběhu práce byla zaznamenána přítomnost axiálního vertikálního zdvihu, to znamená snížení hmotnosti o 35% a kolem instalace byly zaznamenány podivné soustředné "magnetické stěny" - oblasti změn velikosti magnetického pole a teploty média. Vzdálenost mezi těmito "magnetickými stěnami" byla asi 50 - 60 cm; tloušťka "zdí" byla cca 5 - 8 cm. Teplota uvnitř "zdí" byla nižší než okolní teplota o cca 6-8 stupňů.

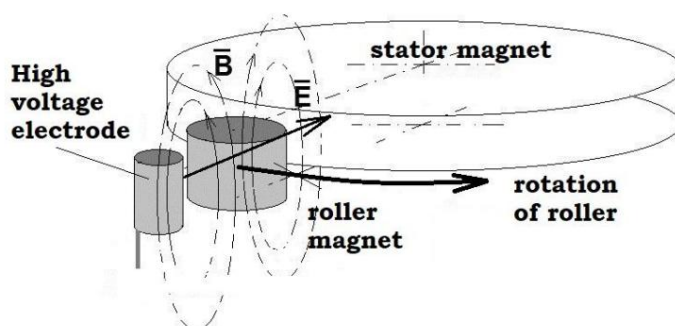
Soustředné „magnetické stěny“ a s nimi spojené tepelné efekty se začaly znatelně objevovat asi při 200 otáčkách za minutu a se zvyšujícími otáčkami se lineárně zvyšovaly. Více podrobností o tomto projektu si přečtete v článku V. Godina a S. Roshchina „Experimentální studium nelineárních efektů v dynamickém magnetickém systému“ [23]. Tato metoda je patentována v Rusku: "Zařízení pro generování mechanické energie a metoda pro generování mechanické energie", Roschin VV, Godin SM, RF patent č. 2155435 ze dne 27. října 1999.

Na rozdíl od prací Johna Searla jsem v publikacích o dílech Roshchina a Godina nenašel žádnou zmínku o nutnosti speciální magnetizace materiálu, která v jiných případech umožňuje vysvětlit výskyt gravimagnetických jevů. Při komunikaci s SM Godin v letech 2001-2003 jsme probírali konstrukční detaily jejich generátoru, včetně druhé verze. Vezmeme-li v úvahu, že účinek úbytku hmotnosti aparátu závisel na "polarizačním napětí", je možné v tomto případě vysvětlit vzhled zdvihové síly pomocí známého konceptu "pondemotorických sil". Touto problematikou se budeme zabývat v nové kapitole.

Pondemotorické účinky

Co jsou tedy „pondemotorické efekty“? Jedná se o silové efekty, ke kterým dochází ve zkřížených magnetických a elektrických polích. Takzvané "polarizační napětí", v provedení "Astra", obr. 46, dosahovalo 20 kilovoltů a bylo vytvořeno v radiálním směru, mezi státorem a elektrodami namontovanými na periferii, ve vzdálenosti 10 mm od vnější povrch rotujících válečků. Zdá se, že stator byl uzemněn. V takovém schématu se ve skutečnosti válečky s axiální vertikální magnetizací otáčejí na oběžné dráze kolem prstencového statoru a procházejí přes radiální elektrické pole. Schéma takového procesu je na obr. 48.

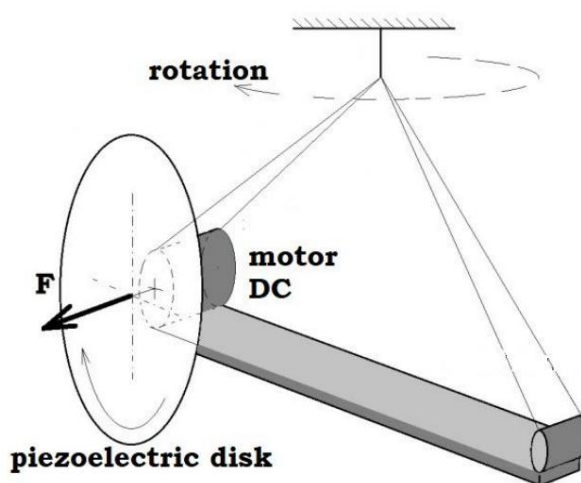
V důsledku takové superpozice vektorů vznikají obvyklé pondemotorické síly působící na pohybující se objekt ze strany okolního prostředí éteru. Dříve takové efekty, zejména Lorentzova síla, byly navrženy jako důsledek vytvoření určitého gradientu tlaku éteru. V tomto případě jsou éterodynamické jevy v projektu „Astra“, například změna hmotnosti a soustředné stěny (stojaté vlny hustoty média éteru), které vznikají kolem rotoru instalace „Astra“, docela pochopitelné.

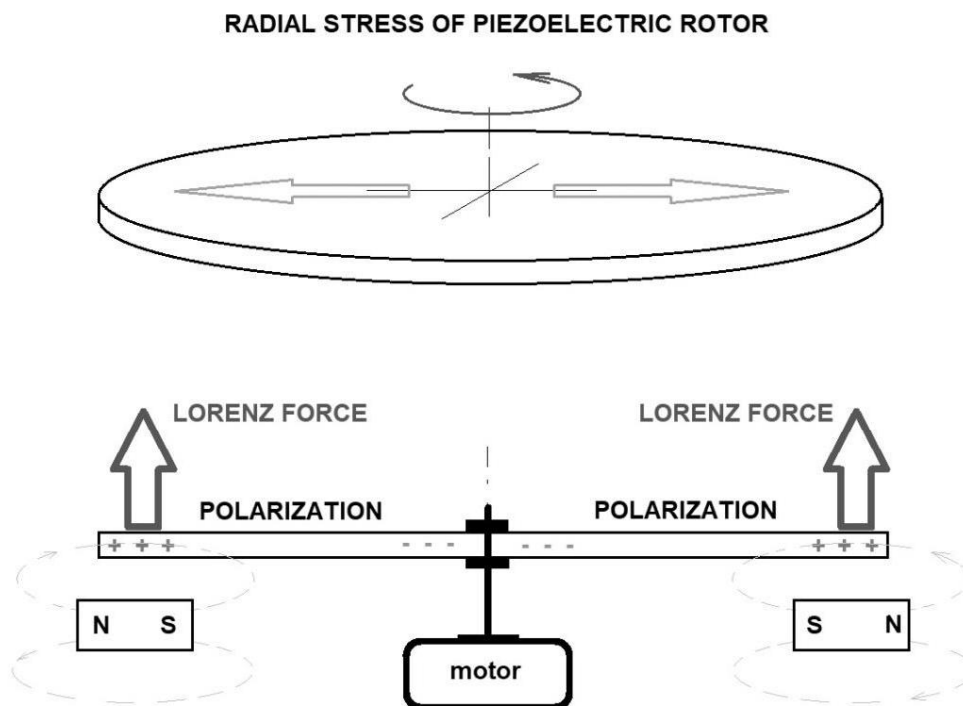
Obr. 48. Schéma zkřížených elektrických a magnetických polí v projektu ASTRA.

Směr působení jedné ze složek pondemotorické síly znázorněné na obr. 48 je orbitální. Při správném uvážení směru elektrického pole E a vektoru B (magnetizace válce) tato síla urychlí válec na jeho dráze. Tím je zajištěno samočinné otáčení válců, konstantní točivý moment a možnost autonomního provozu generátoru při zatížení. Možnost využití tohoto technického řešení jako pohonu se objevuje proto, že rotace válců mění hustotu (tlak) Aetheru v oblasti provozu tohoto zařízení. V tomto případě vzniká axiální (svislá) síla, která byla zjištěna změnou hmotnosti instalace "Astra".

Může existovat několik konstrukčních řešení, která tento princip implementují. Mezi úkoly konstruktéra patří zvyšování spolehlivosti redukcí jednotek a dílů a také snižování spotřeby energie. V roce 1995 jsem na toto téma provedl jednoduchý experiment, obr. 49.

49. Frolovův pokus s piezoelektrickým kotoučem Obr.

Obr.50 Frolovův experiment s křížovým magnetickým polem piezoelektrického disku

Na ose elektromotoru bylo upevněno obyčejné počítačové CD z let 1995-1996 o průměru 120 mm. Při otáčení podléhá materiál disku radiální deformaci. Materiál většiny CD byl tedy po deformaci piezoelektrický; vzniká v něm radiální elektrické pole. Výsledkem je, že při vysokých rotacích disku se ve vzduchu v blízkosti rotujícího disku objeví zápach ozónu a okraje disku začnou ve tmě zářit.

Zkoušky tohoto zařízení na závěsu, podle schématu na obr. 49 ukázaly, že toto zařízení vytváří určitou tažnou sílu směřovanou podél osy otáčení. Nebyla to mocná síla, ale otočila zařízením a zkroutila závěs, na kterém byly upevněny i dráty od 12 VDC napájení elektromotoru.

Při změně směru otáčení disku změnila síla, která otáčí daný pohonný pohon, jeho směr opačný.

Pro dosažení většího účinku je nutné zajistit, aby elektricky nabitý materiál kompaktního disku interagoval s magnetickým polem permanentních magnetů.

Minimální efekty byly pozorovány i bez přídavných magnetů, protože uvnitř elektromotoru již magnety jsou. Účinek se značně zvýšil, když byly na kryt motoru instalovány další permanentní magnety, obr. 50.

Teoreticky by jednoduché otáčení nabitého dielektrického disku kolem jeho osy mělo také poskytovat podobné silové účinky, protože nabitě částice na povrchu rotujícího disku vytvářejí své vlastní magnetické pole, které s nimi interaguje. Podobně, tedy interakce proudů s jejich vlastním magnetickým polem, vysvětluje účinky snižování hmotnosti rychle rotující elektricky nabitě koule.

Výhodou tohoto schématu je jednoduchá metoda pro získání vysokého elektrického potenciálu na povrchu rotujícího disku, která nevyžaduje externí zdroj. Je třeba poznamenat, že v tomto experimentu disk nefungoval dlouho, protože jeho vibrace během rotace vedly ke vzniku mikrotrhlin a po několika testech vysoké napětí zmizelo. V tomto ohledu bylo nutné vyměnit disk.

Přesto je experiment reprodukovatelný a jeho vývoj a zdokonalování

schéma se může stát novou slibnou technologií pro vytváření pohonných zařízení použitelných pro vesmírné technologie.

Všimněme si, že vysokonapěťový potenciál na disku lze vytvořit známou metodou tření, funguje v elektroforech. Kovové segmenty budou nabíjeny třením a náboje s nimi budou interagovat s magnetickým polem.

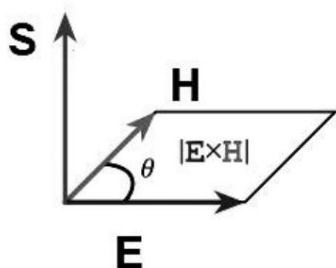
Podobný princip, ale v jiném technickém provedení, navrhl akademik Gennadij Fedorovič Ignatiev. Podívejme se na jeho "ponderolet" v samostatné kapitole. Název „ponderolet“ znamená „létající zařízení Pondemotor“.

Ponderolet od akademika Ignatieva

Obecnou myšlenku toku energie v prostoru, konkrétně v pružných tělesech, představil ruský profesor NA Umov v roce 1874. Později, v roce 1884, tento koncept pro elektromagnetickou energii vyvinul britský fyzik John Poynting.

Věřím, že by bylo správné přijmout pochopení éteru médium jako elastické médium pro šíření podélných vln, tedy oblasti komprese a dekomprese daného média pohybující se rychlostí světla. Právě pro takové toky energie zavedl profesor Umov koncept vektoru toku. Podstatou tohoto vektoru S je, že udává směr šíření toku energie.

Na obr. 51 je schéma interakce zkřížených vektorů elektrických a magnetických polí, ve kterých dochází k „toku energie elektromagnetického pole.“

51. Umov-Poyntingův vektor S Obr

Umov - Poyntingův vektor S je definován pomocí vektorového součinu vektorů E a H a jeho modul se rovná množství energie přenesené přes jednotku plochy kolmou k vektoru S .

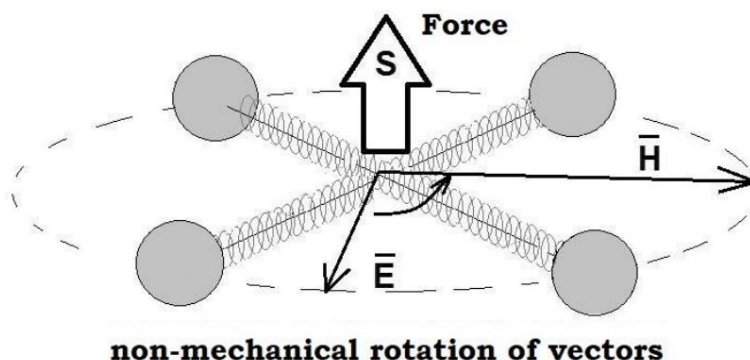
Reakce tak elastického prostředí, jako je vzduch, na vznik směřovaného toku energie v něm je dobře známá. Reakce média bude odpovídat hustotě a rychlosti proudění v něm vytvořeného a směřuje opačným směrem.

Podobně při vytváření směřovaného toku energie v Éteru bude reaktivní hnací síla působit na konstrukční prvky, které tento tok vytvářejí.

Tyto síly se nazývají pondemotorické síly a působí v jakékoli anténě rádiového vysílače, která vysílá elektromagnetické vlny. Celkové síly pro cyklus oscilací jsou obvykle nulové, protože téměř všechny anténní systémy jsou symetrické a napájecí zdroj má tvar sinusového proudu. Při takovémto napájení anténního elektromagnetického systému má vektor toku energie (Umov - Poyntingův vektor) charakter lineárních sinusových střídavých kmitů, "vpřed - vzad", aniž by vznikl jednosměrný přenos energie v prostoru. Jiné varianty elektromagnetických „antén“ umožňují získat zajímavější efekty, než je buzení střídavého elektromagnetického pole.

Akademik Gennadij Fedorovič Ignatiev, hlavní konstruktér Geofizika Central Design Bureau, laureát státní ceny, vyučoval v posledních letech svého života fyziku na Krasnojarské univerzitě. Jedním z jeho oblíbených výzkumných témat, jak v teorii, tak v praxi, byl vesmírný pohonný systém nového typu, fungující na bázi známého Umov-Poyntingova efektu. Akademik Ignatiev navrhl schéma znázorněné na obr. 52, konference "Nové myšlenky v přírodních vědách", 1996, St. Petersburg.

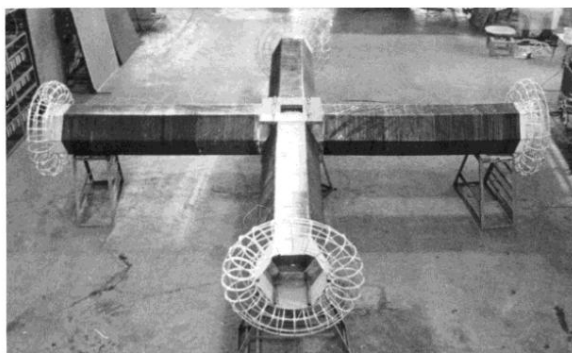
V Ignatievově schématu bylo navrženo vytvořit rotaci složení vektorů elektrického a magnetického pole. Každé pole je vytvořeno nezávisle, ale jsou vůči sobě umístěny pod úhlem 90 stupňů a při otáčení si zkřížené vektory $\vec{E}$ a $\vec{H}$ tento úhel zachovávají.

Obr. 52. Umov - Poyntingův vektor v návrhu Ignatievova pohonného systému.

Všimněte si, že se jedná o nemechanickou rotaci polí. Elektrické točivé pole vytvářejí čtyři osamocené kondenzátory (mohou to být kulové nebo toroidní) a točivé magnetické pole tvoří čtyři cívky. Nejedná se o mechanické otáčení soustavy cívek a kondenzátorů, ale o otáčení vektorů vzniklých posunem fází napájecího zdroje. Stejně tak se uvnitř třífázového elektromotoru vytváří rotace magnetického pole.

Na fotografii obr. 53 je ukázáno experimentální uspořádání, postavené akademikem Ignatievem, jehož princip je založen na vytvoření proudění éteru v axiálním směru.

Obr. 53. Fotografie Ignatievova ponderoletu.

V tomto schématu není Umov - Poyntingův vektor pulzní nebo střídavě směrový, jako u konvenční antény rádiového vysílače, ale tento vektor přenosu energie má konstantní směr podél osy rotace superpozice elektrických a magnetických polí. Odpovídající impuls reakce okolního éteru

médium vytváří hnací sílu a mění hmotnost zařízení. Výpočet generované síly lze provést podle zákona zachování hybnosti, přičemž rychlost toku energie v éteru se rovná rychlosti světla; podle

Pondemotorický silový vzorec, je nutné rozdělit modul $U_{\text{mov}} -$ Poyntingův vektor o hodnotu rychlosti světla.

V roce 1996 byla na toto téma publikována zpráva akademika Ignatieva [24]. Experimentální pohonné zařízení znázorněné na obr. 53 mělo maximální velikost asi 4 metry, pracovní frekvenci 80 kHz a při spotřebě 10 kW elektřiny na vytvoření proudu v cívkách vytvářelo točivé elektrické pole o síle 10 kV/m, a síla magnetického pole asi 200 kA/m. Tyto parametry umožnily získat hustotu energetického toku $S = 10^{10} \text{ (J/m}^2\text{c)}$ a hnací sílu řádově 60 Newtonů.

Toto zařízení nemůže létat, protože mohlo poskytnout pouze 6 kg vzlakové síly, přičemž celková hmotnost zařízení byla asi 30 kg.

Akademik Ignatiev ve své zprávě z roku 1996 nabídl publiku výpočty pro návrh kosmické lodi o průměru 40 metrů, schopné zvednout vlastní váhu, mající zvedací sílu větší než 300 kg. Ignatievův vesmírný pohon by teoreticky mohl vyvinout rychlost světla.

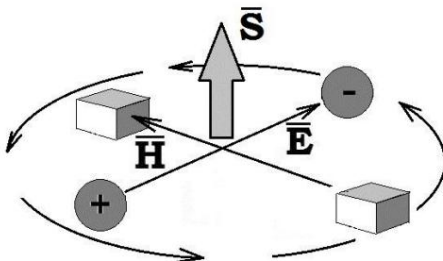

Obr.54. Akademik Gennadij F. Ignatiev

Při zvažování schématu navrženého Ignatievem jsou jeho výhody a nevýhody zřejmé. Tento obvod vyžaduje silný zdroj elektrického proudu, který vytváří rotující magnetické pole. Pro napájení kondenzátorů v Ignatievově obvodu je navíc potřeba zdroj vysokého napětí. Zkusme najít jiná řešení...

Dovolte mi připomenout tak jednoduchou metodu pro získání elektrického pole vysoké intenzity (rozdíl elektrického potenciálu), jako je dříve uvažovaná deformace piezoelektrického disku, ke které dochází při jeho rotaci. Magnetické pole mohou zajišťovat permanentní magnety a spotřebu energie u této verze pohonu

je zapotřebí pouze k vytvoření procesu mechanické rotace. Na obr. 55 je znázorněna varianta konstrukce otočné plošiny, na které je elektrické pole generováno dvojicí nabitých těles a magnetické pole - dvojicí permanentních magnetů.

Obr. 55. Mechanické otáčení disku s poli $E \times H$

Nevýhodou tohoto provedení je omezení rychlosti mechanického otáčení. V Ignatievově ponderoletu je rotace vektorové superpozice $E \times H$ vytvořena díky vícefázovému napájení cívek a kondenzátorů a prakticky nemá žádné omezení rychlosti (frekvence) rotace. To dává Ignatievově schématu a

významnou výhodou, protože hustota energetického toku (modul U_{mov} - Poynting vektor) závisí na úhlové rychlosti rotace vektorů $E \times H$.

V letech 2019-2021 je na toto téma nový autor. Jmenuje se Alexey Chekurkov, Rusko. Jeho zařízení může létat (video můžete vidět na YouTube). Jsou zde rotující magnety a zdroj vysokého napětí. Nejsem si jistý, zda bylo toto zařízení testováno nezávislými odborníky, proto buďte k jeho videu kritický.

Vzhledem k tomuto tématu můžeme dojít k závěru, že koncept síly elektrického nebo magnetického pole je konvence, kterou používáme k popisu skutečných fyzikálních procesů v prostředí éteru. V jistém smyslu je elektrické pole lineární deformací elastického prostředí éteru, v důsledku čehož se v médiu ukládá určitá potenciální energie.

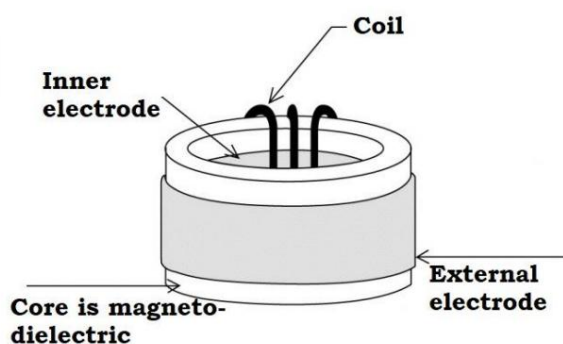
Magnetické pole je analogií vírového proudění média éteru, které má kinetickou energii. Elektromagnetické procesy jsou v tomto případě „rotace a lineární přenos“, jak napsal Hermann Weil, tedy šroubovitá deformace a posuny média.

Superpozicí elektrického pole, např. pod úhlem 90 stupňů, k čarám síly magnetického pole, dostaneme takovou deformaci prostředí, že rotace této deformované oblasti prostoru vytváří tok energie ve známém směru vektoru U_{mov} - Poynting.

Z mechanistického hlediska lze říci následující: díky této superpozici $E \times H$ polí vzniká v prostředí éteru obdoba mechanického šroubového mechanismu, který při otáčení pracuje analogicky s vrtulovým šroubem (Archimedesův šroub) a odtlačí médium Aether od sebe. Tuto metodu lze tedy považovat za reaktivní pohon. Zde je reakce elektromagnetického „šroubu“ s éterem.

Další vynález, který dobře doplňuje téma pohonných systémů využívajících pondemotorické efekty, byl patentován v roce 2001 ruskými autory GP Ivanova a Yu.G. Ivanov, Patent N 2172865.

Podstatu Ivanova vynálezu ukazuje obr. 56. Na válcovém nevodivém feromagnetickém jádru jsou umístěny dvě kovové elektrody (uvnitř a vně). V jádře se vytváří střídavé magnetické pole, které při interakci s elektrickým polem poskytuje hnací sílu.

obr. 56. Ivanovův pohonný pohon

V tomto případě jsou vektory E a H zkříženy, jako ve schématu na obr. 50. Vektor H je směřován po obvodu feromagnetického jádra a vektor E je směřován radiálně, od jedné elektrody ke druhé. Hnací síla je směřována podél osy válcového jádra, tedy podél U_{mov} -Poyntingova vektoru přenosu energie.

Výhodou tohoto obvodu je, že feritové jádro zesiluje magnetické pole desítkrát, což umožňuje vytvořit kompaktní a výkonné 51

pohonných zařízení. Vývoj této technologie vyžaduje vytvoření speciálních magnetodielektrik, tedy takových materiálů, ve kterých jsou vytvořeny optimální podmínky pro vznik jak silných magnetických, tak silných elektrických polí. Tvar jádra může být nejen toroidní, hlavním hlediskem je vytvoření podmínek pro vytvoření jednosměrného toku energie, nebo jinými slovy toku média Aether.

Při rozvíjení otázky možnosti vytvoření hnací síly v důsledku deformace prostředí éteru uvažujeme vnitřní strukturu elektrického pole jako nějakou oblast prostoru s deformacemi pružného prostředí éteru.

Vnitřní struktura elektrického pole

Dále se budeme zabývat elektrickými pohony, jako jsou asymetrické kondenzátory. Abychom pochopili princip jejich fungování, je nutné zvážit strukturu elektrického pole.

Éter, jako každé fyzické prostředí, jehož existenci můžeme spolu s Mendělejevem akceptovat, má určité fyzikální vlastnosti. Mendělejev psal o elasticitě tohoto média v článku „Pokus o chemické porozumění světovému éteru“ [25]. Éter má podle Mendělejeva také hmotnost, i když „by se nemělo mluvit o beztížném éteru, ale pouze o nemožnosti jej vážit“.

Z mnoha prací moderních badatelů vlastností éteru doporučuji čtenáři prostudovat teorii a experimentální výsledky Alexandra Michajloviče Mišina [22]. Jeho kniha zahrnuje autorská díla obsahující původní výzkumné materiály o multidimenzionálních a fraktálních vlastnostech časoprostoru světa Aether. Mishinovo vědecké pátrání je založeno na výsledcích laboratorních experimentů a pozorování v terénu. Alexander Michajlovič Mišin vyvinul nový empirický koncept éteru a potvrdil jej pomocí „zařízení s umělým biopolem“. Odhalil nám neznámé zákony dynamiky éteru. Hlavním závěrem, který jsem učinil z Mishinovy teorie, je pochopení, že éter reaguje na dopad (nebo elektromagnetický impuls) různými způsoby, v závislosti na parametrech dopadu na něj. Může reagovat jako plyn, nebo jako kapalina, ale když je tomu rychle vystaven (strmá fronta pulzu), chová se jako absolutně pevné nestlačitelné těleso.

Elektrické pole, námi pozorované z vnějšku jako statickou situaci, lze tedy považovat za „stres“, tedy deformaci struktury éteru, jeho polarizaci, kompresi či dekompresi, vedoucí ke změně jeho hustoty. Existuje však i jiný přístup ke struktuře elektrického pole, který předpokládá jeho dynamickou strukturu, jejíž statika se vysvětluje rovnováhou dvou nebo více procesů. Například Whittakerův koncept uvažuje elektrický potenciál jako obousměrný tok energie [26]. Jeho matematický přístup ke vztahu mezi elektromagnetismem a gravitací v roce 1991 podrobně analyzoval americký vědec TE Bearden.

Bearden ve své knize Gravitobiology [27] o fyzikálním významu Whittakerových matematických konstrukcí napsal: „Prostorový čas lze v určitém smyslu považovat za konglomeraci potenciálů, včetně skalárních elektromagnetických potenciálů.

Nejjednodušší strukturou elektromagnetických skalárních potenciálů (zachycené elektromagnetické energie) je proto složení spin-2 gravitonů. ”

Struktura elektrického nebo gravitačního potenciálního pole se podle Beardena skládá z párových fotonů a antifotonů (gravitonů a antigravitonů). Antifoton je stejný elektromagnetický proces kolísání hustoty éteru jako foton, ale v obráceném čase. Potenciální pole lze tedy považovat za obousměrný elektromagnetický proces - antiprocess. Z toho vyplývá předpoklad, že moc

přijaté nějakým technickým zařízením v důsledku jakéhokoli potenciálního pole lze získat pouze v důsledku vytvoření změn, nerovnováhy ve vnitřní struktuře potenciálního pole.

Zajímavý závěr: foton a antifoton jsou vlny hustoty energie v prostředí éteru. Foton se však šíří do budoucnosti z minulosti a vzdaluje se od zdroje záření. Antifoton v tomto případě musí přijít k „přijímači“ antifotonů z nekonečna. Tuto představu toku energie proudící do hmoty z rozlehlosti Vesmíru představilo mnoho autorů jako základ pro model gravitační interakce. Proud „antifotonů“ musí mít energii a můžeme ji využít pro praktické účely.

Tesla například věřil, že k extrakci tohoto typu energie stačí jednoduše vytvořit „podmínky pro pohlcení energie“. V takovém měniči energie dojde k pohlcení antifotonů proudících do „pracovního těla“ a dojde ke změně rovnováhy fotonů a antifotonů. Jaké budou důsledky, když se změní struktura elektrického nebo gravitačního potenciálního pole?

Je zřejmé, že v blízkosti tohoto měniče energie by se měla měnit rychlost procesů, včetně procesu existence částic hmoty, což se při malých odchylkách od rovnováhy projeví jako změny fyzikálně-chemických vlastností hmoty, a velké změny v rovnováze fotonů a antifotonů by měly vést k přechodu hmoty na „jinou úroveň existence“. K otázce technického provedení těchto myšlenek se dostaneme v závěru knihy.

V tomto konceptu můžete dospět k zajímavým závěrům. Pokud je čas pro proces A považován za přímý čas t + a čas procesu B je považován za obrácený čas t -, pak získáme nový vzorec pro zákon zachování energie pro takové párové procesy. . Formule F.2. bere v úvahu předpoklad, že procesy v jakémkoli potenciálním poli vždy probíhají okamžitě v dopředném a zpětném čase:

$$dA / dt + = dB / dt- \quad F.2$$

Závěr: Časoprostor je zdrojem energie neomezené síly. Extrakce výkonu není omezena, pokud změny výkonu v procesu A odpovídají změnám výkonu v procesu B. V nové formulaci nabývá zákon zachování energie významu zachování rovnováhy struktury procesů. Energie procesů v přímém čase se musí rovnat energii procesů v čase obráceném. Tato formulace zobecňuje zákony mechaniky (akce-reakce) a zákon zachování energie. Obecně lze mluvit o zákonu rovnováhy.

Podobné myšlenky představil akademik Gustav Johannovich Naan v roce 1964.

Napsal, že nemůžete získat „něco“ z „ničeho“, ale můžete získat dva procesy jakékoli síly, pokud vytvoříte „něco“ a „proti něčemu“. Je to zákon symetrie vesmíru.

Všimněte si, že nulový stav není "nic". Toto „něco“ je vyvážená struktura známá jako „vnitřní struktura nuly“ ve starověké indické matematice. Obecně bychom měli uvažovat o vyváženém multipolárním stavu, F.3

$$0 = A + B + C + \dots + N \quad F.3$$

Struktura toku času může být složitější než obousměrná kombinace toku času a obráceného toku času a jeho vnitřní strukturu lze vidět v multidimenzionální podobě. Přidám zde krátké vysvětlení "multidimenzionálního času". Čas si obvykle představujeme jako sled událostí. Lineární čas je sled událostí. Vývoj událostí ve světě má však mnoho možností, existuje tedy mnohorozměrný vesmír a mnoho časových os. Časová rovina je dvourozměrná 53

struktura (list), ve které jsou umístěny časové linie paralelních prostorů. Všechny časové linie těchto prostorů mají někdo neměnný parametr, který nastavuje polohy časových linií v rovině, kde mají různé směry, ale neprotínají se. Různé roviny (listy) tvoří „strom událostí“, tedy množinu rovnoběžných prostorů.

Teoreticky, podle výše diskutovaného konceptu, jakékoli množství energie a jakákoli hnací síla může být vytvořena strukturováním média éteru. Omezení pro design je zákon rovnováhy, který vyžaduje vytvoření jakéhokoli energetického procesu ve spojení s protisměrným procesem. Vzájemná kompenzace dvou nebo více procesů může být organizována jak v prostoru (prostorová separace), tak v čase (chronální separace). Odtud dostáváme dvě technická řešení:

1. Asymetrie prostorově opačných párových energetických procesů poskytuje technologii pro vytvoření aktivní pohonné síly působící v prostorové ose.
2. Asymetrie párových energetických procesů proti času poskytuje technologii pro vytváření hnací síly působící podél časové osy.

Obě technologie lze kombinovat v jednom zařízení, které zajišťuje řízený pohyb vozidla jak v prostoru, tak v čase. Přejdeme k zvažování příkladů technické realizace těchto nápadů.

Thomas Brownův jev v elektrických kondenzátorech

V současnosti je Biefeld - Brownův efekt často mylně označován jako efekt reaktivního iontového větru. Nebudeme uvažovat zařízení, která létají kvůli ionizaci vzduchu. Ve zde navržených schématech může dojít k ionizaci, ale není to hlavní příčina hnací síly.

Biefeld-Brownův efekt se týká elektrokinetických efektů a není reaktivní. Jedná se o elektrické vrtule aktivního typu. Tato technologie, stejně jako mechanické pohony aktivního typu (inertioidy), je schopna zajistit pohyb vozidla v libovolném směru bez vyvržení hmoty trysky. Technologie je založena na klasických elektrických interakcích organizovaných tak, aby se objevil tlakový gradient éteru a síla pohonu.

Poznámka k pozadí: Tento objev učinil Thomas Townsend Brown, a protože pracoval v laboratoři Dr. Paula Alfreda Biefelda, Denison University, Granville, Ohio, je účinek pojmenován po profesorech Biefeldovi a Thomasi Brownovi.

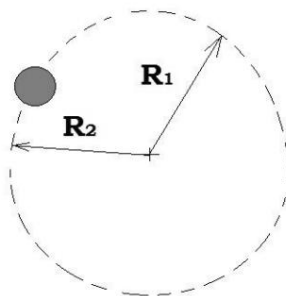
Podstata Brownova efektu, objeveného v roce 1921, je následující: opačné síly Coulombovy přitažlivosti dvou nebo více těles se nemusí navzájem rovnat. Výsledkem je, že v systému elektricky nabitých těles (dipólu) může existovat celková nenulová působící síla směřující od záporné elektrody ke kladné.

Všimněte si důležitého rysu této metody: Brown pracoval s elektrickými kondenzátory, které mají pevné dielektrikum zvláštního tvaru. Aby autor pár slovy popsal tyto fyzikální procesy, použil výraz „vytváříme napětí v dielektriku“, to znamená, že došlo ke stlačení a deformaci látky působením elektrického pole. Největší efekty autor zaznamenal při takových napětích vysokonapětového zdroje, která se blížila napětí průrazu a destrukce dielektrika. Domnívám se, že v tomto případě hraje velkou roli při vytváření hnací síly elasticita dielektrického materiálu, i když Brown tento faktor nezaznamenal.

Později se budeme zabývat teorií autora Jurije Belostotského z Ruska a ukážeme roli elastických napětí v materiálu pro vytvoření vlastního gravitačního pole. Dovolte mi krátce poznamenat, že konstantní elastická deformace a konstantní elastické napětí v

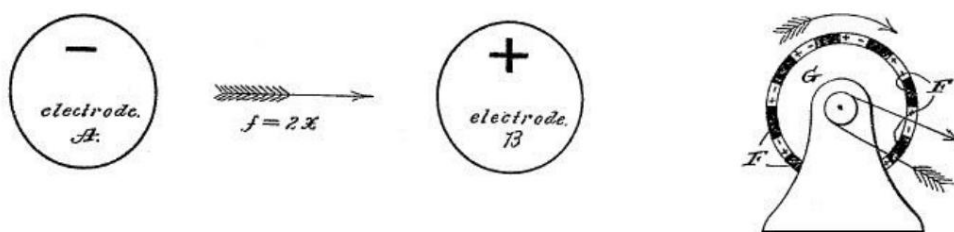
těleso vytváří konstantní „vlastní gravitační pole“ a proměnná elastická deformace vytváří „gravitační vlnu“. U magnetických materiálů, jak ukázal Polyakov, vznikají podobné efekty během magnetostrikce. Obecně je to celkem pochopitelné jako jedna z metod vytváření podélných vln v médiu Aether.

Na druhou stranu lze podle mého názoru Brownův jev pro kondenzátor s dielektrikem interpretovat jako výsledek ohybu elektronových drah v dielektrickém materiálu, podobně jako na schématu na obr. 57. V tomto případě vznikají inerciální éter-dynamické efekty. Zakřivení oběžné dráhy elektronu v silném elektrickém poli by mělo nabýt asymetrie, což by mělo vést ke vzniku nekompensované odstředivé síly působící směrem ke kladné elektrodě. Jistě, oběžná dráha není plochá, ale v případě asymetrie bude podobná tvaru vejce. Tuto myšlenku jsem prezentoval na konferenci „New Ideas in Natural Science“, 1996. Existuje mnoho technických způsobů, jak tohoto efektu dosáhnout.

Obr.57. Asymetrie elektronové dráhy ve vnějším elektrickém poli

Thomas T. Brown ve svém patentu „Zařízení pro výrobu síly nebo pohybu pomocí elektrod“, patentová přihláška z 15. dubna 1927 [28] popsal konstrukci elementárního zařízení – „gravitátoru“, ukazující jeho využití nejen jako pohonné zařízení pro dopravu, ale i v energetice, pro otáčení rotoru elektrického generátoru, obr. 58.

Obr. 58. Schéma Brownova jevu a jeho aplikace v elektrickém generátoru.

Podle účinnosti této metody můžeme říci, že je "nekonečně velká", protože hnací síla vzniká při odpojení externího zdroje energie a působí tak dlouho, dokud je kondenzátor nabitý. Skutečné svodové proudy v kondenzátoru omezují účinnost, takže podle Browna jsou pouze „tisíce procent“. Mohu jen dodat, že moderní dielektrické materiály umožňují vytvořit takové nejúčinnější návrhy

vrtulí, s minimálním únikem náplně.

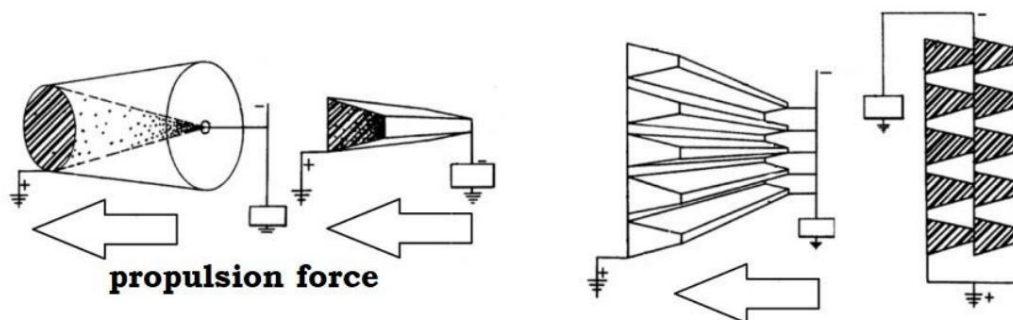
Ve svých experimentech jsem pozoroval Brownův efekt pro elektrety, a to dává skvělé výsledky komerční vyhlídky na vývoj této technologie.

Studium Brownova jevu v USA bylo organizováno ve seriózních laboratořích. Například ve zprávě amerických vojenských expertů [29] Thomas Bader a Chris Phasie píší, že Brownovy patenty zvažují jak iontový elektrokinetický efekt, tak další efekt, který vytváří hnací sílu neznámé povahy. Je třeba poznamenat, že iontový efekt je příliš malý na to, aby vysvětlil generovaný tah. Studie organizované v řadě dalších

laboratoře potvrdily přítomnost Brownova jevu ve vakuu, kde je vyloučena ionizace.

Analýza informací podle pozdějšího Brownova patentu č. 3187206, 1965 [30] umožňuje dospět k závěru, že hlavní podmínkou pro projevení silových účinků je asymetrie silové interakce soustavy elektricky nabitých těles. Tato asymetrie může být vytvořena ve vzduchovém kondenzátoru, díky tvaru elektrod, nebo v kondenzátoru se speciálním dielektrikem.

Na obr. 59 jsou znázorněny různé tvary dielektrika, které umožňují vytvoření Brownova jevu v důsledku gradientu elektrického pole (grad E).

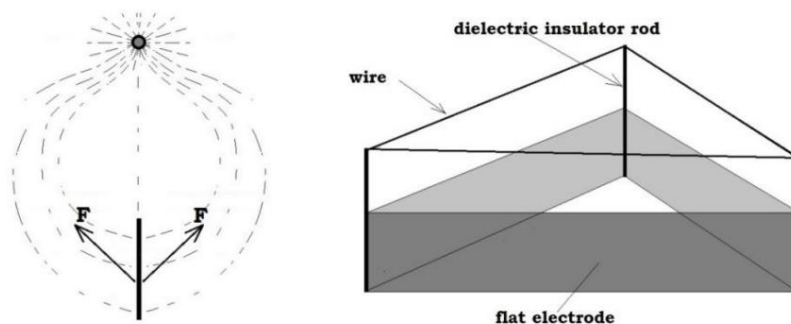

Obr. 59. Gradientové E-pole je vytvořeno pomocí speciálního tvaru dielektrického členu.

Na levé straně obrázku je znázorněna maloplošná bodová elektroda a velkoplošná plochá elektroda. V tomto případě je elektroda větší povrchu připojena ke kladné svorce zdroje rozdílu potenciálu a malá elektroda je připojena k záporné svorce. V tomto případě je hnací síla směřována k elektrodě větší povrchu. Brown s důrazem na asymetrii plochy elektrod navrhuje vytvořit dielektrikum speciálního tvaru, s lichoběžníkovým průřezem umístěným mezi pásy malé plochy elektrody (záporné) a elektrody větší plochy (kladné).

Toto jednoduché technické řešení má velké možnosti! Podstatou tohoto řešení je, že se vzdáleností od elektrody na široké straně lichoběžníku se zvyšuje intenzita elektrického pole. Gradient intenzity elektrického pole vytváří hnací sílu. Miniaturizace a stohování takových elektrodových párů do vícevrstevných kondenzátorových bank je znázorněno na pravé straně na obr. 59.

Nejběžnější model trojúhelníkového obvodu, vyrobený podle Brownova schématu, který je často popisován jako „létající kondenzátor“, „zvedák“ obsahuje jednu elektrodu vyrobenou z tenkého drátu a druhou plochou elektrodu (desku nebo páskovou fólii). Na obr. 60 je znázorněna struktura elektrického pole vytvořeného v takovém systému elektricky nabitých těles. Zde můžete vidět gradient E mezi drátem a fólií.

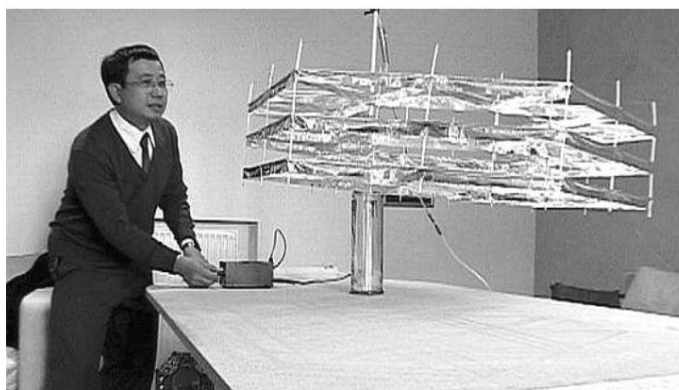

Obr. 60. Pole v provedení LIFTER.

Geometrie vektorů elektrického pole je v tomto případě taková, že na drát působí ve všech směrech přibližně stejný modul Coulombových sil. Vektorový součet těchto sil má nenulovou hodnotu, ale je mnohem menší než vektorový součet sil působících na plochou elektrodu. U plochých elektrod na ně působí Coulombovy síly směřující převážně nahoru. Samozřejmě zde dochází k ionizačním účinkům, protože tenký drát vytváří silnou ionizaci a tato skutečnost je technickou překážkou rozvoje tohoto směru designu.

Jean Louis Naudin, Francie, dosáhl velkého experimentálního úspěchu v konstrukci asymetrických kondenzátorů tohoto typu. Jeho práce jsou podrobně uvedeny na <http://jnaudin.free.fr>

Jean Louis Noda začal své experimenty z jednoduchého „trojúhelníkového aparátu“ Lifter, sbírajte je po částech. V roce 2003 předvedl zařízení o celkové hmotnosti 250 gramů, které dokázalo zvednout 60 gramů užitečného zatížení.

obr. 61. Jean Louis Naudin a jeho LIFT.

Tento typ pohonu bohužel mezi investory velký zájem nevzbudil. V té době jsem si dopisoval s potenciálními investory působícími v oblasti letecké techniky a snažil se je o toto téma zajímat. Většina z nich na návrhy rozvoje tohoto směru reagovala skepticky v domněnku, že jde o prosté ionizační efekty. Samozřejmě, že tomu tak není. Ionizaci vzduchu lze zcela eliminovat a potvrzují to experimenty s některými konstrukčními možnostmi ve vakuové komoře.

Můj vývoj v této oblasti je někdy považován za analogii nebo dokonce za vývoj díla Jeana-Louise Naudina. Příběh naší komunikace s Jeanem však začal po mé publikaci v USA, v časopise New Energy News, květen 1994. Poté jsem v roce 1996 vystoupil na konferenci New Ideas in Natural Science, St.-

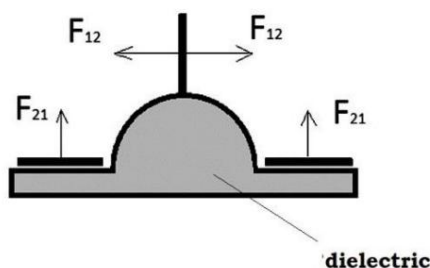
Petersburg, Rusko a zveřejnil video z mých experimentů, které Jean reprodukoval ve svém vlastním, a pojmenoval jednu z verzí designu "Frolovův klobouk" - válcový kondenzátor ve tvaru klobouku.

Nutno podotknout, že Jean Louis Naudin mé myšlenky špatně pochopil a své zařízení vyvinul po svém. V mém pojetí jsou efekty pohonu získány bez ionizace, takže Frolovy kondenzátory mohou být vyrobeny z nekovových elektricky nabitých prvků a dokonce i z elektretů, které si udrží svůj náboj bez externího zdroje energie. V mých návrzích existuje hnací síla, i když je zdroj energie vypnutý, protože důvodem této síly není ionizace. Zvažme mé představy o asymetrických elektrických kondenzátorech podrobněji.

Asymetrické kondenzátory podle Frolova designu

První experimenty v mé domácí laboratoři jsem dělal v letech 1991-1992, kupodivu, ještě předtím, než jsem se seznámil s Brownovými pracemi. Tehdy jsem si dal za úkol získat hnací sílu vytvořením asymetrie Coulombových sil. Mít

publikoval výsledky experimentů v roce 1994, obdržel jsem mnoho dopisů, recenzí a informací o analozech, včetně práce Thomase T. Browna. Nejprve jsem navrhl obvod znázorněný na obr. 62. Toto je schéma "Frolovova kondenzátoru" z publikace z roku 1994 [31].

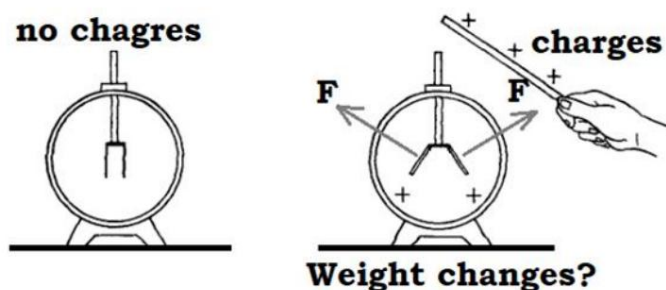

Obr. 62. Frolovův kondenzátor, 1994. Asymetrie interakce nabitých těles.

V této variantě jsou konstrukční prvky (desky) nabitý odlišně a jsou umístěny tak, jak je znázorněno na obr. 62. Mezi nimi vznikají asymetrické síly elektrostatické přitažlivosti. Součet sil F_{12} působících na vertikální nabitý prvek s vektorovým sečtením je roven nule. Součet sil F_{21} působících na vodorovné elektrody a skrze ně na tělo zařízení není nulový, a to poskytuje hnací sílu.

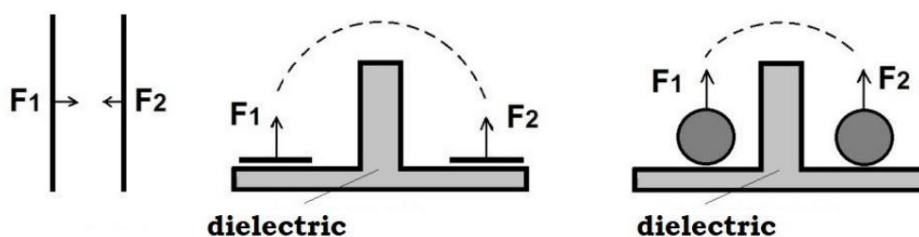
Je důležité vzít v úvahu, že mezi plochými elektrostaticky nabitými prvky působí síly. Nejedná se o kovové prvky. V elektrostatice jsou Coulombovy síly vždy směřovány kolmo k rovnému povrchu.

Demonstrace těchto sil jsou prezentovány školním vybavením, jsou to síly in elektroskop, obr.63.

Obr.63. Síly v elektroskopu.

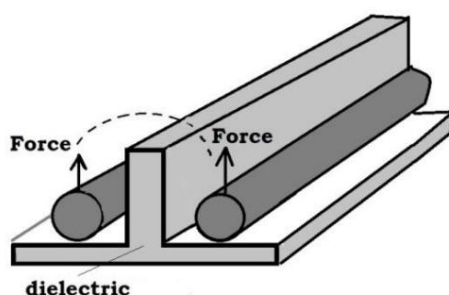
Později bylo publikováno další schéma asymetrického Frolova kondenzátoru [32], jeho verze je na obr. 64. U klasického plochého kondenzátoru (vlevo na obr. 64) jsou desky uspořádány paralelně a jsou k sobě přitahovány s stejné a opačné síly. Součet sil působících na systém jako celek je roven nule.

64. Konvenční kondenzátor (vlevo) a Frolovův kondenzátor (vpravo) Obr.

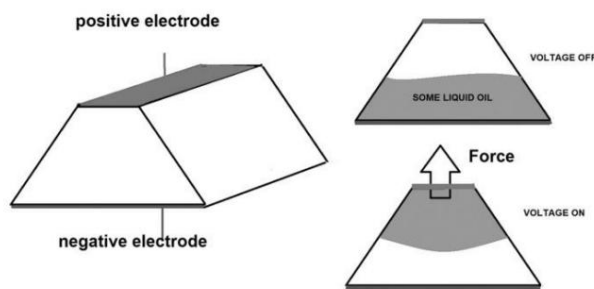
Ve "Frolovově kondenzátoru" s dielektrikem ve tvaru T znázorněném na obr. 64 jsou dvě opačně nabitá interagující tělesa (plochá nebo kulová) umístěna ve stejné rovině a jsou oddělena "dielektrickou stěnou", aby se vyloučil elektrický průraz podél minimální vzdálenosti mezi elektrodami. Díky tomu vzniká nenulový celkový vektor interakční síly nabitých těles. Sférická nebo polokulovitá (zakřivená) nabitá tělesa jsou výhodnější, protože je snížen únik nábojů. U plochých elektrod unikají náboje z ostrých hran desek. Dobrých účinků se dosáhne použitím válcových elektrod se zaoblenými konci. Konce elektrod však mohou být izolovány, aby se snížil únik, obr. 65.

Zajímavější je pozorovat efekt vzájemné přitažlivosti ve „Frolovově kondenzátoru“, pokud jsou dvě interagující nabitá tělesa upevněna na dielektrické základně pomocí pružných prvků schopných roztahení. V takovém provedení, když je zdroj potenciálového rozdílu zapnutý, nabitá tělesa se pohybují směrem k přepážce a ztelně stoupají, čímž je efekt (přítomnost zvedací síly) zřejmý.

Obr.65. Dva válce ve Frolovově pohonném kondenzátoru

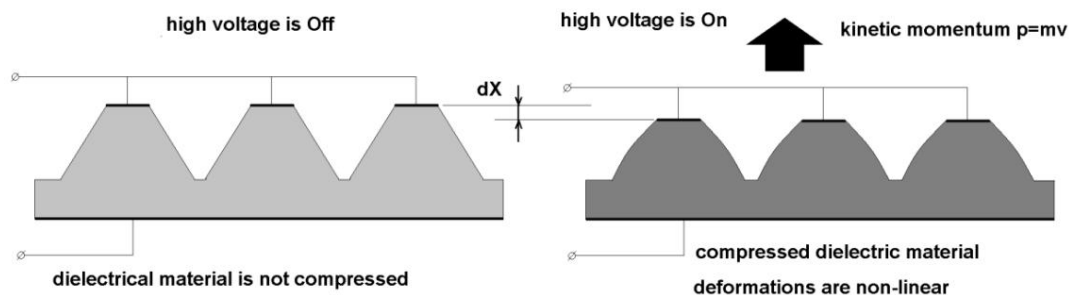
Při vývoji obvodu Thomase Browna jsem provedl několik experimentů s kapalným dielektrikem (olej). Konstrukční schéma je na obr. 66 nahoře.

Obr. 66. Vývoj myšlenky.

V tomto zařízení je tělo vyrobeno z nějakého dielektrika. Dvě různé velikosti elektrod poskytují gradient elektrického pole. Olej se pohybuje, pokud je napětí ZAPNUTO. Pracuje v pulzním režimu provozu.

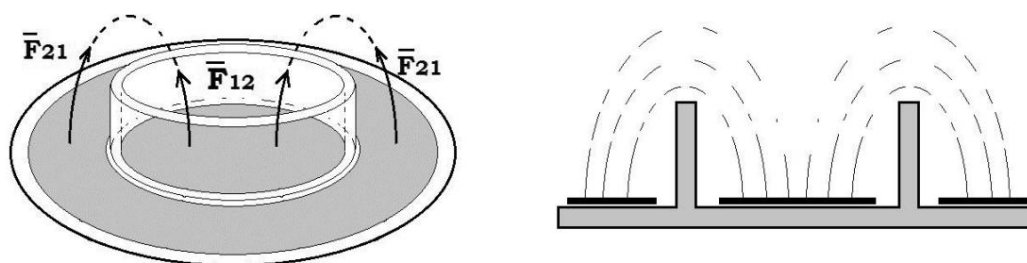
Důležitým směrem výzkumu jsou elastické deformace dielektrika v gradientním elektrickém poli, obr.67. Pulzní režim napětí může tomuto zařízení poskytovat periodické deformace elastického dielektrika a určitou kinetickou hybnost. Je to nová metoda, která má být testována a patentována. Autor má zájem na tomto tématu pracovat se zainteresovaným investorem.

Obr.67. Elastické deformace dielektrika.

V současnosti je „Frolovův kondenzátor“ známější jako kombinace dvou plochých prstencových kovových elektrod oddělených válcovou dielektrickou přepážkou, obr. 68. V angličtině se tato konstrukční varianta nazývá „Frolov's Hat“ (nabízí Jean Louis Naudin).

Všimněte si, že dielektrický kotouč a válcová přepážka musí být vyrobeny z jednoho kusu dielektrického materiálu, jinak může dojít k průrazu mezerou mezi elektrodami. Rozměry zařízení závisí na použitém napětí mezi elektrodami. Zvýšení napětí nad 10 kV je nežádoucí, protože to zvyšuje ionizační ztráty a zvyšuje se odběrový proud.

Obr.68. Asymetrický kondenzátor s válcovou stěnou mezi elektrodami.

Při vývoji tohoto tématu je navržena konstrukční varianta, kterou mohou provádět moderní výrobci mikroelektroniky s malými rozměry prvků, například menší než jeden milimetr. Je známo, že k elektrickému průrazu dochází ve vzduchové mezeře při napětí asi 1000 voltů na milimetr. Malé rozměry umožňují práci při nízkém napětí, bez ionizace vzduchu. Coulombovy síly navíc rychle rostou s klesající vzdáleností mezi tělesy, zde je funkce kvadratické závislosti.

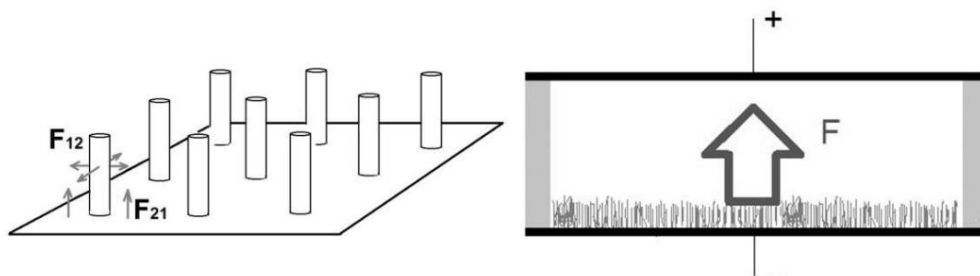
Častou chybou je domnívat se, že nabitě konstrukční prvky v těchto pohonných jednotkách mohou být pouze kovové elektrody, jako jsou ty Brownovy. Ve většině mnou navrhovaných návrhů elektrokinetických pohonných zařízení lze použít nabitá dielektrika nebo elektrety. Kovové prvky také poskytují určité energetické efekty, ale náboje z nich rychle „vytékají do vzduchu“.

Tento vedlejší proces je reaktivní a zkracuje hlavní myšlenku. Reaktivní účinek může být silnější než hlavní účinek. Tomuto vedlejšímu procesu je nutné se vyhnout konstrukčními metodami, například tím, že elektrodám dáme kulový nebo válcový tvar, zajistíme leštění povrchu atd.

Optimální by bylo vyvinout struktury z dielektrik. Levá strana obr. 69 ukazuje variantu takového návrhu mnou navrženou v roce 1994 [31]. V tomto případě uvažujeme Coulombovy síly mezi několika dielektrickými prvky stejného elektrického znaménka. Zde je plochá elektroda (základna) a sada válcových nabitých prvků (trubice). Vzhledem k tomu, že síly působící na povrch elektricky nabitého dielektrika jsou vždy kolmé k povrchu, jsou síly F_{21} působící na desku spolusměrovány a sečteny. Současně jsou síly působící na každý válcový prvek F_{12} z různých stran vzájemně kompenzovány. Navrhuje se použít tyto funkce pro

návrh elektrických vrtulí, které vytvářejí aktivní sílu díky nenulovému vektorovému součtu Coulombových sil.

Odlišný nápad je znázorněn na pravé straně Obr.69. Je to také skutečné pohonné zařízení s nanostrukturami vyrobenými z nějakého dielektrika, například to mohou být nanodrátky nebo dielektrické nanovlákna. Zde je další zásada. Dielektrické nanostruktury získají přitažlivou sílu na kladnou desku kondenzátoru.

Obr.69. Silové vektory v elektricky nabitých prvcích.

Moderní nanotechnologie umožňuje realizovat koncept znázorněný na obr. 69 pomocí malých dielektrických prvků o velikosti cca 100-200 nm.

V primitivních experimentech, které byly provedeny v mé laboratoři s kondenzátorem ve tvaru T, byla zjištěna malá síla, na úrovni 10-5 (N). V letech 1996 - 1998 jsem o těchto výsledcích referoval na konferencích, zasílal dokumenty o tomto projektu do Chruničevova ústředního výzkumného ústavu, ale nenašel jsem o toto téma zájem ruských organizací. V roce 1998 přišli zástupci leteckého oddělení Toyota Corporation do St.

Petersburg, abych předvedl své experimenty. Později, po roce 2002, navštívili moji laboratoř v Petrohradě zástupci ruského vojenského výzkumného ústavu, ale mé primitivní pokusy s „nabitými kuličkami“ je nepřesvědčily o příslibu navrhované metody. Rád toto téma rozvinu se zainteresovaným zákazníkem, který má vlastní vědeckou a technickou základnu.

Nejzajímavějším faktem je, že zdvihací (poháněcí) síla je udržována, když je napájecí zdroj vypnutý, a postupně se snižuje, jak se kondenzátor samovybívá. Minimalizací svodových proudů dielektrikem a také snížením provozního napětí v důsledku miniaturizace konstrukčních prvků můžeme eliminovat vlivy ionizace a ztráty náboje. Zachování rozdílu potenciálů zajišťuje přítomnost hnací síly. V takových provedeních lze použít elektrety jako speciální typ dielektrika.

To vám umožní přijímat aktivní výkon bez spotřeby energie z primárního zdroje, zatímco elektrety si udrží svůj náboj. Moderní elektrety dokážou udržet svůj náboj roky. Vyhledky jsou zajímavé!

V přírodě je kombinace statické elektřiny a úžasných aerodynamických vlastností např. u motýlů, včel, čmeláků atd. Mimořádně materiál, ze kterého je jejich konstrukce vyrobena, nemá kovové prvky, ale je dielektrikem, a má elektretové vlastnosti. Elektrický náboj na povrchu „živého dielektrika“ je v tomto případě způsoben třením pohyblivých částí a pohybem vzduchu.

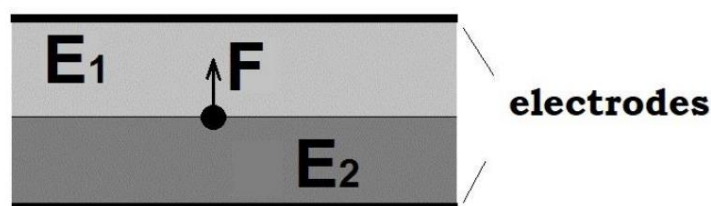
Vraťme se k Brownovým myšlenkám. Problém vytváření hnací síly řeší nejen díky geometrické asymetrii konstrukčních prvků. Síla, jak napsal Brown, působí „ve směru větší intenzity siločar elektrického pole“. V Brownově patentu č. 3187206 je zmínka o tom, že hnací síla může být vytvořena v důsledku geometrické asymetrie elektrod a

také kvůli progresivně se měnící dielektrické konstantě materiálu mezi elektrodami.

Brown také zaznamenal možnost použití gradientu elektrické vodivosti a polovodičových materiálů, ale tyto způsoby vytváření hnací síly jsou energeticky náročnější než "gradientní elektrostatika".

Metoda založená na gradientu dielektrických vlastností se mi jeví jako technologickější a perspektivnější než geometrická asymetrie. Podívejme se na tento problém podrobněji.

V teorii dielektrik je zajímavá poznámka o síle působící na částice látky nacházející se mezi dvěma dielektriky o různých dielektrických konstantách, obr. 70. Různé vlastnosti dielektrického prostředí dávají různé elektrické pole E_1 a E_2 , v oblast mezi dvěma deskami kondenzátoru.

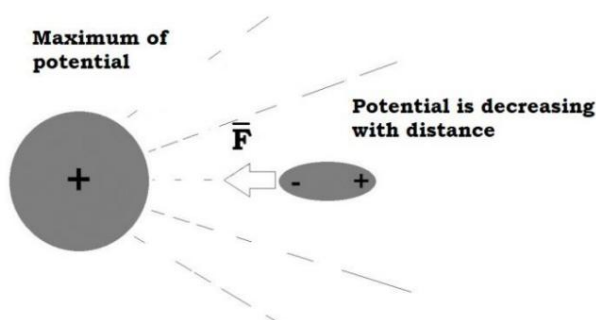

Obr.70. Síla je oblast mezi dvěma různými dielektriky.

Tato síla F působí ve směru maximální intenzity elektrického pole E_1 a „je směrována podél normály k rozhraní mezi dielektriky“, jak napsal BM Tareev ve své učebnici dielektrik [34].

S přihlédnutím k této důležité poznámce o normálovém směru vektoru síly je možné navrhnout pohony aktivního (nereaktivního) typu, u kterých je vytvořen nenulový celkový vektor působících elektrických sil.

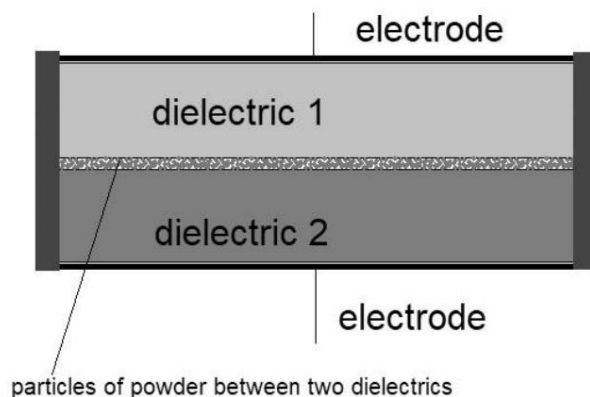
Síla elektrického pole, jak známo, je gradient elektrického potenciálu, který se s rostoucí vzdáleností od povrchu nabitého tělesa zmenšuje. Přirozený gradient elektrického potenciálu, zejména vytvořeného kolem nabitě koule, je znázorněn na obr. 71. Například částice papíru je přitahována k povrchu nabitě koule právě kvůli tomuto gradientu elektrického potenciálu. : pohybuje se směrem k vyšší intenzitě siločar, do oblasti maximálního potenciálu.

Obr. 71. Přitahování částice k nabitě kouli v přirozeném elektrickém poli.

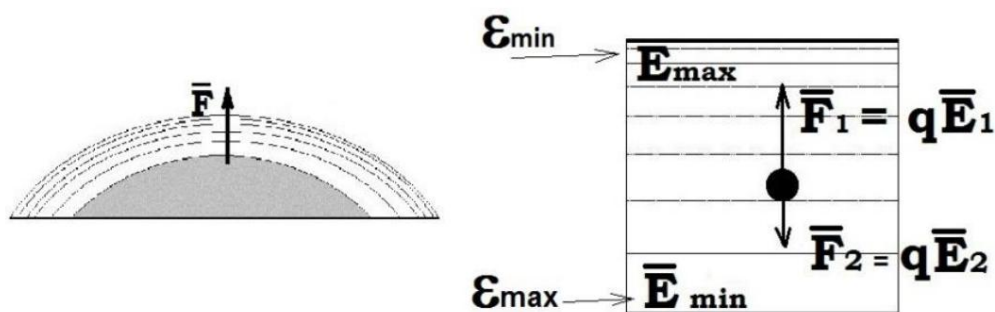
Je důležité si všimnout významného aspektu sil působících na nějakou látku, která je umístěna mezi dvěma různými dielektriky. Obr.72 ukazuje tento nápad v detailech. Myslím, že zde lze jako látku použít nějaký dielektrický prášek, například titaničitan barnatý. Efekt lze zvýšit shrnutím mnoha dvouvrstvých kondenzátorů do jednoho pohonu. Pamatujte, že síla působí na palubě mezi dvěma různými dielektriky. Takže můžeme získat mocnou sílu z mnoha vrstev. Podle mého názoru zařízení 100

vrstvy mohou poskytnout hnací sílu asi 1000 kg na m². povrch pro potenciál cca 10kV. V roce 1998 jsem o této technologii informoval na konferenci v Petergoffu v Rusku. Zprávu zveřejnila Ruská akademie věd v roce 1999 [34].

Obr.72. Důležité: látka mezi dvěma různými dielektriky.

Vytvořením umělého (nepřirozeného) gradientu elektrického potenciálu díky vlastnostem dielektrika můžeme získat zajímavé efekty. Na obr. 73 je varianta navrženého provedení, ve které je konvexní povrch vysokonapěťové elektrody pokryt speciálním gradientním dielektrikem, u kterého se dielektrická konstanta mění vrstvou po vrstvě nebo plynule, se vzdáleností od elektrody. povrch. Vnější vrstva dielektrika by pro naše účely měla mít minimální hodnotu dielektrické konstanty a vnitřní vrstva - maximální hodnotu dielektrické konstanty. V tomto případě v oblasti blízko elektrody bude hodnota potenciálu minimální a se vzdáleností od povrchu elektrody se hodnota potenciálu nesnižuje, ale zvyšuje. To vytváří efekt „reverzního elektrického pole“.

Obr. 73. Gradient elektrického pole ve speciálním dielektriku poskytuje nenulovou sílu.

Dovolte mi připomenout, že čím nižší je dielektrická konstanta média, tím silnější je síla elektrického pole v dané oblasti prostoru. Za určitých podmínek působí na částici nacházející se v oblasti gradientního dielektrika síla směřující k dielektriku s nižší dielektrickou konstantou. V běžném elektrickém poli jsou všechny částice přitahovány k elektrodě a snaží se přesunout do oblasti maximální intenzity pole. V "reverzním elektrickém poli", obr. 73, budou mít částice dielektrické látky tendenci se vzdalovat od elektrody, protože uměle vytvořený gradient elektrického potenciálu je nutí k posunu směrem k vyšší intenzitě siločar.

Pokles hodnoty dielektrické konstanty, která může být vytvořena plynule nebo ve vrstvách, v tloušťce dielektrika, se zvětšováním vzdálenosti od povrchu elektrody. Zvláštními podmínkami je, že musíme nejen snížit nebo kompenzovat přirozený pokles velikosti elektrického potenciálu, ale zajistit, aby se se vzdáleností od nabitého povrchu intenzita pole měnila rychleji než přirozená

se vzdáleností od elektrody dochází k poklesu potenciálu. Jak napsal Thomas Brown, je nutné vytvořit "progresivně se měnící" dielektrickou konstantu.

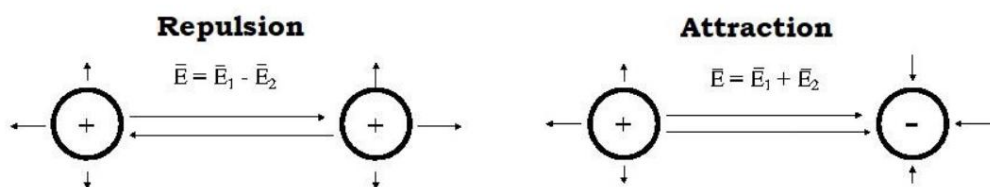
Jak víte, Coulombův zákon má kvadratickou funkci. V důsledku toho funkce změn potenciálu se vzdáleností od elektrody, kterou nastavujeme konstruktivní změnou dielektrické konstanty dielektrické látky, musí mít strmost větší než kvadratická funkce. V tomto případě pro dielektrické částice umístěné v tloušťce dielektrika bude směr zvyšování elektrického potenciálu směřován pryč od nabitého povrchu. V takové situaci na ně bude působit síla směřující k maximální hodnotě potenciálu, tedy směrem ven z elektrody.

Technologický problém vytvoření vícevrstvého dielektrika, respektive materiálu s progresivním gradientem dielektrické konstanty, je poměrně obtížný, ale slibný. Uplatnění této technologie v energetickém a obranném průmyslu má velkou perspektivu.

Takové materiály podle mých výpočtů dokážou poskytnout aktivní působící síly asi 100 tun na metr čtvereční povrchu speciálního kondenzátoru o síle elektrického pole asi 10 kilovoltů. Takto silné silové účinky, aniž bychom vzali v úvahu boční ionizaci vzduchu, je třeba vysvětlit nějakou použitelnou teorií.

Dovolte mi krátce říci k teorii procesu. Existuje několik teoretických přístupů a všechny jsou založeny na předpokladu přítomnosti prostředí ve vakuu, které po vystavení může získat určitou strukturu, protože má určité fyzikální vlastnosti, včetně hustoty energie.

Coulombův zákon v kvantové elektrodynamice je popsán jako výměna energie virtuálních fotonů mezi nabitými částicemi. Bearden [27] uvažuje o podobných myšlenkách. Na obr.74 je schéma interakce dvou elektricky nabitých těles z pohledu dynamiky éteru.

Obr. 74. Elektrická interakce jako gradient éteru.

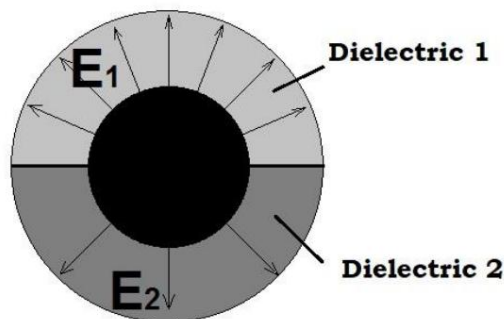
Z analýzy vektorových součtů těchto interagujících těles dostáváme jednoduchý, ale důležitý závěr: nabitě těleso v přítomnosti jiného nabitěho tělesa je obklopeno celkovým gradientním elektrickým polem, což je důvodem pro vzhled odpudivého nebo přitažlivého síly.

Je důležité pochopit, že k silové interakci nedochází mezi tělesy, ale mezi každým tělesem zvlášť a částicemi prostředí éteru, které je obklopují, které přenášejí svůj impuls do těla, které vnímáme jako elektrické pole.

V kvantové elektrodynamice se říká trochu jinak: probíhá zde „vakuová polarizace“ a „tvorba virtuálních elektron-pozitronových párů“. To nic nemění na podstatě věci: tlak éteru, tedy celková hybnost částic éteru působících na elektricky nabitě těleso z různých stran, může být symetrický (izotropní) nebo asymetrický (anizotropní).

Obvykle je celková hybnost symetrická a není zde žádná hnací síla. Toto je nepovinné. Pro osamocené nabitě těleso lze vytvořit aktivní sílu působící na nabitě těleso

díky svému zvláštnímu tvaru, nebo kvůli anizotropii vlastností dielektrika kolem něj, obr. 75.

Obr.75. Osamělé nabité tělo je obklopeno různými dielektriky

V tomto případě v důsledku asymetrie struktury média vzniká hnací síla v prostoru.

Zde navržený koncept byl zvažován dříve v [35]. Matematické pozadí navrhl profesor Athanasios Nassikas, University of Larissa, Řecko [35].

Pro kritiky, kteří tvrdí, že „statika nemůže vytvořit pohyb“, objasním důležitou nuanci: nezapomínejte na dynamiku éteru a elastické síly, stejně jako na možnost pulzního režimu provozu. Vytvářením impulsů elektrického pole v oblasti gradientního dielektrika vytváříme kinetický impuls (mechanický pohyb částic elastického dielektrika). Výkon závisí na frekvenci cyklů. Pro práci s vysokofrekvenčními impulsy je vhodné použít různé malé kondenzátory. Spínaný zdroj také usnadňuje nastavení tažné síly.

Jakákoli látka je „spojena s éterem“ a elasticita látky je elektromagnetický éter-dynamický jev: elementární částice látky se navzájem přitahují nebo odpuzují, přičemž elastická interakce jejich elektrických a magnetických polí. Elektrická a magnetická pole jsou zase určitými procesy v elastickém prostředí éteru. Elastické deformace nebo vlny komprese a relaxace elastického éterového prostředí nazýváme. V konstrukcích asymetrických kondenzátorů je nutné zajistit elastickou interakci s médii, jako u mechanických zařízení, o kterých jsme hovořili dříve.

Gradientní elastické dielektrikum je tedy způsob, jak vytvořit aktivní sílu působící tlakovým gradientem éteru, navíc sílu, která k jejímu udržení nepotřebuje energii. Nastavení velikosti celkové hnací síly se u tohoto způsobu snadno dosáhne změnami charakteristik pulzního režimu provozu.

Úpravu celkové hnací síly, která vzniká při použití asymetrických elektretových materiálů, lze zajistit mechanickým otáčením části prvků vrtule. Například plný tah je vytvořen se 100% konzistentním směrem všech prvků a nasměrováním 50% prvků proti druhé polovině prvků získáme plnou kompenzaci síly tahu.

V Rusku byla na toto téma podána přihláška pro tento vynález: "Metoda a zařízení pro vytvoření hnací síly", přihláška č. 2004105178 ze dne 20.02.2004, autor Frolov Alexander Vladimirovich. Bohužel bylo přijato odmítnutí ze známého důvodu: "pohyb těles v důsledku vnitřních sil je nemožný." Navrhuje se znovu patentovat navržená klíčová technická řešení na mezinárodní úrovni pro jejich komercializaci.

Opakuji, že v tomto provedení nejsou žádné vodivé proudy ani ionizace média. Je to aktivní (nereaktivní) aktivní síla. S takovými vrtulemi se dá nejen

létat do vesmíru, ale také otáčet elektrické generátory, s účinností „tisíc procent“, jak navrhl Thomas Brown v roce 1927.

Význam tohoto směru pro kosmonautiku je zřejmý: dodávka nákladu na jakoukoli oběžnou dráhu bude mít nákladovou cenu desetkrát nižší než dnes.

Dopravní aplikace pravděpodobně začnou v letectví. Představte si osobní letadlo bez paliva s konvenční baterií jako primárním zdrojem energie a neomezeným doletem.

Doufám, že čtenáře příliš neunavují spekulace o éter-dynamických jevech vyskytujících se v asymetrických kondenzátorech. Navrhuji přejít k nové kapitole, která ukáže způsob vytváření hnací síly odebráním energie z molekul vzduchu nebo jiného média. To pomůže pochopit koncept asymetrických kondenzátorů, které vytvářejí podobné výkonové efekty, ale na úkor čerpání energie z média Aether. Důsledky takové výměny energie by měly být stejné jako v dynamice plynu.

Materiál aktivní síly

Vraťme se k úvahám o metodách vytváření aktivní hnací síly, pro kterou je za životní prostředí považován běžný vzduch, tzv. „atmosférický oceán“.

Pár slov o terminologii, která k nám přišla z anglického jazyka. "aktivní pohony" nazýváme zařízení, která fungují díky "aktivním silám" interakce s vnějším prostředím (vzduchem, vodou nebo éterem). Slovo "reakce" znamená re-aktivní akci, tj. odpověď na nějakou akci.

Reaktivní síly podle definice vznikají z opozice nějakého pohonného pohonu a nějaké podpory, od které se odpuzuje. V důsledku reakce se tepelná energie média zvyšuje, odpovídajícím způsobem se zvyšuje kinetická energie pohonu.

Na rozdíl od tohoto principu působí na pohon vozidla aktivní síly pohlcováním kinetické energie média. Tento proces by měl vést k ochlazení prostředí.

Obvyčejná plachta, jak jsme již dříve poznamenali, funguje přesně jako aktivní pohonné zařízení využívající energii proudění větru. co je vítr? Jedná se o uspořádaný proud částic vzduchu, pohybujících se převážně jedním směrem. Plachta zpomaluje směrový tok pohybujícího se média, čímž uděluje zrychlení přepravě. Ve skutečnosti tato plachta snižuje kinetickou energii molekul vzduchu.

Pomocí speciálně navržených nanomateriálů je v současnosti možné pracovat s každou molekulou vzduchu, odebrat z ní kinetickou energii a přenášet celkový impuls na pohonné zařízení vozidla. Bez ohledu na to, zda je zde makro vítr nebo ne. V důsledku takové interakce s prostředím, například se vzduchem, je možné zajistit odlišný tlak vzduchu na desku materiálu, jejíž jedna strana má nanoreliéf zvláštního tvaru.

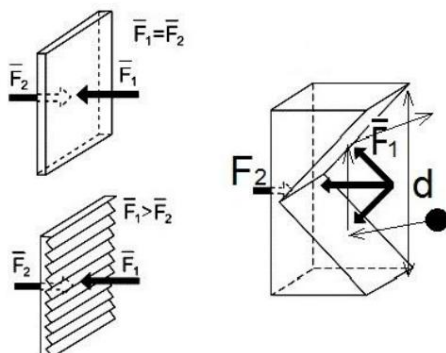
Rozměry nanoreliéfu, které jsou nutné pro realizaci navržené koncepce, se pohybují v rozmezí 1 - 500 nanometrů. Tyto rozměry závisí na charakteristice média, která se nazývá „volná cesta“ molekul

hnutí. Tato charakteristika se mění při změně tlaku a teploty plynného prostředí.

Zde navržený koncept byl dříve v Moskevském leteckém institutu považován A. Titarenkem za „částečné stínění tlakových sil“ působících na objekt. V přesnější formulaci „stínění tlakové síly média“ znamená úkol „absorbovat“ část kinetické energie molekul média (vzduchu) z libovolného

straně těla, což vytvoří rozdíl v tlaku působícím na něj a jednosměrnou hnací sílu.

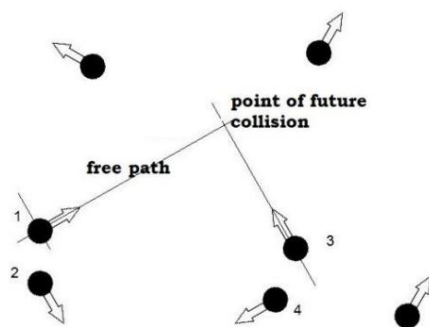
V trochu jiné podobě tuto myšlenku vyjádřil Michail Profirievich Beshok, Petrohrad, publikovaná v časopise „New Energy“ [36]. Na obr. 76 je znázorněn koncept navržený tímto autorem.

Obr. 76. Myšlenka Michaila P. Behoka o využití energie vzduchu.

Michail Beshok vysvětluje tento princip následovně: Pokud je velikost reliéfních prvků větší než volná dráha, pak se každá z molekul po dopadu na desku okamžitě vrátí do okolního média. Pokud je velikost reliéfních prvků menší než volná dráha, pak některé molekuly narazí na desku v mikoreliéfní oblasti více než jednou, než se vrátí do svého vlastního prostředí. Dodatečná síla tedy vzniká ze strany, kde má deska reliéf s prvky malých rozměrů, a rovnováha sil je narušena. V důsledku toho na desku působí hnací síla.

Zvažme tuto myšlenku podrobněji. Je známo, že molekuly vzduchu se vždy pohybují, navíc chaoticky, narážejí a mění směr. Při střední volné dráze je trajektorie každé molekuly přímočará, jak je znázorněno na obr. 77.

Obr. 77. Střední volná dráha molekul plynu.

Rychlost pohybu molekuly vzduchu při normálním atmosférickém tlaku a pokojové teplotě je přibližně 500 m/s. Střední volná dráha je definována jako vzdálenost, kterou molekula plynu uletí z místa jedné srážky do druhé. Například molekuly 1 a 2 se srazily a změnily své trajektorie. Podobně se již srazila dvojice molekul 3 a 4 a nyní se nějakou dobu pohybují přímočaře po svých trajektoriích. Vzdálenost, kterou molekula 1 uletí od bodu střetu s molekulou 2 do bodu střetu s molekulou 3, se nazývá „volná cesta“.

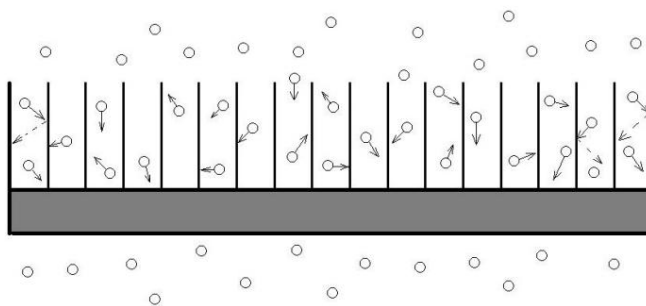
Při obvyklých rozměrech nerovností reliéfu, které jsou mnohem větší než střední volná dráha, je proces pohybu a srážek molekul plynu s povrchem těles chaotický. Nezáleží na tom, zda je jeden povrch desky leštěný, nebo má velké nerovnosti, protože vektory impulsních nárazů vzduchu

molekuly na povrchu mají statistické rozdělení pravděpodobnosti směru impulsu. V takové situaci „statistické rovnováhy“ bude tlak média na oba povrchy desky stejný a celková hybnost je nulová.

V jiném případě, pokud má jedna strana desky povrch s pravidelnými reliéfními prvky, jejichž velikost je menší než střední volná dráha molekuly, pak můžeme použít předvídatelný přímočarý pohyb molekul na krátkých úsecích trajektorie.

Problém je řešen buď částečným výběrem kinetické energie částic prostředí, nebo částečným uspořádáním jejich chaotického tepelného pohybu. Částečná extrakce energie z částic musí být doprovázena ohřevem nanoprvků; například nanodrátky se budou vlivem jejich deformací zahřívat. Uspořádání, tedy laminarizace, může být organizováno různými způsoby: díky reliéfu vzniká převládající vektor pohybu částic po povrchu desky nebo kolmo k desce. V souladu s tím se tlak média na reliéfní straně desky buď snižuje, nebo zvyšuje.

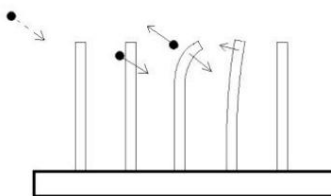
Jedním z provedení tohoto řešení jsou nanotrubičky, ve kterých molekuly vzduchu ztrácejí část své kinetické energie při bočních nepružných srážkách se stěnami trubice. Výsledkem je, že molekula vzduchu předá část své hybnosti nanotrubičkám, což snižuje složku hybnosti molekul, která směřuje kolmo k povrchu desky, obr. 78. Je zřejmé, že celkový vektorový součet všech srážek je nerovná se nule.

Obr. 78. Molekuly vzduchu a nanotrubičky.

Jednou z možností výběru části kinetické energie z molekul vzduchu jsou srážky s nanodrátky, které se deformují, přičemž přebírají část hybnosti molekul, obr. 79. Elastické deformace nanoprvků umožní kinetickou energii molekuly se přeměňují na tepelnou energii, která je akumulována látkou desky. Princip je jednoduchý, ale složitost tohoto technického řešení spočívá v tom, že na "elastické straně" desky je nutné zajistit interakci nikoli pro tenisové míčky, ale pro molekuly vzduchu, jejichž hmotnost je velmi malá, a rychlost je velmi vysoká.

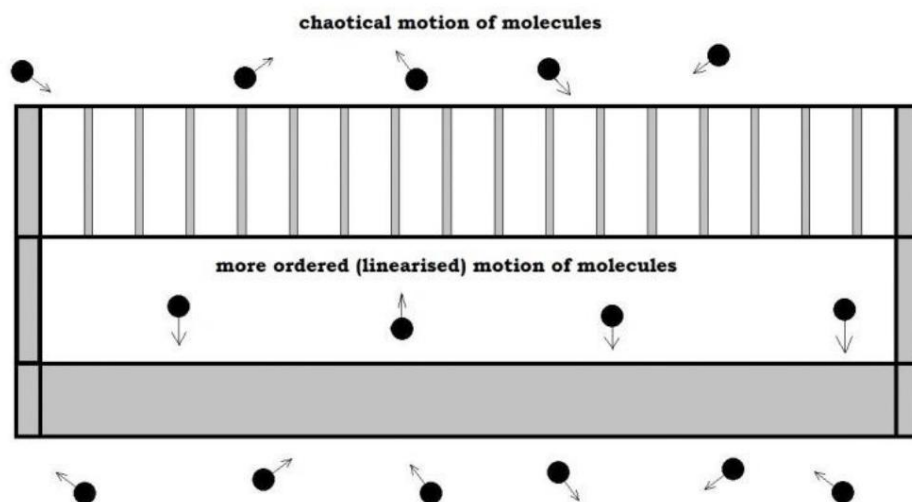
Lze předpokládat, že nanostruktury ve formě tenkých nanotrubiček nebo válců (nanodrátů), orientovaných vertikálně a umístěných na povrchu desky s požadovanou mezerou, budou schopny pružně interagovat s jednotlivými molekulami vzduchu, tedy absorbovat kinetickou energii při deformaci a přeměnit ji na tepelné vibrace atomy látky, ze které jsou vyrobeny.

Obr. 79. Deformace nanoprvků při interakci s molekulami vzduchu

V této fázi projektu se mi zdá jednodušší pohyb molekul laminarizovat. Chaotický pohyb částic v prostředí můžeme udělat uspořádanějším „tvarováním větru“. Protože takový „vitr“ v oblasti blízko povrchu desky může být orientován rovnoběžně nebo kolmo k desce, dostáváme dvě možnosti pro druhé řešení: snížení tlaku média na povrch desky, nebo zvýšení tlak média na desku v určitém místě.

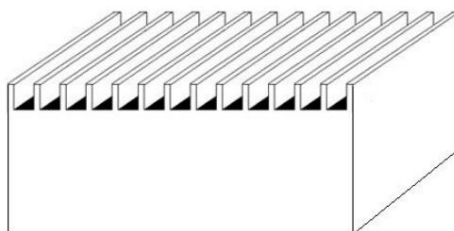
Na obr. 80 je varianta, ve které se chaotický pohyb molekul vzduchu transformuje na částečně uspořádaný, tedy na „proudění větru“, poté, co projdou „nanoprvky“ s vertikálními kanály (nanotrubice). Totéž bude fungovat s částicemi média a balíčkem plochých desek umístěných s mezerou. Jednoduchou verzí reliéfu jsou drážky v tloušťce desky, 500 - 1000 nm hluboké a 50 - 100 nm široké. Možnosti realizace nápadu závisí na možnostech technologií.

Obr.80. Metoda pro získání uspořádanějšího (linearizovaného) pohybu molekul plynu.

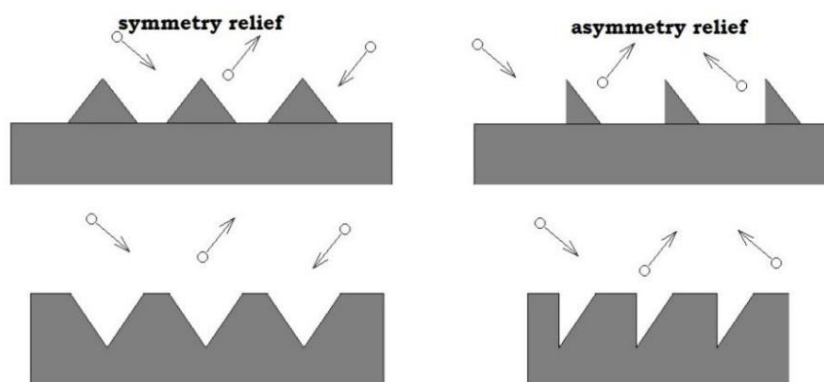
Vzniká tak proud částic, jejichž celková rychlost má větší složku rychlosti směřující kolmo k povrchu desky než v případě chaotického pohybu. Dá se očekávat, že tento efekt zvýší statický tlak na povrch tělesa desky z přiložené strany. Zajímavým úkolem je hledání optimálních řešení pro strukturu „nanoprvků“ schopnou částečně nařídit chaotický pohyb částic média (vzduchu nebo vody).

Obr. 81 ukazuje další řešení, které lze použít k laminarizaci pohybu molekuly plynu v oblasti speciálního nanoreliéfu (na obrázku nahoře).

Obr. 81. Uspořádání pohybu molekul plynu.

Jiná varianta na obr. 8 ukazuje některé reliéfní formy pro převládající proudění částic média po povrchu desky. V tomto případě zvýšením dynamického tlaku a snížením statického tlaku získáme tlakový gradient na desce.

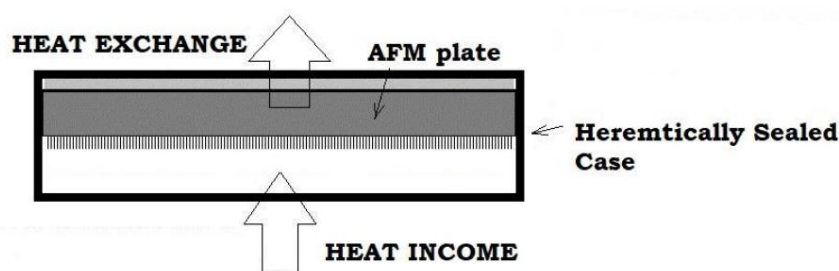

Obr.82. Vytváření lineárního pohybu po povrchu.

Existují různé způsoby, jak získat nanoreliéf, včetně moderních metod nanoelektroniky, používaných při výrobě prvků mikroobvodů. V hromadné výrobě, metodách tisku fotografií a leptání bude tato technologie mít nízké náklady.

Tato technologie se nazývá AFM – Active Force Material, nebo AFNM – active force nanomateriál. Použití desek AFM v energetice není omezeno na rotory strojů. Ve všech uvažovaných variantách provedení materiálu vzniká při odebrání energie prostředím teplotní rozdíl; tato technologie otevírá kvalitativně nové perspektivy v návrhu energetických zdrojů sestávajících z AFM desek z nanomateriálů a konvenčních termoelektrických konvertorů pro získávání elektřiny z teplotního gradientu.

Aplikace této technologie je také možná ve vesmírných projektech. Domnívám se, že tento nanomateriál vytvoří zdvihací (hnací sílu) v jakémkoli uzavřeném objemu plynného média a při provozu jej ochlazuje, obr. 83.

Obr.83. Návrh pohonu vesmírného pohonu s materiálem Active Force

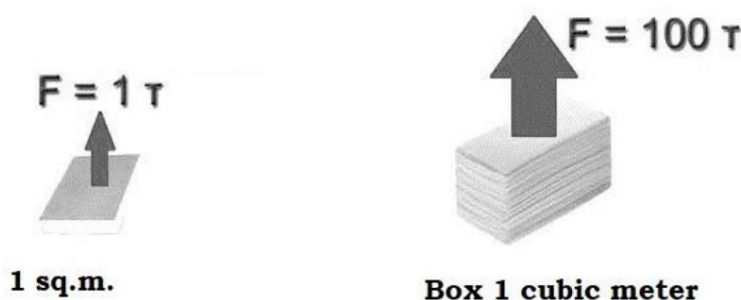
Nevýhodou této technologie je nutnost organizovat odvod tepla z jedné strany desky a přívod tepla do plynného média z opačné strany tělesa. Teplo lze cirkulovat pomocí výměníků tepla. Část tepelné energie se nevyhnutelně rozptýlí v prostředí a musí být doplněna vnější energií.

zdroj.

Výhodou uzavřených systémů je, že můžete vytvářet libovolný tlak plynného média, stejně jako měnit jeho hodnotu, a tím zvyšovat nebo snižovat hnací sílu. Například při tlaku plynu uvnitř tělesa asi 10 atmosfér a 10% poklesu tlaku na stranách desky bude působit síla asi 10 tun na 1 metr čtvereční desky SANM. Trysky určené pro vysokotlaký plyn budou kompaktnější a výkonnější.

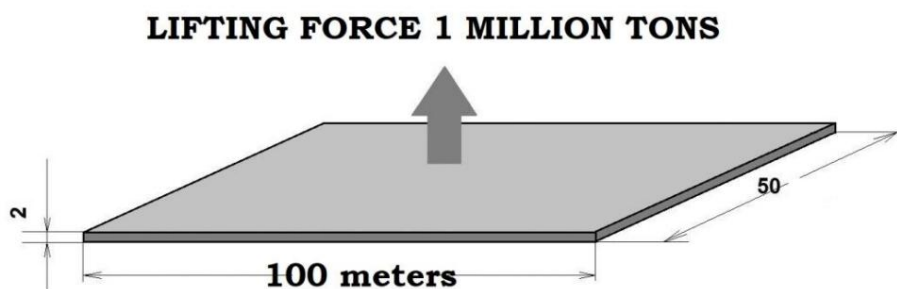
I v otevřené atmosféře má však tato technologie velké vyhlídky. Hrubé výpočty velikosti aktivní síly, která bude působit na desku při vytvoření 10% rozdílu atmosférického tlaku, ukazují, že při atmosférickém tlaku asi 1 kg na 1 centimetr čtvereční je zvedací síla asi 100 gramů na 1 centimetr čtvereční, je vytvořen. List o velikosti 1 metru čtvereční unese 1 tunu. Desky CAM lze stohovat, což zajišťuje přístup vzduchu k vrstvám materiálu. Snadno si lze představit elektrocentrálu (pohonné zařízení) o rozměrech asi 1 metr krychlový, skládající se ze 100 plechů, schopnou zvednout břemeno o hmotnosti 100 tun, obr. 84.

LIFTING FORCE IF WE CAN GET 10% pressure gradient

Obr. 84. Odhadovaný účinek pro 10% tlakový gradient.

Tyto technické vlastnosti zásadně mění koncepci navrhování letecké a námořní dopravy a také otevírají fantastické možnosti pro vytváření nových typů létajících objektů s nosností milionů tun. Například pohonná plošina o rozměrech cca 50x100 metrů a tloušťce 2 metry, skládající se z 200 vrstev 10mm AFM desek, pouze s 10% poklesem atmosférického tlaku, může být aktivním pohonným zařízením pro vozidlo s nosností z 1 milionu tun, obr. 85.

Obr. 85. Nápad na 1 milion tun létající dopravy.

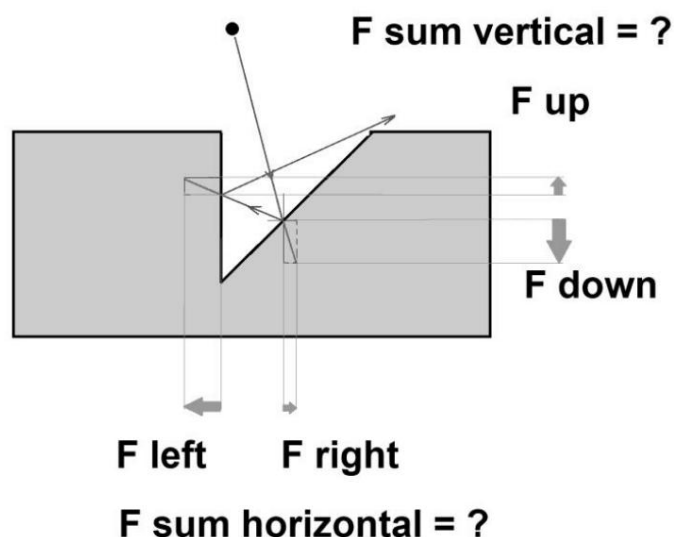
Tato doprava může vážně konkurovat celému odvětví stavby lodí a letectví. Je zřejmé, že existují vyhlídky na změnu koncepce veškeré silniční a železniční dopravy.

Možné jsou i další aplikace technologie AFM, např. opakováče televizního signálu, komunikační systémy atd. létající v požadované výšce. Potřeba umístit komunikační satelity na geostacionární oběžnou dráhu se sníží, pokud bude možné umístit komunikační opakováče v jakékoli výšce a udržet danou pozici v prostoru po neomezenou dobu bez spotřeby paliva.

Projekt na toto téma nevyžaduje velké finanční náklady. První etapou výzkumu je otestovat předpoklady, že pravidelné nanostruktury určitého tvaru mohou molekulám vzduchu „vzít“ kinetickou energii, případně nařídít jejich pohyb. Budeme potřebovat

programátory vyvinout program, ve kterém můžeme analyzovat různé povrchové reliéfy a simulovat výslednou sílu v počítači, než zadáme výrobu skutečných desek s nanoreliéfem.

Zjednodušeně je algoritmus pro sestavení programu počítačové simulace znázorněn na obr. 86. S rozvojem technologických metod budou přicházet další řešení. Pokusy je vhodné organizovat ve stávající nanotechnologické laboratoři.

Obr. 86. Algoritmus pro výpočet celkového vektoru

Udělejme k tomuto tématu důležitou poznámku. Koncept Michaila Beshoka nezohledňuje skutečnost, že odraz molekul plynu od jakéhokoli povrchu je převážně difúzního charakteru. Molekuly se neodrážejí zrcadlově. To je třeba vzít v úvahu při počítačovém modelování nanoreliéfu, které by mělo poskytnout požadovaný efekt.

Dále se budeme zabývat technologiemi, které patří do hraniční oblasti moderní vědy, ale již dostaly oficiální název „gravimagnetismus“. Aplikace těchto technologií přesahuje pouze pohony. Jedním z nejoblíbenějších aspektů gravimagnetismu v moderní společnosti může být jeho použití k potlačení radioaktivity, včetně čištění radioaktivních odpadů z velkých oblastí, v půdě nebo ve vodě a všech objektů na zemi.

Gravimagnetismus má samozřejmě také řadu lékařských aplikací. Další část knihy je tedy o gravimagnetických efektech.

Gravimagnetické pole

V předchozích kapitolách byly zvažovány způsoby získání hnací síly, které mají společné rysy: aktivní sílu ve speciálních nanomateriálech lze vytvořit odebráním energie z prostředí, což vede k tomu, že se v něm objeví odpovídající teplotní gradient. V následujících kapitolách knihy bude zvažována teorie chronální pohonné síly, založená na podobném pojetí hustoty, tlaku a teploty éteru.

Přejdeme k zvažování elektromagnetických jevů jako jedné z možností pro Dynamika éteru.

Michael Faraday provedl první experimenty s elektromagnetickou indukcí, založené na důležitém pochopení nerozlučného spojení mezi éterem a hmotou. V dopise Siru Richardu Taylorovi [37] napsal: „Rozdíl ve stupni nebo dokonce v povaze síly v kombinaci se zákonem kontinuity mohou připustit, ale rozdíl mezi domnělou malou pevnou částicí a síly, které to obklopují, si nedokážu představit. Upozorním na několik důležitých rozdílů.... Podle druhého názoru se hmota hmoty skládá z atomů a meziprostoru mezi nimi, podle prvního je hmota přítomna všude a neexistuje žádný meziprostor, který by nezabírala. Z tohoto pohledu je hmota zcela spojitá a vzhledem k její hmotnosti bychom neměli předpokládat rozdíl mezi jejími atomy a meziprostorem. Síly kolem center jim dávají vlastnosti atomů hmoty... Člověk si může představit, že atomy jsou vysoce elastické, místo toho, abychom je považovali za extrémně pevné a tvarově neměnné...”

V tomto Faradayově pojetí jsou centra atomů centry vírového éteru procesy, později popsán v atomové teorii Helmholtze, Kelvina a Thomsona. Odtud porozumíme souvislostem mezi elektromagnetickými a gravitačními jevy, jejich obecné éterové dynamické povaze. Hmotnost částice hmoty, včetně jejích inerciálních vlastností, by měla být považována za charakteristiku éterově-dynamického procesu, který tvoří částici hmoty. Nejde o vlastnosti středů částic, ale o parametry éterově-dynamického procesu.

Odtud začíná analýza možnosti vytvoření způsobů pohybu, ve kterých při zrychleném a křivočarém pohybu nevznikají žádné setrvačné síly, je možné okamžité zrychlení a obraty pohybujícího se tělesa v libovolném úhlu, bez obvyklého zaokrouhlování trajektorie. Toto pojetí hmoty, jako souboru vzájemně propojených center vírových procesů, nám umožňuje uvažovat o možnosti teleportace, ke které se dostaneme na konci knihy.

V moderní fyzice se tedy přejímá termín „gravimagnetismus“ označující jevy, které vznikají při jakémkoli pohybu nebo rotaci tělesa, které má setrvačnou hmotnost. Výpočet vznikajících sil, neboli velikosti síly gravimagnetického pole, lze provést podle vzorců podobných elektrodynamice. Všimněte si, že pohyb jakékoli částice hmoty vytváří analog magnetického pole v okolním prostoru, bez ohledu na to, zda je elektricky nabitá nebo ne. Struktura tohoto gravimagnetického pole je stejná jako struktura magnetického pole, ke kterému dochází, když se elektricky nabitá částice pohybuje. Toto pole je slabší než elektromagnetické, ale interaguje s jakoukoli elektricky neutrální hmotou, stejně jako s fotony. Když se nabitá částice pohybují, vytváří se silnější pole (magnetické), protože s nabitými částicemi je spojeno větší množství éteru než s neutrální částicí hmoty.

Toto chápání podstaty elektřiny velmi přesně vyjádřil Nikola Tesla v [38]. Napsal: „Musíme si pamatovat, že nemáme vůbec žádné důkazy o existenci elektřiny a nemůžeme doufat, že je získáme, pokud se nepočítá s žádnou ‚hrubou hmotou‘. Elektřinu tedy nelze nazvat éterem v širokém slova smyslu; nic však nemůže zabránit tomu, aby byla elektřina nazývána éterem, kombinována s hmotou nebo vázaná éter. Jinými slovy, tzv. statický náboj molekuly je Éter propojený určitým způsobem s molekulou... Rotace molekul a jejich éteru způsobuje éterové napětí nebo elektrostatické deformace, vyrovnávání napětí éteru způsobuje pohyby éteru nebo elektrické proudy. a orbitální pohyby molekul vyvolávají účinky elektrického a permanentního magnetismu. ”

Dále v knize budeme uvažovat o elektřině, podle tohoto pojetí Tesly, tedy jako o éteru, kombinovaném s hmotou. Elektrické pole je v tomto případě statická deformace elastického prostředí éteru, jeho stlačení nebo výboj. Magnetické pole jsou cirkulující vírové proudy média éteru. Již dříve jsme zaznamenali, že 73

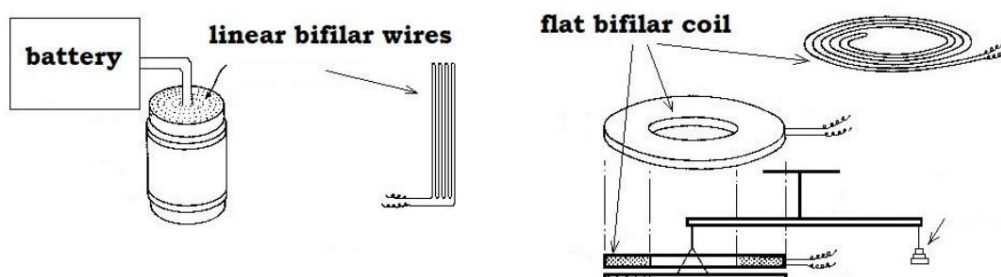
setrvačné účinky lze také považovat za projevy Éteru, spojené s hmotou. V tomto pojetí se elektricky nabitě a nenabitě částice hmoty liší pouze množstvím a strukturou s nimi spojeného Éteru, který se účastní procesu existence dané částice. Tento přístup otevírá možnost řízení procesů existence hmoty prostřednictvím elektrodynamických procesů, opírající se o základní myšlenky Michaela Farada, Nikolaj Tesly a dalších klasiků éterdynamiky.

Takže jakékoli vírové narušení prostředí éteru lze nazvat gravimagnetickým polem. Nabízí se zajímavá otázka: jaký je zde rozdíl od obyčejného magnetického pole, které vzniká prouděním elektronů z gravimagnetického pole?

Za prvé, gravimagnetické pole působí na všechny částice hmoty, a to nejen na elektricky nabitě. Na druhou stranu pomocí metod gravimagnetismu, pomocí běžných magnetických polí vytvářených proudy elektronů, je možné vytvořit silový efekt na elektricky neutrální částice.

Příkladem jsou známé experimenty Williama Hoopera s americkým patentem 3 610 971 All-Electric Motional Electric Field Generator. [39]. Napsal, že jeho metoda „kombinuje elektřinu, magnetismus a gravitaci“, přičemž získává efekt měnící se hmotnosti, tedy silový vliv elektromagnetického zařízení na elektricky neutrální objekty. Ve schématu Obr. 87 ukazuje techniku Cooperových experimentů.

Ve skutečnosti jsou Cooperova zařízení obvody bifilárních cívek, paralelně položených drátů, ve kterých proud teče opačným směrem. Umístěním takových obrysů nad nebo pod předměty, které mají být váženy, Cooper detekoval změny hmotnosti předmětů.

Obr.87. Experimentujte s Cooperovými cívkami.

V tomto případě elektrické proudy v bifilárních drátech vytvářejí proudy éteru, který eliminuje jejich složku, kterou vnímáme jako magnetické pole. Magnetometr takové pole nezaznamená a neovlivňuje testovací magnety. Proudů Éteru však nejsou s takovou „kompenzací“ eliminovány. Nadále existují a mění stav éteru obklopujícího bifilární cívky. Tyto změny zjistil Cooper při vážení testovacích těles.

Zde je nutné vyvodit důležitý závěr: zkušební těleso mění svou hmotnost v oblasti prostoru v blízkosti Cooperovy cívky, protože v této oblasti se mění přirozená hustota nebo statický tlak prostředí éteru na částice hmoty.

Podotýkám, že při provádění takových experimentů jsou silné lékařsko-biologické účinky vzniknout. Výzkumník může zaznamenat bolest hlavy, zvýšený krevní tlak atd.

Změna takového parametru, jako je síla elektrického proudu v Cooperově cívkě (počet nabití za jednotku času), zvyšuje nebo snižuje účinek. Dalšími faktory, kterými mohou být gravimagnetické efekty zesíleny, je hmotnost pohybujících se částic a jejich rychlost. Pokud místo elektronů těžší nabitě částice hmoty

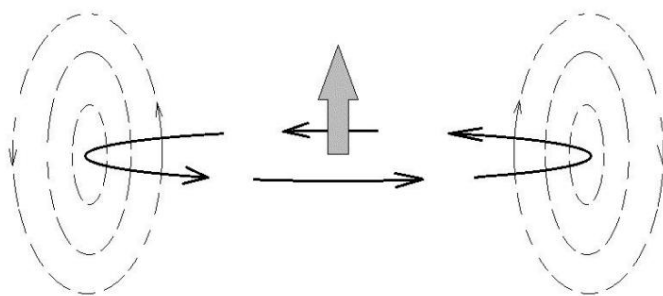
pohybovat, pak se charakteristiky rušení prostředí éteru budou lišit od obvyklého magnetického pole.

Například je známo, že protony jsou 1836krát těžší než elektrony. To umožňuje vytvořit silné gravimagnetické pole v důsledku uspořádaného pohybu toku protonů.

Podle této myšlenky lze navrhnout několik variant implementace. Například v roce 1994 jsem publikoval své návrhy [40] na unipolární generátor elektřiny, ve kterém byly protony navrženy jako nosiče elektrického náboje. V té době se vážně diskutovalo o perspektivách studené fúze, probíraly se experimenty, které vyžadovaly kovy s afinitou k vodíku. Jedním z těchto kovů, schopných absorbovat atomy vodíku (protony) z vody, je palladium, ale nikl a titan jsou také docela použitelné. Jako prstenec pro ukládání protonů je vhodné používat porézní materiály.

V [40] bylo navrženo použití porézní diskové katody elektrolytického článku v roli rotačního zařízení pro ukládání protonů. Zároveň bylo poznamenáno, že takové rotující zařízení pro ukládání protonů může být jednou z metod pro vytvoření gravimagnetického pole excitovaného v médiu kolem obvodu, ve kterém protéká protonový proud.

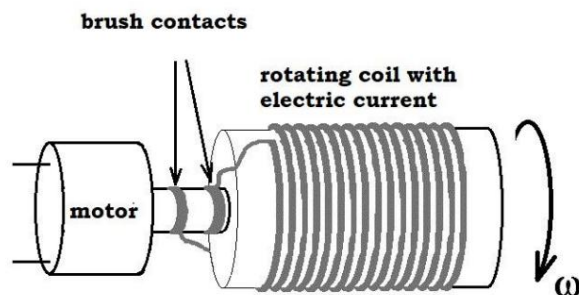
Další možností pro vytvoření gravimagnetického pole je proudění plazmatu, rychle rotující na oběžné dráze. Tato metoda je však pro praktické účely mnohem obtížnější než ta předchozí. Ve skutečnosti je cirkulující tok protonů tokem vodíkových iontů, které lze urychlit ve vakuu po kruhové dráze na velmi vysokou rychlost. Technologie je složitá, ale slibná. Schéma je na obr. 88.

Obr. 88. Gravimagnetické pole rotačního toku protonů (vodíkových iontů).

Vytvoření gravimagnetického pole je možné nejen v procesu pohybu nebo rotace částic hmoty, ale také otáčením obvodu s elektrickým proudem. Tuto metodu popisuje zejména profesor KP Butusov v článku [41].

V letech 2002-2003 jsme pod vedením KP Butusova provedli řadu experimentů v mé Faraday Lab Ltd Co., abychom studovali vliv éterových poruch generovaných během rotace solenoidu, ve kterém se vytváří elektrický proud na stupeň radioaktivity materiálu, obr. 89. Vážení zkušebních těles a další studie antigravitačních aspektů této technologie nebyly provedeny.

Obr.89. Experimentální nastavení pro generování gravimagnetického pole.

Experiment byl proveden v jedné z laboratoří University of St.

Petersburg, jehož specialisté měli povolení pracovat s radioaktivními materiály. V tomto experimentu byl izotopický radioaktivní materiál umístěn ve vzdálenosti asi jednoho metru od rotující cívky s elektrickým proudem. Byly zkoumány dva hlavní směry - axiální a radiální, ve vztahu k rotoru. Byly zjištěny drobné, ale měřitelné efekty potvrzující vliv gravimagnetického pole na stupeň radioaktivity izotopových materiálů.

Samostatně lze poznamenat, že míra těchto účinků závisí na směru mechanického otáčení, přesněji na koordinovaném nebo opačném směru elektrického proudu v cívkách vzhledem ke směru mechanického otáčení cívky. V jednom případě se rychlost mechanické rotace cívky přičte k rychlosti pohybu proudu elektronů v drátu, v druhém případě se odečte. Nevýhodou tohoto technického řešení jsou omezení rychlosti mechanické rotace a omezení síly elektrického proudu přiváděného do rotačního obvodu prostřednictvím běžných uhlíkových kontaktních kartáčů.

Je známo, že v supravodivém materiálu lze snadno generovat silné elektrické proudy. V souladu s tím můžeme vybuzením silného elektrického proudu v rotujícím disku vyrobeném ze supravodivého materiálu očekávat silnější gravimagnetické efekty. Tato metoda je podobná principu na obr. 86, ale proud v supravodiči může být mnohem silnější než proud, který lze vytvořit v cívkách klasického drátu.

Pro rozvoj tohoto tématu byly v roce 2007 ve Faraday Laboratory sro zorganizovány experimenty ke studiu gravimagnetických efektů vznikajících při rotaci proudu vytvářeného v disku z vysokoteplotního supravodivého materiálu (HTSC).

Domníváme se, že tyto účinky by měly být spojeny s kolísáním hustoty Boseho kondenzátu. Byly provedeny experimenty, které měly potvrdit teoretické závěry Dr.

Christophera Bremnera o frekvenčním spektru gravitačního pole [42].

Obecně byly experimentální práce organizovány za účelem ověření předpokladu, že v rozsahu 10-100 MHz lze za určitých podmínek v supravodivém prostředí detekovat anomálie hmotnosti (hmotnosti) zkušebních těles umístěných vedle supravodivého materiálu, která byla speciálně postižena. V této práci byly učiněny důležité závěry o povaze gravitačních impulsů a způsobu jejich vzniku.

Použití supravodivého materiálu je vhodné nejen proto, že v něm může vzniknout silný elektrický proud, který bude cirkulovat beze ztrát po dlouhou dobu.

Dalším důležitým aspektem je využití speciálního skupenství hmoty, které se nazývá „Bose kondenzát“.

Boseův kondenzát je stav agregace hmoty, ve kterém je velké množství atomů v kvantovém stavu minimální energie. V tomto stavu se kvantové efekty ve hmotě začínají projevovat na makroúrovni, protože všechny atomy hmoty se chovají koherentně.

Koherence je formou několika oscilačních nebo vlnových procesů. Právě synchronismus oscilací částic hmoty emitujících fotony přísně koherentním způsobem, v jedné fázi, poskytuje kvalitativní rozdíl mezi lasery a běžnými světelnými zdroji. Analogie s laserovými technologiemi naznačují, že při experimentu s látkou ve stavu Boseho kondenzátu se vytvoří silnější gravimagnetické pole než v běžném vodiči, a to díky koordinovanému chování částic hmoty, které narušují prostředí éteru.

Experimentální přístup v této oblasti výzkumu již dříve popsal Dr. Evgeny Podkletnov ve svém článku [43]. Vliv snížení hmotnosti (hmotnosti) našel na úrovni 0,05 % - 0,07 % u nerotačního disku z vysokoteplotní supravodivé (HTSC) keramiky, který je ve stavu levitace ve střídavém magnetickém poli. Rotace disku, v Podkletnovově experimentu, zvyšuje účinek.

Je důležité si uvědomit následující skutečnost: Podkletnovův efekt byl maximální (od 2 % do 4 % změny hmotnosti) při změně rychlosti otáčení disku. Vznikají tak úvahy o éterické povaze gravimagnetického jevu, jeho souvislosti s obvyklými jevy setrvačnosti vznikajícími při zrychleném pohybu těles a souvislostí s jevy elektromagnetické indukce, které jsou obecně interpretovány jako reakce prostředí éteru ke změnám hustoty energie v určitém plošném prostoru. Analogicky s efektem elektromagnetické indukce můžeme tento efekt nazvat jako gravimagnetickou indukci. Můžeme tedy postavit nějaké gravitační generátory s pochopením tohoto principu gravitační indukce.

Známý je další podkletnovský experiment, popsáný v článku [44]. V tomto případě byl HTSC disk vytvořen jako dvoufázový materiál: v provozním režimu je horní vrstva disku v supravodivém stavu a spodní v obvyklém. Můžeme říci, že toto konstruktivní řešení poskytuje hraniční oblast fázového přechodu mezi dvěma vrstvami. Fázová změna stavu hmoty zajišťuje

generace efektu.

Další důležitý krok k pochopení tohoto efektu učinil badatel G. Modanese [45], který jako první navrhl, že mechanická rotace vysokoteplotního supravodivého disku je pohyb Boseho kondenzátu, analogický elektrickému proudu v supravodiči. Reakcí prostředí éteru na takový pohyb je gravimagnetické pole. Modaneseho hypotéza je v souladu s našimi představami, protože je to koherentní chování všech elektronů v supravodivém rotujícím disku, které odlišuje jejich tok od běžného elektrického proudu ve vodivém disku a od rotace elektricky nabitého dielektrického disku.

Další experiment Podkletnova a Modaneseho nazvali autoři "pulzní gravitační generátor" [46]. Autoři vytvořili elektrický výboj, proud dosáhl 50 000 Ampér na pulz, s napětím 1 milion Voltů. Výboj zasáhl "cíl" vysokoteplotního supravodivého materiálu (HTSC), aby vytvořil "nedisipativní silový paprsek" nebo jinými slovy "gravitační vlnu" šířící se podél výbojového vedení na neomezenou vzdálenost. Autoři uvedli, že se jim podařilo dosáhnout silového účinku na vzdálenost více než kilometr od cíle; navíc to byla rána takové síly, že „byla schopna zničit cihlovou zed“.

V řadě zemí probíhají výzkumné práce tímto směrem, například Boeing tento efekt zopakoval a uvedl, že při výboji 2 megavoltů

terč dostane úder o síle asi 1 kg. Přečtěte si více v časopise Rocket Science [47]. Generátor gravitačních pulsů vyvíjí Phantom Works, závod Boeingu v Seattlu. Generální ředitel Phantom Works George Mueller znovu potvrdil zájem své společnosti o práci Podkletnova a řekl, že věří, že práce má solidní vědecký základ.

Statické experimenty na téma „gravimagnetismus“ byly většinou neúčinné, ale je pro nás důležité poznamenat si údaje Johna Schnurera [48]. Vliv gravimagnetického působení na detektor (kyvadlo) objevil u nerotačního HTSC disku levitujícího nad permanentním magnetem, navíc pouze při fázové změně HTSC materiálu, tedy při jeho přechodu ze stavu supravodivosti do běžného stavu (ohřev nad T_k). Vzhledem k tomu, že fázový přechod materiálu obvykle trvá několik sekund, lze v tuto chvíli detekovat Schnurerov efekt.

Navrhuje se následující vysvětlení tohoto efektu: během levitace nad permanentním magnetem, jak je známo, již v supravodivém disku existují cirkulující proudy Boseho kondenzátu. Samotný proces levitace supravodivých materiálů nad permanentními magnety neboli levitace magnetů nad chlazenými supravodivými materiály je prostě odpuzování dvou magnetických polí. V levitujícím stavu je externě nepohyblivý, stacionární HTSC disk obvod s proudem, navíc proudem Boseho kondenzátu.

Tento proud koordinovaných elektronů vtahuje éter do pohybu vzhledem ke krystalové mřížce hmoty disku, a to v mnohem větší míře než proud o stejné síle cirkulující v běžném vodiči. Když se fázový stav hmoty mění, Boseův kondenzát se změní na obyčejný proud elektronů a proud rychle vyhasne. Rychlost relativního pohybu éteru se prudce mění a v tomto okamžiku vzniká jediná změna hustoty éteru, která generuje puls gravimagnetického pole, jehož doba trvání se rovná době trvání fázového přechodu. HTSC materiálu ze supravodivého do běžného stavu.

Mechanické otáčení HTSC disku, při kterém se vytvářejí proudy Boseho kondenzátu, vytváří podobně silné efekty, protože relativní rychlost mezi krystalovou mřížkou materiálu disku a Boseho kondenzátem se liší od rychlosti pohybu elektronů v běžný nesupravodivý materiál. Již jsme poznamenali, že změna rychlosti otáčení disku (zejména jeho zpomalení) v experimentech v Podkletnově vyvolává maximální gravimagnetický efekt. Je to pochopitelné, neboť v tomto případě se projevují odlišné inerciální vlastnosti Boseho kondenzátu a hmoty (krystalové mřížky), což vede k mohutnému rozrušení prostředí éteru.

Všimněte si, že speciální HTSC materiál uvažovaný Podkletnovem [45] s dvoufázovými vrstvami vykazuje stabilnější účinky než jednofázový přechod, protože právě v mezní vrstvě je vnější elektromagnetické pole schopno vytvářet vysokofrekvenční fázové přechody, např. při kterém nevznikne jediné narušení prostředí éteru, ale vysokofrekvenční kolísání hustoty éteru.

Experimenty s rotujícím HTSC diskem popsané v Ref. [49] jsou dalším příkladem získání gravimagnetického pole vytvořeného rotujícím supravodičem ve formě prstence. Tento výsledek byl prezentován na Evropském výzkumném středisku pro vesmír a technologie (ESTEC) ESA, které se konalo v Nizozemsku 21. března 2006. Výsledky ESTEC potvrzují zde vyslovený předpoklad, že gravimagnetický efekt je způsoben podélnými vlnami v prostředí éteru.

Všimněte si ještě jednoho důležitého aspektu, který vyvstává při experimentech s HTSC materiály: v supravodivém stavu mají nízkou teplotu vzhledem k okolí, proto dochází k intenzivnímu přenosu tepla mezi HTSC materiálem a okolím. Při organizování přesných měření jsou proudy vzduchu produkovány a

teplotní gradient lze odstínit, ale musíme vzít v úvahu vliv termogravitace, který se projevuje při jakémkoli uspořádaném přenosu tepla nebo chladu.

Například Dotto (Gianni A. Dotto) popsal tento jev v patentu [50].

V Dottových experimentech se ukázalo, že intenzivní směrový přenos tepla, například v prstenci, z topného tělesa na chladicí článek, vytváří gravimagnetický efekt. Ve skutečnosti se v kovovém prstenci Dotto pohybuje vlna hustoty éteru, vytvořená nikoli elektromagnetickou metodou, ale vlivem teplotního rozdílu mezi teplým zdrojem energie a studeným jímkou energie.

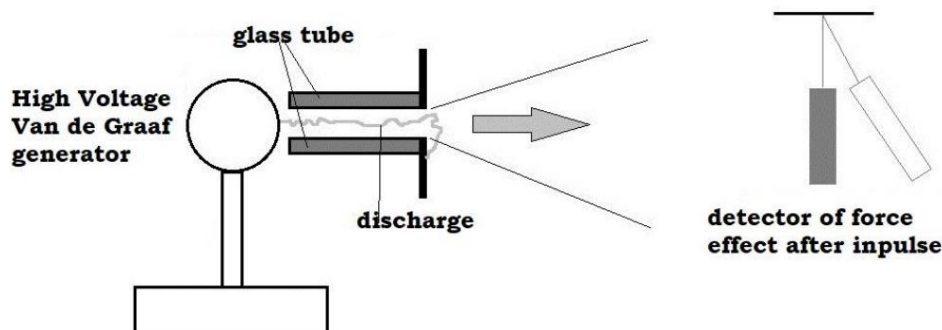
Za hlavní oblast aplikace vytvořeného konstantního gravimagnetického pole Dotto považoval biomedicínské aspekty, například omlazení, léčbu rakoviny a dalších nemocí účinkem hustotní vlny média Aether na životně důležité procesy v buňkách těla. Je zřejmé, že změna hustoty éteru ovlivňuje jakékoli buněčné procesy. Pro úkoly navrhování vrtulí se tato metoda nezdá slibná, protože je vyžadována velká spotřeba energie. Navíc se vytváří konstantní gravimagnetické pole a my hledáme cesty, jak otestovat předpoklad o přítomnosti rezonančních frekvencí gravitační interakce.

Analýza předchozích experimentů a teoretických předpokladů tedy naznačuje, že gravitační efekty pozorované v experimentech různých autorů jsou způsobeny změnami v hustotě Boseho kondenzátu, který vytváří perturbaci prostředí éteru ve formě podélných vln. K jediné změně dochází při jednofázovém přechodu ze supravodivého stavu do obvyčejného, např. v Schnurerově experimentu. Protože v tomto případě je změna fáze celého objemu materiálu disku ze supravodivého na obvyčejný postupná a nějakou dobu trvá, je tento efekt spíše slabý a je detekován během několika sekund. Experiment na vytvoření "gravitačního impulsu", popsáný Podkletnovem a Modaneseem v [43], je jednou z metod pro vytvoření okamžité (rychlé) změny fáze Boseho kondenzátu, navíc v celém objemu HTSC. materiál, který umožňuje vytvořit krátký, ale silný efekt pulzního charakteru. Zničení supravodiče při vystavení vysokonapětovému pulzu není nutné, protože k vytvoření gravitačního pulzu ho stačí vyvést ze stavu supravodivosti. Povahou tohoto gravitačního impulsu je podélná vlna v prostředí éteru.

Důležitý závěr o důvodu vzniku gravitační vlny při změně fázového stavu hmoty: při různých fázových stavech hmoty (supravodičové nebo nesupravodičové) jsou s částicemi hmoty spojena různá množství éteru. Během fázového přechodu se éter buď absorbuje z prostředí, nebo se do prostředí uvolňuje. O podobných metodách, ale s fázovými přechody běžné hmoty (odpařování, krystalizace atd.) budeme uvažovat dále v kapitole o pracích Nikolaje A. Kozyreva o vytváření „vln hustoty éteru“.

Všimněte si, že existuje dřívější analogie k Podkletnovu experimentu známému jako "Morton Beam". Charles R. Morton se zabýval podobnými experimenty v 60. letech [51].

Na obr. 90 je schematický diagram Mortonova experimentu. Výboj vysokonapětového Van de Graaffova generátoru byl proveden přes skleněnou trubici - izolátor, na kovový kroužek upevněný na konci trubice. Napětí, které takové generátory dokázaly vytvořit, ve 30. letech minulého století dosahovalo 10 milionů voltů.

Obr.90. Generátor Mortonových paprsků.

Při použití supravodivého materiálu v experimentu Podkletnova a Modanese [43] se místo jednoduchého kovu, který Morton podrobil elektrickému výboji, výrazně zvyšuje síla efektu díky koherentnímu chování elektronů v HTSC materiálu. Nicméně, jak ukázal Charles Morton, narušení prostředí éteru vyplývající z ostrých elektrokinetických efektů v jednoduchém kovu je také schopné vytvořit směrovanou vlnu hustoty éteru.

Studiem předpokladu o vlnové povaze gravitačního pole v prostoru blízko povrchu naší planety můžeme formulovat problém kompenzace tohoto přirozeného oscilačního procesu nějakým umělým procesem. Maximální účinek se očekává v případě vnějšího pole s frekvencí odpovídající přirozenému kolísání hustoty Boseho kondenzátu v HTSC materiálu. V případě shody frekvencí můžeme očekávat plnou kompenzaci přirozeného gravitačního pole.

Takže ještě jednou opakuji... Po zvážení výše uvedených experimentů můžeme formulovat předpoklad, že hmota ve stavu Boseho kondenzátu (v supravodičích) je spojena s éterem v jiné míře než běžná hmota. V tomto ohledu fázové přechody látky ze stavu supravodivosti do normálního stavu a zpět uvolňují nebo vážou určité množství éteru. Takové fázové přechody, produkované s vysokou frekvencí, mohou být způsobem generování vysokofrekvenčních koherentních podélných vln hustoty éteru.

Je vhodné hledat rezonanční podmínky ve frekvenčním rozsahu 10 - 100 MHz, které předpověděli autoři David Noever a Christopher Bremner ve svém článku [42]. Za předpokladu, že přirozené gravitační pole planety není monochromatické (jednofrekvenční), ale je to spektrum frekvencí, je nutné určit několik hlavních rezonančních frekvencí, které umožňují získat nejúplnější kompenzaci gravitačního pole této planety.

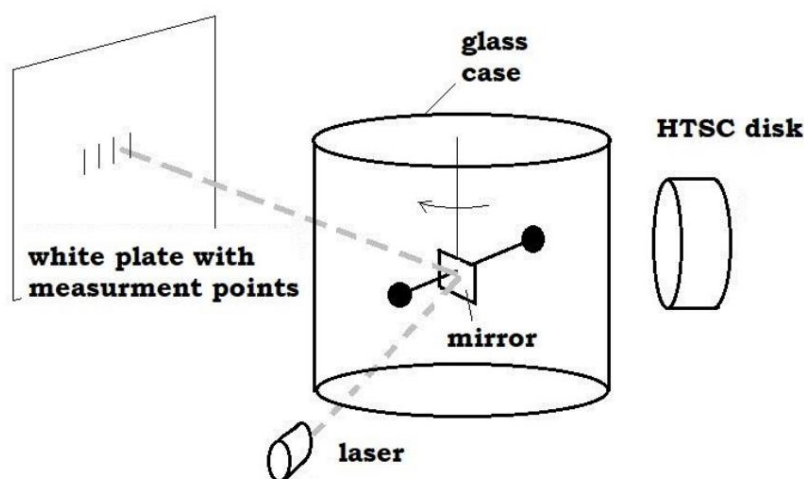
Řada experimentů byla organizována v mé Faraday Laboratory Ltd., St. Petersburg, v roce 2007. Byl zakoupen vysokoteplotní supravodivý disk od firmy CAN [52], materiál $\text{YBa}_2\text{Cu}_3\text{O}_{7-x}$ s přísadami Y_2BaCuO_5 . Kritická teplota je 90K. Průměr kotouče 56 mm, výška 16 mm. Chlazení tohoto disku bylo prováděno kapalným dusíkem. Pro detekci změn hmotnosti byla použita digitální váha HL-100 s přesností 0,01 g.

Ve stabilní části laboratorní místnosti, kde byly vnější vibrace minimální, byla postavena vyvažovací váha se závažími na koncích o hmotnosti 50 g. Později byla závaží zvýšena na 500 g každá a váhy byly vyváženy tak, že na straně vybavení HL-100 došlo k přetížení cca 20d. Otáčení HTSC disku obstarával elektrický pohon rychlostí až 3000 ot./min.

Všimněte si, že toto experimentální uspořádání je velmi primitivní a neumožňuje dlouhodobá měření rotujícího HTSC materiálu v supravodivém stavu. V této instalaci je HTSC disk umístěn do rotoru a poté chlazen kapalným dusíkem, přičemž po odpaření dusíku může být uveden do rotace, ale supravodivý stav byl udržován ne déle než 20-30 sekund. Z tohoto důvodu mnoho testů spřádání nemohlo poskytnout spolehlivé výsledky.

V červnu 2007 byly provedeny pokusy o opakování Schnurerova experimentu, ale pro případ fázového přechodu materiálu HTSC disku ze supravodivého do běžného stavu nebyly zjištěny žádné znatelné účinky na digitální měřítka. Pro upřesnění výsledků byla postavena torzní váha. Schéma experimentu je na obr. 91. Torzní závaží byla vyrobena ze dřeva, závaží byla vyrobena z plastu. Kousek skla ve střední části vodorovné lišty odráží laserový paprsek na stěnu (vzdálenost 2 metry), což umožňuje detekovat rotaci torzní váhy s vysokou

citlivost. Závěsný závit je vyroben z wolframového drátu o průměru 0,05 mm. Celá konstrukce je umístěna pod skleněným krytem pro eliminaci vlivu vzduchu proudy.

Obr. 91. Experiment s torzní rovnováhou

Náš experiment k testování Schnurerova efektu spočíval v umístění předchlazeného HTSC disku blízko torzní váhy. Po 30-40 sekundách, kdy se disk zahřeje a dojde k fázovému přechodu, je jedno ze závaží torzních vah přitahováno k HTS disku (torzní váha se otáčí). Po 3-5 minutách se váha vrátí (otočí) do původního stavu. Maximální účinek je pozorován, když je HTSC disk umístěn s rovinou obrácenou k torznímu vyvážení. Experiment byl opakován 4krát. Je obtížné uvést kvantitativní charakteristiky, je nutné zlepšit měřicí zařízení.

Zajímavostí je, že nástup silového působení na torzní rovnováhu odpovídá očekávanému okamžiku fázového přechodu HTSC materiálu disku do nesupravodivého stavu, avšak konec silového působení se časově prodlužuje o několik minut. Možné chyby v pochopení efektu mohou být spojeny s přítomností silných tepelných (chladných) toků kolem chlazeného HTSC disku, tedy s jevy termogravitace. Skleněný kryt pouze eliminuje konvekční proudění vzduchu.

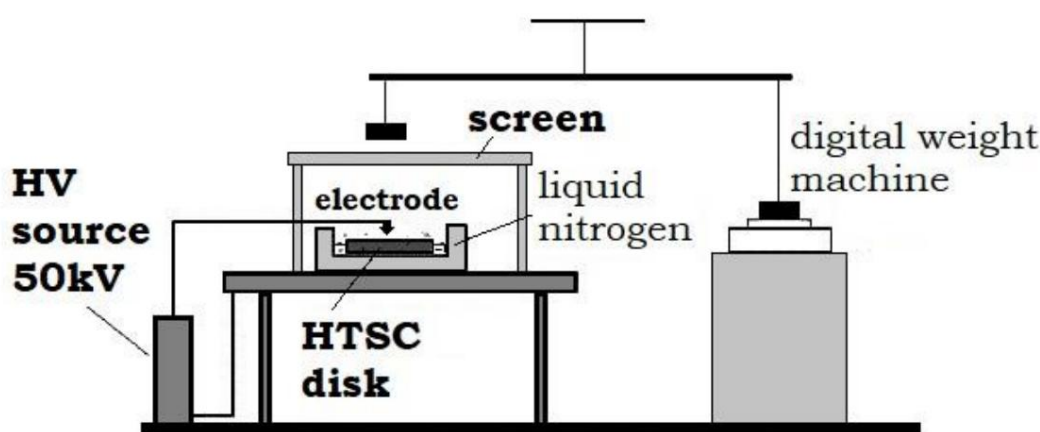
Neovlivňuje však termogravitační síly.

Pro ověření tohoto předpokladu byly provedeny další experimenty s nesupravodivým materiálem. Kovový disk, který má přibližně stejnou hmotnost jako disk HTSC, byl chlazen kapalným dusíkem a umístěn vedle torzní váhy. V tomto případě byl také zjištěn vliv přitahování zatížení torzní váhy k chladnému tělesu,

ale v mnohem menší míře než při použití HTSC materiálu. Bylo by zajímavé zorganizovat v tomto směru další experimenty.

Další experiment byl zorganizován 23. června 2007 ke studiu gravimagnetických efektů vznikajících při vytváření vysokonapětového výboje na chlazeném HTSC disku. Schéma tohoto experimentu je na obr. 92. Vysokonapětový impuls (výboj) byl aplikován na chlazený HTSC disk ihned po odpaření kapalného dusíku.

Byly zjištěny výrazné změny hmotnosti (až 0,3 gramu, což je 0,5 % hmotnosti nákladu). Záporná elektroda byla připojena přes stůl a tělo nádoby kapalným dusíkem k HTSC materiálu. Je obtížné správně mluvit o kvantitativních charakteristikách pozorovaného účinku, protože v tomto schématu experimentu, provedeném bez materiálu HTSC, byly zaznamenány některé změny v odečtech váhy, které byly způsobeny jiskrovým výbojem. Rovněž nebylo možné zcela eliminovat vliv vysokonapětových zařízení na digitální váhy. Experimentální techniku je třeba zlepšit, i když byl spolehlivě detekován určitý vliv změny hmotnosti zkušebního tělesa při vystavení disku HTSC jiskrovému výboji.

Obr. 92. Schéma Frolovova pokusu o účinku elektrického výboje
na fázovém stavu ochlazeného HTSC materiálu.

V červenci 2007 byly provedeny experimenty s permanentním magnetem instalovaným v blízkosti rotujícího HTSC disku. V tomto experimentu jsme se pokusili otestovat možnost vytvoření gradientu hustoty Boseho kondenzátu a generování gravitační vlny pomocí Lorentzovy síly. Magnetické pole bylo vytvořeno jak v radiálním směru, tak i koaxiálně vzhledem k rotujícímu HTSC disku.

Rychlost otáčení HTSC disku dosáhla 2000 ot./min. Použili jsme permanentní magnet o síle řádově 1 T, materiál NdFeB a váleček o průměru 25 mm a výšce 24 mm. Vzdálenost magnetu od okraje HTSC disku byla asi 7 mm.

Při pokusech se souosým uspořádáním magnetu byly zjištěny malé změny hmotnosti 0,02 g, což je asi 0,04 % hmotnosti břemene. Domnívám se, že tato změna tělesné hmotnosti testu je příliš malá na to, aby mohla být považována za spolehlivý výsledek.

Nejzajímavější část této série experimentů se týká studia vlivu elektromagnetického pole na rotující nebo stacionární HTSC disk. Sinusový signál byl přiveden do tranzistorového proudového zesilovače, jehož zátěž byla cívka.

Pro různé frekvence byly použity různé cívky: pro nízké frekvence 10Hz - 100Hz,

cívka měla 500 závitů drátu o průměru 1 mm navinutého na železném jádru transformátoru ve tvaru U. Pro frekvence od 100 Hz do 10 KHz byla použita další cívka navinutá na feritovém jádře.

Pozitivní výsledek byl zjištěn, když se HTSC disk otáčel ve střídavém magnetickém poli s frekvencí asi 1 kHz. Procentuální změna hmotnosti však byla pouze 0,04 %.

Experimenty na frekvencích od 10 kHz do 3 MHz byly organizovány pomocí výstupní cívky na bezjádrovém rámu umístěném nad HTSC diskem. Měření byla v tomto případě neúčinná, to znamená, že nebylo zjištěno žádné potvrzení, že interakce elektromagnetického pole s rotujícím nebo stacionárním HTSC diskem při těchto frekvencích v tomto provedení může vyvolat významné gravitační účinky.

Ve vyšším kmitočtovém rozsahu, od 3 MHz do 40 MHz, bylo elektromagnetické pole vytvářeno výkonovým zesilovačem běžného regulovatelného generátoru RF signálu, výstupní výkon v cívkě dosahoval 30 wattů. Vysokofrekvenční generátor byl instalován nad diskem HTSC ponořeným do par kapalného dusíku. Byly zjištěny významné změny hmotnosti, dosahující 0,06 g, při frekvenci asi 30 MHz, pro stacionární HTSC disk. Změna hmotnosti byla asi 0,01 %. Tento výsledek spadá do předpokládaného frekvenčního rozsahu 10 - 100 MHz a lze jej považovat za hlavní výsledek série experimentů k identifikaci vlnové povahy gravitačního pole.

V jiné verzi tohoto experimentu byl rotující HTSC disk umístěn ve vysokofrekvenčním poli 3 MHz - 40 MHz. Nedosáhli jsme očekávaného efektu. Je možné, že v tomto případě došlo ke ztrátě důležitých dat v důsledku krátkého (20 sekund) trvání supravodivé fáze rotujícího disku. Dalším možným důvodem negativního výsledku je, že u této konstrukce by mohlo být vysokofrekvenční pole rozptýleno na kovových částech rotoru a hnací konstrukci.

Zjištěné minimální účinky lze tedy obecně považovat za přesvědčivé údaje. Některé pozitivní výsledky, např. v případě rotace chlazeného HTSC disku v konstantním magnetickém poli orientovaném přes rovinu rotace, mohou být způsobeny působením Lorentzovy síly, která vytváří lokální gradient hustoty Boseho kondenzátu. . Oscilace této hustoty, ke kterým dochází během rotace HTSC disku, mohou generovat gravitační vlnu v axiálním (vertikálním) směru v oblasti nad a pod permanentním magnetem.

Opakuji, že hlavním úkolem tohoto projektu byla kontrola rezonančních poměrů na frekvencích 10-100 MHz. Drobné změny hmotnosti byly zjištěny pro pole s frekvencemi kolem 1 kHz a kolem 30 MHz. Pro získání spolehlivějších dat je vhodné zvýšit výkon elektromagnetického pole použitého v tomto experimentu.

Experiment s vysokonapětovým pulzem, který dal celkem spolehlivé výsledky, umožňuje dospět k závěru, že destrukce supravodivého materiálu při vytváření gravitačního pulzu není nezbytnou podmínkou pro generování podélné vlny. Účinky jsou pozorovány bez destrukce materiálu, protože Boseův kondenzát je koherentně přemístěn v prostoru působením elektrického impulsu, což vytváří silnou podélnou vlnu v médiu éteru.

Tato zjištění jsou v souladu s Podkletnovovým experimentem, který je variantou Experimentu Charlese Mortona. U této varianty experimentu nedochází k destrukci "pracovní tekutiny", která budí vlnu hustoty éteru. Proto lze pro praktické účely pomocí tohoto efektu vytvořit vysokofrekvenční generátory koherentního gravitačního záření.

Jedním z technických návrhů na toto téma je použití mnoha malých prvků vyrobených z materiálu HTSC namísto jednoho disku HTSC. Tento směr konstrukce sníží vybíjecí napětí a také zvýší frekvenci pulzů v generátoru pracujícím na Mortonově principu. Tato technologie má skvělé vyhlídky pro telekomunikační technologii gravitačních vln, protože moderní supravodivé materiály mají nízkou cenu a technologové pracují na snížení kritické teploty.

Také si zde můžeme všimnout některých zajímavých patentů: Nassikas Athanassios A., 2015. „Magnetické pohonné zařízení využívající supravodiče“ USA patent 8,952,773. Nassikas Athanassios A., 2013 „Přístroj pro generování pohonné síly pomocí supravodičů“, PCT patentová přihláška č. W02013/110960 AI. Nassikas Athanassios A., 2016. „Mechanismus vytvářející hnací sílu pomocí supravodivé cívky s kónickým povlakem“, patentová přihláška PCT č. W02016/142721 AI. Není to teorie. Profesor Nassikas zorganizoval spolehlivé experimentální testy k potvrzení teorie.

Vyzývám zainteresované partnery k rozvoji tohoto výzkumného projektu, ačkoli gravimagnetické pohonné zařízení pro letectví a vesmírnou techniku při nízkém výkonu neposkytuje významnou pohonnou sílu. Zde uvažovaná metoda vytváření gravitačních vln je účinným nástrojem pro čištění (deaktivaci) radioaktivních odpadů a terénu, vytváření gravitačních komunikačních systémů a pro nové lékařské technologie.

V případě rezonance s pulzami vlastního gravitačního pole planety lze vytvořit silné hnací silové efekty. Je to téma budoucí výzkumné práce.

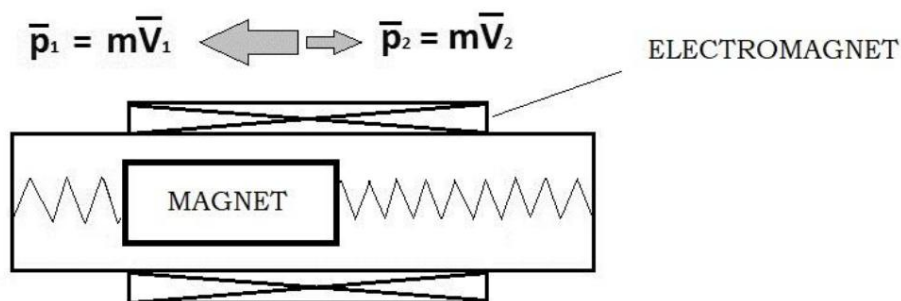
Metoda časového zpoždění pro pohon pohonu

Pokračujeme v úvahách o nových metodách vytváření pohonné síly, které souvisí s inerciálními pohonnými zařízeními. Existuje řada funkčních, experimentálně vyzkoušených návrhů technologií, ve kterých lze obejít princip „rovnosti akce a reakce“ použitím takového faktoru, jako je časové zpoždění.

U známého technického řešení, které používá mnoho vynálezců inertioidů, dochází k impulsnímu působení vibračního prvku a tělesa, když je impuls interakce dvou těles asymetrický. Kinetická hybnost, jak víte, se rovná součinu hmotnosti a rychlosti. Hmotnost vibračního prvku je konstantní hodnota, ale rychlost jeho pohybu v jednom směru (doprava) se může lišit od rychlosti pohybu ve směru druhém (doleva).

Na obr. 93 je schéma takového inertioidu. Technická realizace nápadu vypadá docela jednoduše: permanentní magnet je umístěn na pružinách uvnitř elektromagnetu solenoidu. Rychlost pohybu vibračního prvku doleva V1 je větší než rychlost jeho pohybu doprava V2. V souladu s tím hybnost p1

přenášena do těla zařízení je větší než kinetická hybnost p2.

Obr.93. Asymetrie kinetické hybnosti v inerciálním pohonu

Tajemství tedy spočívá ve tvaru silového pulzu elektromagnetu, který zajišťuje pohyb jádra různými rychlostmi v různých směrech. Je zde striktně splněn zákon zachování hybnosti, neboť rovnost hodnoty, o kterou klesá hybnost kmitajícího prvku, a hodnoty hybnosti získané tělesem v důsledku jejich vzájemného působení. Nicméně po celý cyklus tělo zařízení obdrží nenulový celkový impuls, protože pohyb vibračního prvku v jiném směru nastává jinou rychlostí.

Příroda, tuto asymetrii lze nalézt v pohybu ptáků, ryb a hmyzu.

V jednom z televizních pořadů byl ukázán trik na toto téma: autobus s týmem veslařů vyjel na jeviště a autobus úspěšně uvedl do pohybu pouze za použití „vnitřních sil“! Na příkaz trenéra se veslaři synchronně pomalu ohýbali a prudce narovnávali na židlích a opírali se nohama o podlahu autobusu. V důsledku toho se autobus dostal do jednosměrného zrychleného pohybu. Patentový úřad kupodivu i po předvedení tak jednoduchých experimentů odmítá přijímat přihlášky na vynálezy pohonných zařízení s vnitřními silami.

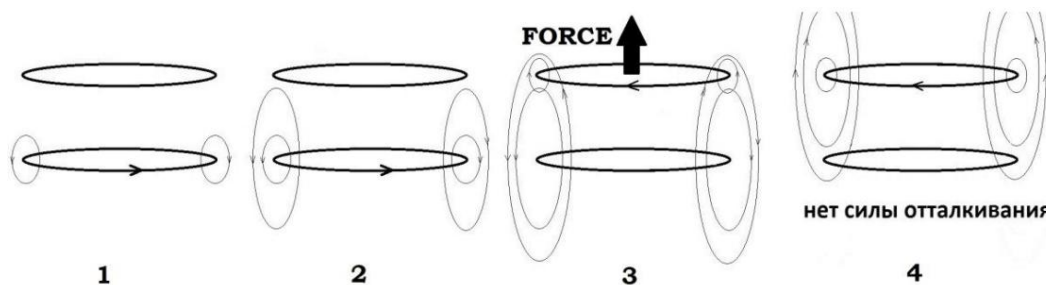
Uvažujme o další možnosti využití časového faktoru v pohonu, kterou již dříve navrhovalo mnoho autorů, ale na praktickou realizaci teprve čeká.

Je známo, že dva elektromagnety, upevněné na společném tělese, se vzájemně přitahují nebo odpuzují stejnou silou. Celkový impuls působící na tělo bude nulový. Řešením, které umožňuje vytvořit nenulový celkový impuls při interakci dvou elektromagnetů, je to, že elektromagnety jsou od sebe vzdáleny o vzdálenost, kterou elektromagnetická vlna urazí za dobu srovnatelnou s dobou trvání pulzu.

Rychlost šíření elektromagnetické vlny ve vakuu je nám známá, není nekonečně velká, a proto dokáže vysokofrekvenční elektronika zajistit potřebné podmínky pro dva elektromagnety umístěné v dostatečně velké vzdálenosti od sebe.

Předpokládejme, že dva kruhové obvody s elektrickým proudem jsou umístěny vedle sebe a jsou otočeny rovinou k sobě. Řekněme, že vzdálenost mezi vodiči (obvody) je asi 1 metr a rychlost řídicího obvodu může dosáhnout 333 MHz. Elektromagnetická vlnová délka při této frekvenci je přibližně 1 metr. V tomto případě hraje důležitou roli rychlost šíření elektromagnetické vlny v prostoru mezi obvody a zpoždění reakce o jednu setinu mikrosekundy zásadně mění situaci.

V moderních počítačích jsou procesory mnohem rychlejší a tento koncept je docela realistický pro skutečné vysokofrekvenční zařízení. Příklad jednoho z možných režimů provozu takového systému je na obr. 94.

Obr.94. Dva elektromagnety v různých fázích interakce impulsů

Předpokládejme, že ve spodní cívce je vybuzen krátký proudový impuls a v okamžiku tohoto vybuzení proudu není v horním obvodu žádný proud (1. stupeň). Pole ze spodní cívky (přední část podélné vlny) se šíří rychlostí světla všemi směry (stupeň 2). Když magnetické pole aktuálního pulzu spodní

cívka dosáhne roviny horní cívky, může v ní vzniknout krátký proudový impuls (stupeň 3). V souladu s tím se objeví magnetické pole proudu horní cívky, které bude interagovat s polem spodní cívky a vytvoří silový efekt, například tlačí horní cívkou nahoru a přenese impuls na celé tělo pohonu. .

Je důležité pochopit, že pole horní cívky se odpuzuje od magnetického pole spodní cívky, tedy od podélné vlny média éteru, a ne od spodního drátu cívky.

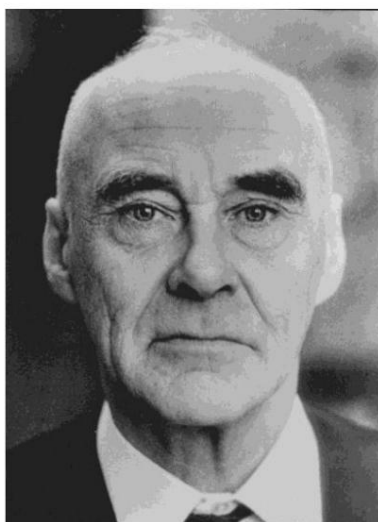
Úkolem konstruktéra je zajistit, aby proud ve spodní cívkě byl vypnut, dokud ho nedosáhne čelo vlny buzené proudem ve smyčce cívky (stupeň 4), a nezapínat proud ve spodní cívkě. dokud pole druhé cívky stále existuje v její oblasti. Po čekání na potřebnou pauzu můžete cyklus opakovat, vybuzení krátkého pulsu v prvním okruhu atd. V tomto případě interakce dvou pulzních elektromagnetických polí dává periodicky se opakující nenulový impuls jednosměrné hnací síly.

Tyto příklady jsou považovány za pochopení role takového faktoru „časové zpoždění“ a jeho aplikace v konstrukčních řešeních nového typu pohonů. Interakční impulsní asymetrie je klíčovou technologií pro tento typ pohonného systému.

Poznamenáváme také, že okamžité šíření vln je možné pouze teoreticky, pro absolutně pevné prostředí šíření vln. Samotný termín "propagace" znamená určitou rychlost procesu. Na okamžitou změnu umístění předmětu lze nahlížet jako na případy teleportace, ale tato zajímavá otázka bude položena na konci knihy. V reálné situaci pro jakýkoli proces v našem reálném prostoru a čase vždy existuje určitá rigidita kauzálního vztahu, která je určena takovým parametrem, jako je rychlost času. Přejdeme k rozboru Kozyrevovy teorie a jeho experimentů o studiu „aktivních vlastností času“.

Kozyrevovy „vlny hustoty času“

S díly Nikolaje A. Kozyreva se znám od roku 1991, především ze sbírky jeho publikací [54]. Fotografie na obr. 95 zveřejněna se svolením příbuzných a poskytnuta Lavrentym S. Shikhobalovem.

Obr.95. Nikolaj A. Kozyrev

Nikolaj Aleksandrovič Kozyrev se narodil 2. září 1908 v Petrohradě. Jeho otec byl důlní inženýr, rodák z rolníků, který si svědomitě vysloužil hodnost skutečného státního rady, což jemu i jeho potomkům dávalo privilegia

šlechtická hodnost. Matka NA Kozyreva pocházela z rodiny samarského obchodníka Shikhobalova.

Nikolaj Aleksandrovič vystudoval katedru astronomie na Fyzikální a matematické fakultě Leningradské univerzity a byl přijat jako postgraduální student na Pulkovskou observatoř. V roce 1931 NA Kozyrev a jeho přítel Ambarzumyan

se společně podíleli na vytvoření teoretické astrofyziky, což je nová věda o procesech přenosu energie v měřítku hvězd a planet, která si vyžádala matematický rozbor problematiky gravitačních a vyzařovacích procesů.

Kariéra Nikolaje Alexandroviče Kozyreva byla obtížná. Ještě jako postgraduální student často kritizoval vedoucí observatoře za jejich špatnou práci. V roce 1936 byl vyhozen z personálu hvězdárny, protože svévolně získal prostředky na služební cestu do Tádžikistánu od tádžické pobočky Akademie věd. Ve skutečnosti Kozyrev provedl řadu důležitých studií sluneční aktivity, ale mimo pracovní plán Pulkovské observatoře. Jeho cesta byla dohodnuta se zástupcem ředitele hvězdárny Pulkovo, protože ředitel byl na zahraniční pracovní cestě. Kozyrevova chyba spočívala v tom, že na služební cestu použil prostředky externí organizace, i když taková byla obecná struktura Akademie věd SSSR.

Dále začala u soudu bitva o navrácení Kozyreva do observatoře Pulkovo. Konfliktem se zabývala komise prezidia Akademie věd, která Kozyrevovi vyjádřila vážnou výtku za "individualismus neslučitelný se systematicky organizovanou prací" a vedení - komentář za "nesnášenlivost kritiky".

Vedení hvězdárny přirozeně bránilo svou prestiž ze všech sil. Byly použity všechny možné metody boje, které se odehrávaly na pozadí tehdejších represí a zatýkání ...

V říjnu 1936 byl Kozyrev spolu s několika dalšími zaměstnanci observatoře zatčen pod článkem „za kontrarevoluční činnost“. Později, v roce 1937, byli zatčeni i vedoucí představitelé Pulkovské observatoře.

V průběhu dalších let probíhalo po celé zemi zatýkání „nepřátel pracujícího lidu“. Nyní chápeme, že to byla součást sabotážní války, kterou vedli nepřátelé Ruska před druhou světovou válkou. V této skryté válce byly použity metody jako podněcování třídní nenávisti ke zničení kvalifikovaných vojenských specialistů, talentovaných vedoucích výrobních podniků atd. Včetně vědců byli zničeni, protože jejich činnost mohla posílit obranu země.

Mnoho zaměstnanců Pulkovské observatoře bylo zastřeleno v případě „Leningradské teroristické organizace“. Později, ve zprávě NS Chruščova „O kultu osobnosti a jeho důsledcích“, hovořil o důvodech takových významných případů.

Jejich scénáře byly vyvinuty s cílem „vyčistit stranické řady od třídních mimosvětských prvků“ a „vybičovat strach z inteligence“ před dělnickou „a rolnickou“ vládou. Ušlechtilý původ některých vědců i jejich „špionážní konexe“, o nichž „nevyvratitelně“ hovořila jejich korespondence se zahraničními vědci, dávaly vyšetřujícím orgánům všechny „důvody“ k vymýšlení kriminálních případů [54, s.21].

Nikolaj A. Kozyrev byl odsouzen k deseti letům vězení. Některé z jeho memoárů byly zahrnuty do knihy AI Solženicyna „Souostroví Gulag“. Všechny roky věznění a táborů mu hrozila poprava.

Petice za předčasné propuštění Kozyreva byla přijata v roce 1944, protože země potřebovala obnovit observatoře zničené válkou v Pulkově, Charkově, Oděse ...

V červnu 1945 byl Kozyrev převezen do Moskvy, kde se ukázalo, že byl talentovaným vědcem, navrhl novou teorii struktury hvězd, uznávanou vědci v SSSR i v zahraničí.

V roce 1946 byl Nikolaj A. Kozyrev propuštěn a v roce 1958 byl plně rehabilitován.

V březnu 1947 Kozyrev obhájil doktorskou disertační práci, jejíž hlavní část připravoval ještě v táborech. Disertační práce nesla název „Zdroje hvězdné energie a teorie vnitřní struktury hvězd“. Závěry z této práce jsou následující: hvězda není termonukleární reaktor, její teplota je nedostatečná pro termojaderné procesy. Životnost hvězd přesahuje všechna možná období, která lze spočítat běžnou metodou „spalování“ paliva, tedy spotřebou hvězdné hmoty.

Hvězdy podle Kozyreva nejsou pece a reaktory, ale „stroje“, které přeměňují určitý druh energie na elektromagnetické záření tepelného rozsahu. Látka hvězdy se v tomto případě nespotebovává. Kozyrev napsal: "Nepřítomnost zdrojů energie ukazuje, že hvězda nežije ze svých zásob, ale díky příchodu energie zvenčí." Dále, pokud jde o tento zdroj energie, vzhledem k jeho všudypřítomnosti ve vesmíru, Kozyrev navrhuje považovat čas za druh fyzického média, které je schopné ovlivňovat hmotu, předávat jí energii a „být zdrojem, který podporuje život hvězd“ [54, str. 198] ...

Kozyrevovy práce mají velký význam pro pochopení podstaty éter-dynamických efektů spojených se změnami hustoty nebo rychlosti prostředí éteru. Při studiu jeho článků jsem hned nepochopil, proč nemohl napsat výraz „vlna hustoty éteru“, ale použil výraz „vlna hustoty času“. Později se ukázalo, že Kozyrev nemohl tuto otázku položit tímto způsobem, protože éter v sovětské vědecké škole vůbec neexistoval!

Takže zde uvedu přesnou citaci z Kozyreva: „Dostáváme následující, velmi důležitý závěr: tepelný výkon hvězdy je určen pouze přenosem tepla.

Mechanismus uvolňování energie hvězdami tedy není typu reakcí, ale typu uvolňování energie při ochlazování nebo uvolňování gravitační energie při kompresi“ [54, s. 134]. Dále Kozyrev píše: „Hmotu hvězdy může produkovat tolik energie, kolik je potřeba k pokrytí nákladů. Jinými slovy, hvězdy jsou stroje generující energii; přenos tepla je regulátorem výkonu těchto strojů“ [54, s. 39].

Později, pochopení Kozyrevova termínu „vlna hustoty času“ jako „podélné vlny v éteru“, bylo možné vyvinout mnoho aplikovaných technologií. Stačí propojit pojmy „hustota času“ a „hustota éteru“, abychom mohli vyvodit závěry o povaze hvězdné energie: hvězda přeměňuje potenciální energii elastické komprese média éteru a vyzařuje světlo, tj. podélné vlny éteru s kinetickou energií.

O rozdílu podélných vln v prostředí éteru již byly učiněny předpoklady v kapitole o vnitřní struktuře elektrického pole. Předpokládá se, že jakékoli potenciální pole, včetně toho gravitačního, je tvořeno protiproudy fotonů a antifotonů. Fotony a antifotony jsou v přírodě stejné, jsou to hustotní vlny v prostředí éteru. Foton se však šíří „do budoucnosti z minulosti“, vzdaluje se od zdroje záření. Antifoton přichází k „přijímači“ antifotonů z nekonečna. Tok "antifotonů" musí mít energii a při vytváření "podmínek pro odliv energie" budou antifotony neustále proudit do "přijímače", což vytváří efekt akumulace energie v oblasti "přijímače".

Objevuje se zřejmá analogie s Kozyrevovými myšlenkami. Ve hvězdných převaděčích potenciální energie pružného stlačení Éteru na kinetickou energii fotonů by měly být absorbovány antifotony proudící do „pracovního těla“ a fotony by měly být emitovány v nám známém frekvenčním rozsahu. Změníme-li terminologii a vezmeme-li v úvahu, že antifotony mají všechny vlastnosti gravitonů, můžeme říci, že hvězda „absorbuje čas“ a uvolňuje teplo.

Rozdíl mezi fotony a antifotony není v jejich vnitřní struktuře, ale je dán parametry procesu změny objemové hustoty energie prostředí Aether. V jednom případě se jedná o proces záření a v jiném případě o proces absorpce energie.

Přesuneme-li se od astrofyzikálních měřítek k obecným otázkám mechaniky, Kozyrev dodává: „Povaha podmínek... ukazuje, že energie ve hvězdách je získávána jako výsledek určitých elektrodynamických procesů. Princip, že uzavřený systém může vyrábět energii, však musí být tak hluboký, aby byl obsažen v jednoduchých zákonech mechaniky.

Proto je třeba nejprve položit následující otázky: jak může uzavřený mechanický systém vyrábět energii a odkud se tato přebytečná energie vezme? “ [54, s. 237].

Dále Kozyrev navrhuje takové řešení: pokud nelze spojit dva fyzikální systémy otáčením souřadnicových os bez zrcadlení časové osy (směr otáčení), pak by mechanické vlastnosti těchto systémů v asymetrické mechanice měly být odlišné. Jejich kinetická energie samozřejmě nezávisí na směru otáčení, ale hodnoty potenciální energie v těchto dvou systémech mohou být různé.

Všimněte si, že rozdíl mezi oběma fyzikálními systémy v potenciální energii lze zjistit podle stupně entropie procesů v těchto systémech: fotony ohřívají tělesa, to znamená, že zvyšují entropii hmoty, a antifotony snižují entropii hmoty.

Kozyrev píše: „Asymetrie zákonů mechaniky ve vztahu k zrcadlovým obrazům může mít astrofyzikální test... Čas má nějakou asymetrickou vlastnost. Tuto vlastnost času lze nazvat směrovost nebo průběh. Díky této orientaci může čas pracovat a vyrábět energii. Hvězda je tedy pouze zdánlivé perpetuum mobile: hvězda čerpá energii z běhu času“ [54, s. 238].

Když jsme změnili terminologii, představili si spojení mezi pojmy „čas“ a „rychlost proudění éterově-dynamických procesů“, můžeme po Kozyrevově závěru zopakovat, že proces existence částic hmoty má „asymetrickou vlastnost“. směřuje z minulého stavu do budoucnosti. Tento směr je vektorem času. Za předpokladu, že čas má fyzikální vlastnosti, jako je tok hmoty nebo energie, můžeme formulovat následující úkol: je nutné navrhnout technické zařízení schopné přijímat hnací sílu nebo výkon tím, že „z plynutí času odebere část jeho energie“. energie.

Ve skutečnosti to již bylo diskutováno dříve, ale za roli takového toku energie byl považován éter, proudící z vesmíru do středu planety, Slunce a dalších makroskopických těles, což vytváří přitažlivost všech těles k sobě. (gravitační efekt) vlivem vzájemného stínění těles z vnějšího proudu éteru, podle teorie Fatio [55].

Na druhou stranu nejen Slunce a hvězdy pohlcují antifotony a emitují fotony, to je společná vlastnost všech částic hmoty. Proud Éteru proudí do každé částice hmoty, což jí umožňuje existovat na určité energetické úrovni. Tento koncept umožňuje vytvářet nové speciální materiály pro gravitační vrtule např. pomocí změny rovnováhy mezi éterem proudícím do jádra atomu a éterem, který atom v průběhu své existence emituje.

Přecházíme-li tedy od makrotěl k částicím hmoty, je zřejmé, že každá z částic hmoty je „stroj“, který přeměňuje jeden typ energie na jiný. Každé jádro atomu je analogické s hvězdou. Částice hmoty existují jako proces určité rychlosti, pohlcují a přeměňují éter. Čas pro ně má význam rychlosti existence, která závisí na parametrech okolního Éteru

střední.

Pokud jde o asymetrii zákonů kauzální mechaniky Kozyreva, je nutné objasnit následující: mechanický pohyb těles v prostoru, například šroubový pohyb a rotace, má skutečně dvě různé "zrcadlové" možnosti, které jsou neslučitelné s geometrickým způsobem převodu. Říkáme jim „rotace ve směru hodinových ručiček“ a „rotace proti směru hodinových ručiček“. Nicméně jsou to konvence... Oba procesy jdou z minulého času do budoucího času. Existují další možnosti organizace dvou fyzikálních procesů, které jsou neslučitelné s metodou geometrického přenosu. Může to být například proces zvyšování hustoty éteru a proces snižování hustoty éteru v dané oblasti prostoru. Při této formulaci otázky je průběh času dán nikoli geometrickým parametrem, ale směrem změny hodnoty hustoty energie v prostoru. V takovém procesu se budoucí stav od minulého liší známým způsobem: hodnota hustoty energie se zvyšuje nebo snižuje.

Studium „aktivních fyzikálních vlastností času“ poskytuje pochopení takové fyzikální vlastnosti našeho reálného světa, jako je „kauzalita“. Hlavní práce NA Kozyreva na toto téma se nazývá "Kauzální nebo asymetrická mechanika v lineární aproximaci"

[56]. Studium základů "kauzální mechaniky" je nezbytné pro rozvoj aplikovaných aspektů dynamiky éteru, neboť z hlediska dynamiky éteru jsou fyzikální vlastnosti času vlastnostmi éteru. Jejich

změnou se rozumí změna samotných podmínek existence částic hmoty, která je námi vnímána jako zpomalení či zrychlení procesu existence hmotných objektů. Kauzalita všech procesů, včetně stability existence částic hmoty, v této úvaze závisí na parametrech prostředí éteru, například na jeho hustotě, tlaku a teplotě.

Uvažujme několik dobře známých Kozyrevových experimentů a jeho teorie „kauzální mechaniky“, za předpokladu nahrazení termínů „vlny hustoty času“ pojmem vln hustoty éteru. Kozyrev formuloval několik postulátů kauzální mechaniky, z nichž vyplývají závěry o fyzikálních vlastnostech času:

1. V kauzálních vztazích je vždy zásadní rozdíl mezi příčinami a následky. Tento rozdíl je absolutní, nezávislý na souřadnicovém systému.
2. Příčiny a následky se vždy liší v prostoru, proto je mezi nimi libovolně malý, ale ne nulový, prostorový rozdíl Δx . Příčiny a následky vznikající ve stejném bodě prostoru (v běžné mechanice) se nemohou lišit a jsou totožné pojmy. Pouze z toho, že účinek je v budoucnosti vzhledem k příčině, můžeme najít jejich rozdíl.
3. 1. Příčiny a následky se vždy liší v čase. Mezi jejich projevy je tedy libovolně malý, ne však rovný nule, dočasný rozdíl Δt určitého znaménka. Proto přirozený směr plynutí času -
od příčiny k následku.

Kozyrevův čas má tedy zvláštní vlastnost, která vytváří rozdíl mezi příčinami a následky, který lze nazvat směr nebo průběh. Tato vlastnost určuje rozdíl mezi minulostí a budoucností. Průběh času c_2 (v Kozyrevově teorii) je pseudoskalární, kladný v levém souřadnicovém systému. Pseudoskalární charakter c_2 znamená, že průběh času má význam lineární rychlosti rotace a v našem časoprostoru je jednoznačně specifikován.

Cituji Kozyreva: „Běh času existujícího ve Světě ustavuje v prostoru objektivní rozdíl mezi pravíci a levíci“ [54, s. 248]. Příklady z biologie, stejně jako stavba rostlin, jak ukázal Kozyrev, dokazují skutečnost, že veškerý život na Zemi má asymetrii, spirálovitou strukturu, která umožňuje živým organismům využívat takřikající „aktivních vlastností času“. proudění éteru, vzhledem k němuž se naše planeta pohybuje po složité spirálové spirálové trajektorii.

Tyto postuláty jsou přirozeně vnímány z pohledu astrofyzika, který chápe fakt, že jsme na povrchu planety pohybující se obrovskou rychlostí vesmírem spolu s naším Sluncem, celou sluneční soustavou a galaxií...

Kauzální mechanika se na rozdíl od běžné mechaniky tak nazývá právě proto, že zohledňuje reálný běh času. V Kozyrevově teorii je zaveden nový fyzikální koncept o číselné hodnotě „rychlosti času“, která se označuje „ c_2 “ a má význam „přechod příčiny v následek“, vzorec 4

$$c_2 = x / t \quad F.4$$

V klasické mechanice se t rovná nule, takže rychlost času je považována za nekonečně velkou. V kvantové fyzice je naopak x nula. V tomto případě není čas, jeho rychlost je nulová. Kozyrev o tom píše: „Můžeme říci, že newtonovská mechanika je svět s nekonečně silnými kauzálními vazbami. Atomová mechanika je na druhé straně dalším limitujícím případem světa s nekonečně slabými příčinnými vazbami. Mechaniku, která splňuje principy kauzality v přírodních vědách, lze vyvinout zdokonalením Newtonovy mechaniky“ [54, s. 297]. Takže v reálném světě můžeme vidět určitou kauzalitu a určitou rychlost plynutí času.

Podle velikosti Kozyrevovy rychlosti času můžeme vyvodit určité závěry o povaze tohoto konceptu. V raných dílech Kozyreva byla tato rychlost číselně rovna 700 km/s [54, s. 246]. Kozyrevovy výpočty jsou uvedeny ve vzorci 5. Symbol „ s_2 “ zde označuje určitý bezrozměrný faktor, Planckova konstanta je označena symbolem „ h “ a náboj elektronu je označen symbolem „ e “.

$$s_2 = (e^2/h) = 350 \text{ (km/s)} \quad F.5$$

Proč Kozyrev zavádí koeficient „ s_2 “? Dá se předpokládat, že chtěl ukázat možnost změny dané rychlosti, za různých podmínek. Pro normální podmínky blízkozemského prostoru Kozyrev uvádí, že koeficient „ s_2 “ je přibližně roven dvěma. Rychlost c_2 je tedy přibližně rovna 700 km/s. Jsme si vědomi přírodních procesů takovým tempem. Jedná se o rychlost růstu protuberancí Slunce, abych tak řekl, „strmost impulzní fronty“, která vytváří pohyb částic Éteru, podélnou vlnu Éteru, vyzařovanou Sluncem.

Další astrofyzikální procesy, které mají rychlost řádově 700 km/s, jsou spojeny s rotací celé sluneční soustavy v Galaxii a také s pohybem samotné Galaxie ve Vesmíru. S ohledem na tyto analogie lze dojít k závěru, že inženýrský přístup k řízení rychlosti času, tedy míry existence hmoty, by měl být založen na zákonech éterodynamiky astrofyzikálních procesů.

Zajímavá shoda okolností: Kozyrev označil tento koeficient symbolem „ s_2 “, který také označuje slavnou „konstantu jemné struktury“. V pozdějších dílech přišel s jiným vzorcem pro výpočet „rychlosti času“, který zahrnuje „ s_2 “ jako slavnou „konstantu jemné struktury“.

Přejdeme ke Kozyrevovu bádání na téma této knihy, totiž k otázkám změny hmotnosti těles a vytváření hnací síly. Kozyrev zorganizoval řadu experimentů, studoval další síly, které se objevují podél osy rotujícího gyroskopu, navíc zavěšeného na vibrujícím elastickém závěsu. V závislosti

při levé a pravé rotaci byly detekovány různé hodnoty sil přidaných k mechanickému systému, jak se Kozyrev domníval, „kvůli příspěvku energie toku času“.

Domníval se, že při rychlosti rotace (pohybu) těles asi 100 metrů za sekundu mohou tyto dodatečné síly způsobit změny hmotnosti až 10-4, tedy na úrovni 0,01%. To jsou docela měřitelné veličiny a Kozyrev je zjistil nejen při experimentech v laboratorním měřítku s gyroskopy, ale také na příkladu pečlivého měření parametrů Jupiteru a Saturnu [54, s. 299].

Experimenty s gyroskopy provedli také v Japonsku Hayasaka a Takeuchi [57]. Při těchto experimentech byly rotující gyroskopy shazovány z výšky několika metrů a pomocí laserových senzorů byla přesně zaznamenávána doba jejich pohybu volným pádem. Počáteční údaje japonských vědců potvrdily Kozyrevovu teorii, protože rychlost pádu gyroskopů se lišila v závislosti na směru jejich rotace. To znamenalo, že asymetrie levé a pravé rotace objektivně existuje a „plynutí času“ může změnit celkovou energii mechanického systému. Později, v dalších studiích v různých zeměpisných šířkách planety, se ukázalo, že objevené asymetrické efekty lze vysvětlit vlivem rotace planety na experimentální podmínky. Přesto tyto experimenty vedly k výraznému rozvoji úrovně poznání.

Je důležité poznamenat následující závěr, který učinil Kozyrev ze svých experimentů: „Energii systému těles, která nejsou v rovnováze, lze změnou běhu času nejen zvýšit, ale také snížit. Je tedy možný opačný proces přechodu energie systému do běhu času“ [54, s. 259]. To znamená možnost navrhovat technická zařízení, která dokážou, obrazně řečeno, zrychlit nebo zpomalit běh času, přidat nebo odebrat část jeho energie. Taková technická zařízení mohou fungovat jak jako pohony, tak jako generátory energie.

Kozyrev tedy při experimentech s gyroskopy dospěl k novému závěru, že „rychlost času“ je asi 2200 km/s [54, s. 367] a jeho výpočet lze provést pomocí jednoduchého vzorce:

$$s_2 / c_1 = 700 \text{ (km/s)} \quad \text{F.6}$$

Kozyrev píše: „Takže poměr c_2 k rychlosti světla c_1 se ukázal být zhruba roven 1/137 – Sommerfeldově jemné strukturní konstantě. Můžeme tedy předpokládat, že běh času souvisí s jinými univerzálními konstantami následujícím způsobem“

$$c_2 = c_1 / 137 = 2200 \text{ (km/s)} \quad \text{F.7}$$

Zde c_1 je rychlost šíření elektromagnetické vlny ve vakuu, rychlost světla.

Tento závěr ukazuje vztah mezi elektromagnetickou formou energie vyzařované například Sluncem a jinou formou energie, kterou Kozyrev nazval „vlny hustoty času“, proudící do hvězd a vytvářející gravitační efekty.

Na tomto místě bude užitečné připomenout čtenáři teorii Spartaku M. Polyakov a zvažte jeho modely fotonu a elektronu [4].

Počínaje vývojem své teorie s předpokladem, že foton je částice, která má jak elektromagnetickou, tak gravitační hmotnost skrytou před námi za nadsvětelnou bariérou, přistoupí Polyakov ke konceptu vytváření částic hmoty se setrvačnou hmotností z fotonů pohybujících se po uzavřené trajektorii.

Poljakov vychází ze své úvahy, že anihilací elektron-pozitronového páru vzniknou dva fotony o energii každého 0,511 MeV, jejichž ekvivalentní hmotnost se přesně rovná hmotnosti původních částic (elektron a pozitron). Proto můžeme předpokládat, že elektron, pozitron a foton 0,511 MeV jsou tři různé stavy téhož fyzického objektu. Z hlediska dynamiky éteru se jedná o tři různé formy stejného vlnového procesu v médiu éteru.

Polyakov dále upozorňuje na skutečnost, že klasický poloměr elektronů $2,8 \cdot 10^{-13}$ cm je mnohem menší než vlnová délka fotonu 0,511 MeV, což je $2,426 \cdot 10^{-10}$ cm. Vypočítá obvod odpovídající klasickému poloměru elektronu $L = 1,755 \cdot 10^{-12}$ cm a dochází k závěru: „Aby se na kružnici klasického poloměru elektronu vešla alespoň jedna vlnová délka fotonu o energii 0,511 MeV, musí být stlačen faktorem 137“ [4, s. 34].

Tento poměr, který se rovná konstantě jemné struktury, je poměrem mezi elektromagnetické a gravitační formy energie elektronů.

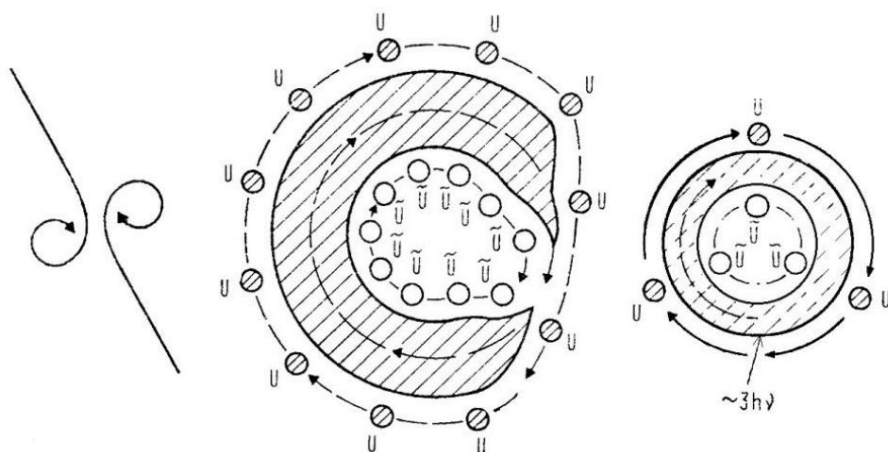
Polyakovův vzorec F.8 tedy odráží vztah mezi elektromagnetickým "E" a gravitační "My" formou elektronové energie. Jsou spojeny konstantní jemnou strukturou [4, s. 35]

$$W_e / E = 1 / 137 \quad \text{F.8}$$

V tomto tvaru vzorce F.8 jsme dostali zřejmou analogii s Kozyrevovým vzorcem 7 a můžeme říci, že konstanta jemné struktury odpovídá poměru energie radiačních toků energie (fotonů) a její absorpce (gravitony), v procesu existence částic hmoty.

Parametry procesu existence částic hmoty při dané rychlosti času se vyznačují konstantou jemné struktury, jak ukazuje NA Kozyrev.

Jak můžeme tyto parametry technickými prostředky ovlivnit? Postupné fáze přeměny fotonu na elektron, případně na pozitron, v závislosti na směru skládání, schematicky znázorňuje Polyakov na obr. 96. Obr.

Obr. 96. Komprese fotonu a vznik elektronu v Polyakovově modelu.

Pro foton je v Polyakovově modelu jednoznačný směr světočáry, osa jejího šíření, vůči které se při pohybu otáčí. Pro takové foton, je zásadní rozdíl mezi pravou a levou verzí skládání do toroidní formy, kterou vnímáme jako částici hmoty. V závislosti na tom, když se složí do uzavřené trajektorie, získá se elektron nebo pozitron.

Na obr. 96 je vidět, že po složení fotonu do částice zůstávají na jeho vnější dráze tři „unikvanty“ a tři „anti-unikvanty“, označené na obr. 96 symbolem U. Tento Polyakovův předpoklad o vnitřní struktuře elektron může najít své potvrzení v budoucnu, pokud bude možné prokázat zlomkovitost elektrického náboje $1/3$. Tato teorie je v souladu s hypotézou existence kvarků.

Vycházíme-li z těchto premis, Kozyrevův čas je rychlost existence hmoty, jako „přechod příčiny v následek“, má význam poměru gravitační a elektromagnetické formy energie částice hmoty. Změna hodnoty konstanty jemné struktury bude znamenat změnu v rychlosti existence hmoty. Domníváme se, že tento úkol je realizován snížením nebo zvýšením hustoty Éteru v oblasti existence částice hmoty. Technicky se tyto problémy týkají dynamiky éteru a jsou řešeny elektromagnetickými a jinými metodami.

Při srovnání myšlenek Kozyreva a Polyakova vyvstává další zajímavý předpoklad: průběh času u částic hmoty s různými znaky elektrického náboje je opačný. To vysvětluje anihilaci částic různých znamének náboje, při které se veškerá jejich energie přemění na formu fotonů.

Závěry, které Polyakov dělá o podstatě gravitačního pole, jsou velmi zajímavé. Píše: „Ukazuje se, že na gravitačním poli nezávisí rychlost samotného fotonu, ale velikost „superluminální bariéry“, a jak pole roste, hodnota bariéry rychlosti klesá. Samotný foton je zvláštní objekt a jeho rychlost ve volném prostoru je světová konstanta.“ [4, s. 37].

Vraťme se k „energii hvězd“ a jader atomů ... V Kozyrevově pojetí hvězdy, stejně jako stroje, přeměňují jeden druh energie na jiný, ačkoli oba typy energie jsou podélné vlny éteru, neboli oblasti komprese a výboje elastického média. V tomto případě vyvstává otázka: Jaký je rozdíl mezi gravitační formou energie a tou elektromagnetickou?

Polyakov má odpověď: gravitační forma energie je před námi skryta uvnitř částice hmoty při malém poloměru rotace fotonu, protože při takovém poloměru zakřivení se pohybuje rychlostí vyšší než světlo. Gravitační část celkové energie částice je asi 137krát větší než forma energie, kterou máme k dispozici pro měření mimo částici hmoty, kde se vlna pohybuje subluminální rychlostí, při velkém poloměru rotace fotonu. S tímto uvážením mají obě formy energie skutečně stejnou povahu a jsou podélnými vlnami éteru.

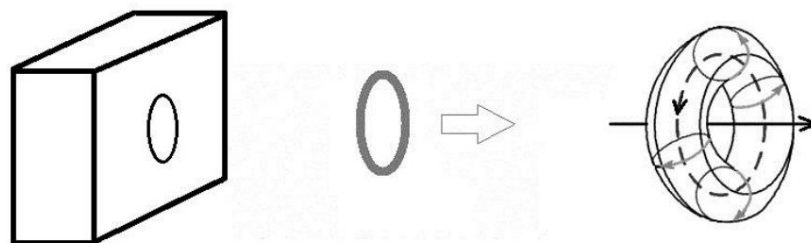
Částice hmoty nepřestává být fotonem, svinuje se do toroidu, ale získává gravitační formu energie včetně inerciálních vlastností a klidové hmoty díky tomu, že se část její vlnové struktury pohybuje po malém poloměru nadsvětelnou rychlostí.

Vztahy Kozyreva F.7 a Polyakova F.8 plněji odhalují podstatu konstantní jemné struktury, jako poměr vnitřní energie částice, která nemá nic společného s jejím pohybem v prostoru jako celku, k jejímu vnější energii. Fyzici je obvykle definují jako poměr rotace částice k jejímu orbitálnímu momentu hybnosti. Z hlediska Kozyrevovy kauzální mechaniky odpovídá vnitřní energie hmoty a její vnější energie energii toku času a energii elektromagnetického záření. Pro Polyakova odpovídá vnitřní forma energie a vnější forma energie hmoty gravitační formě a elektromagnetické formě energie. Obecněji může být vnitřní forma energie reprezentována jako potenciální energie a vnější forma jako kinetická energie. Změna parametrů prostoru, zejména rychlosti existence hmoty, by se měla projevit ve formě změn parametrů fotonů, konkrétně velikosti nadsvětelné bariéry. Konstanta jemné struktury by přitom měla mít jiný význam.

Polyakovův koncept popisuje procesy vytváření částic hmoty z fotonů, to znamená, že nás vede k „technologické materializaci“. Za předpokladu, že není žádný rozdíl mezi prostředím éteru a částicemi hmoty, jak napsali Faraday [38] a Tesla [39], částice hmoty nejsou nějaké pevné objekty, ale existují jako procesy relativního pohybu prostředí éteru. Hovoříme-li o podélných vlnách, tedy oblastech komprese a dekomprese prostředí éteru, lze přejít k otázce vytváření částic hmoty z vlnových procesů v éteru.

Parametry částic jsou dány podmínkami jejich skládání a energií fotonů. Obvykle pro praktické účely zvažují proces rozpadu nebo syntézy jader částic hmoty, který nám dává způsob, jak získat jadernou energii, ale to neznamená, že vytvoření částic hmoty bude vyžadovat vynaložení stejného množství energie. Reverzní proces může probíhat bez spotřeby energie, v rezonančních podmínkách a s příslušnými konstrukčními řešeními potřebnými k „zkroucení“ proudění éteru do částic hmoty. Výpočty rezonančních poměrů budou uvedeny v samostatné kapitole o 4D rezonancích.

Vytváření izolovaných objektů v plynném nebo kapalném prostředí, které mají hybnost a jsou schopné se pohybovat, je známou oblastí klasické fyziky. Stejně jako v plynném médiu, i ve vzduchu musí mít tyto struktury určité parametry, které jim umožní být stabilní. Známý je například demonstrační pokus o vzniku toroidního víru ve vzduchu. Při dopadu na zadní stěnu krabice s otvorem [58] naplněným kouřem vyletí kouřový prstenec otvorem ve stěně krabice, obr. 97.

Obr. 97. Toroidní vír a jeho pohyb.

Obecně platí, že bez použití kouře takové „experimentální zařízení“ vytváří vírové toroidní struktury pohybující se v přímé linii, ve vzduchu neviditelné, schopné „zázračně“ uhasit svíčku na velkou vzdálenost nebo provádět jiné triky.

Pozor na rotaci částic vzduchu v toroidu, obr. 94. Otáčejí se nejen po oběžné dráze prstence, ale hlavně kolem středního kruhu toroidu. Tento impuls jim je dán interakcí s okraji otvoru schránky, v počátečním období tvorby toroidu. Gyroskopické vlastnosti takového objektu definují jeho „světovou linii“ – přímost jeho pohybu.

Stejně tak gyroskopický efekt zajišťuje, že se fotony pohybují lineárně. Existují a šíří se stejně jako rychle rotující objekty. Protože takový efekt vyžaduje přítomnost setrvačné hmoty v tělese, Polyakovův předpoklad o dvojí hmotnosti fotonu (gravitační a elektromagnetické) umožňuje tuto skutečnost doložit.

Vraťme se k úvahám o experimentální části děl Nikolaje A. Kozyreva. Jednu z „aktivních vlastností času“ (rychlost plynutí času) jsme již uvažovali, ukazujeme její souvislost s konstantou jemné struktury a vztah mezi vnitřní (vlastní) gravitační formou energie částic hmoty a vnější (elektromagnetická) forma energie. Další parametr, který charakterizuje čas v Kozyrevově „kauzální mechanice“, se nazývá „hustota“ času. Z pohledu dynamiky éteru jsou všechny Kozyrevovy experimenty na generování „hustoty času“

vlny" jsou plně vysvětlitelné jako způsoby vytváření podélných hustotních vln elastického éterového média.

Tyto vlny se mohou šířit prostorem, ale mohou to být i vlny stojaté, tedy pohybující se nebo stacionární, střídající se oblasti komprese a dekomprese éteru.

střední. V některých případech je proces stlačování (zhušťování) nebo snižování hustoty prostředí éteru, ke kterému dochází v určité oblasti prostoru, brán jako mávat.

Podstata Kozyrevových experimentů na toto téma a důležité výsledky jsou popsány v práci „O vlivu času na hmotu“ [59]. Kozyrev nazývá „hustotou“ stupeň aktivity času. Podle mého názoru to v dynamice éteru znamená, že v závislosti na hustotě éteru se zvyšuje nebo snižuje rychlost existence hmoty, rychlost všech procesů, aktivita a energetika částic hmoty. Původně to navrhl autor této knihy.

Kozyrev ve svých experimentech objevil, že během všech nevratných procesů vzniká „vlna hustoty času“, ale v jednom případě „procesy hustoty času oslabují a „čas pohlcují“. Jiné naopak zvyšují jeho hustotu a následně „vyzařují čas“. Například ochlazování těla a krystalizace vody „pohlcují čas“ a v blízkosti tohoto procesu „hustota času klesá“.

Effekt zvýšené časové hustoty je zeslaben zákonem o inverzní kvadrátě vzdálenosti, odstíněný pevnou hmotou o tloušťce v řádu centimetrů a odražený zrcadlem podle obvyklého optického zákona. Snižování hustoty času kolem odpovídajícího procesu způsobuje „tahání“ času tam z prostředí. Účinek tohoto jevu na detektor je stíněný, ale neodráží se zrcadlem. Poslední vlastnost (zrcadlový odraz) je důležitá pro pochopení technologií „Kozyrevových zrcadel“.

Dále, studiem různých materiálů, které mohou nejlépe odrážet nebo stínit proudy "vln časové hustoty", Kozyrev dospěl k závěru, že leštěný hliník (zrcadlo s hliníkovým povlakem) je optimální materiál. Zajímavostí je, že tento kov není jediným materiálem, který má smysl používat pro práci s přirozenými podélnými vlnami Aetheru.

Faktem je, že vlny různých délek mají různé vlastnosti a koeficient odrazu (nebo absorpce) závisí na vlnové délce.

Experimenty ukázaly, že procesy, které způsobují zvýšení entropie (zahřívání těla, vypařování kapaliny atd.), jak věřil Kozyrev, "vyzařují čas", podle mého názoru je to proces generování vln éteru. Zároveň se v látce nacházející se v blízkosti tohoto procesu uspořádá její struktura (sníží se entropie) [54, s. 386].

Zde lze navrhnout zajímavé praktické aplikace, například některé lékařské antientropické procesy v oblasti éterových vln.

Dovolte mi přidat poznámku k této terminologii, mluvit o "vyzařování vln časové hustoty hmotou" není úplně správné. Aby bylo možné „vyzařovat“ nějakou látku, musí mít zdroj tohoto záření zásobu emitované látky. Například katoda vakuové trubice emituje elektrony jako výsledek tepelné emise. Při nevratných procesech dochází k procesu výměny éteru mezi oblastí prostoru, ve kterém probíhá nějaký nevratný proces ve hmotě, a okolním prostředím éteru.

Výměna éteru vytváří vlnu hustoty éteru, tedy podélné vlnění v éteru, jeho zhušťování nebo řídnutí. Látka (hmota) v této situaci není „emitována“. Správnější by bylo hovořit o vytváření změn hustoty v prostředí éteru nějakým procesem probíhajícím v částicích hmoty. Stejně tak rozumíme vytváření elektromagnetických vln vibracemi atomů zahřátého vlákna žárovky.

V Kozyrevových experimentech byla jednoduchá elektronická zařízení, například Wheatstoneův můstek, detektory „vln časové hustoty“, tedy podélných vln prostředí éteru. Takový detektor je schopen reagovat na změnu elektrického odporu jednoho z prvků obvodu, ke které došlo při změně hustoty éteru v oblasti senzoru. V pozdějších experimentech vědci použili křemenné senzory, protože rezonanční frekvence křemenného rezonátoru je velmi stabilní a její změna indikuje změny ve fyzikálních vlastnostech křemenné látky.

Křemenné krystaly, které jsou součástí obvodu frekvenčních čítačů, elektronických hodin nebo časovačů, jsou velmi vhodné pro odečítání ve formě "dilatace nebo zrychlení času", jako procento normálního stavu, ve kterém byly kalibrovány v továrně. výrobce. Pro experiment musíte mít alespoň dva stejné časovače (hodiny). Před experimentem jsou časovače synchronizovány a poté je ovlivněn jeden z časovačů. Po experimentu se změří rozdíl v odečtech hodin, což ukazuje na změny fyzikálních vlastností jednoho z křemenných rezonátorů v důsledku expozice. Tyto změny jsou nevratné a pro každé měření bude zapotřebí nový pár časovačů.

Kozyrevovy experimenty byly organizovány s takovými entropickými procesy, jako je tání ledu, rozpouštění cukru, odpařování kapaliny (aceton), vadnutí rostlin... V průběhu takových procesy, „hustota času“, tedy hustota Éteru v prostředí, zefektivňující strukturu okolních objektů. V opačném případě pro antientropické procesy, jako je ochlazování zahřátého tělesa, krystalizace apod. hustota Éteru v prostředí klesá a entropie všech hmotných objektů v okolí tohoto procesu roste.

Dříve v této knize jsme uvažovali o podobných procesech uvolňování éteru nebo absorpce éteru během fázových přechodů stavu hmoty v supravodivém materiálu. Kozyrevovy názory na povahu „vln hustoty času“ jsou v souladu s experimenty Podkletnova, Modanese, Schnurera a dalších, ve kterých fázové přechody hmoty ze supravodivého stavu do běžného stavu vytvářejí gravitační vlnu.

Z tohoto pohledu je gravitační vlna také vlnou podélné hustoty éteru.

Z toho lze vyvodit následující závěry: hustota éteru je parametr, na kterém závisí tuhost vazeb mezi částicemi uvnitř substance éteru, a tyto vazby nejsou nic jiného než toky éteru. Zvýšení entropie ve struktuře předmětu, například rozpuštěním kousku cukru, znamená uvolnění přiměřeného množství Aetheru do okolí, což vede k jeho absorpci a využití jinými tělesy ke snížení jejich entropie.

Můžeme tedy formulovat zákon zachování množství éteru v daném objemu prostoru: snížení nebo zvýšení hustoty éteru podílejícího se na meziatomových vazbách hmotného objektu vede ke zvýšení nebo snížení hustoty éteru v okolním prostoru. To jsou zřejmé závěry založené na předpokladu, že éter je nerozpustné elastické médium. Stlačením daného média na jednom místě vytvoříme ekvivalentní natažení média v blízkosti procesu stlačování.

Stručně si všimneme, že existuje zřejmá souvislost mezi velikostí gravitačního pole a rychlostí času. Dovolte mi připomenout, že měrná jednotka délky „1 metr“ byla zavedena jako délka kyvadla, které na 45. zeměpisné šířce udělá půlperiodu kmitu za 1 sekundu. Tady nejde o mechaniku...

Tento koncept velmi přesně odráží propojení pojmů prostor a čas.

Známý je také jednoduchý experiment, kdy srovnání odečtů přesných atomových hodin na střeše mrakodrapu a stejných hodin v jeho suterénu

dává výrazný rozdíl v rychlosti počítání časových intervalů. Z hlediska konceptu, který zde zvažujeme, lze tyto výsledky vysvětlit rozdílem v hustotě prostředí éteru, který závisí na výšce nad hladinou moře a vytváří gravitační anomálie na některých místech planety. Na povrchu planety existuje několik takových „anomálních zón“, ve kterých se tak či onak liší od obvyklé rychlosti procesů, hmotnosti těles atd. Na takových místech jsou pozorovány podivné jevy spojené s porušením kauzalitu a změny obvyklé rychlosti existence hmotných objektů. To vše lze vytvořit řízenou umělou změnou hustoty prostředí Aether, tedy pomocí technických prostředků. V jiné části této knihy se podíváme na možnosti několika provedení takových zařízení.

Změny v hustotě média éteru mohou být nejen lokální, v oddělených oblastech vesmíru, ale mohou být také vytvořeny po celé planetě jako výsledek globálních přírodních a astrofyzikálních procesů. Při práci s dalekohledem, v jehož ohnisku zrcadlo byl instalován citlivý prvek Wheatstoneova mostu, si Kozyrev všiml přítomnosti přirozených výkyvů hustoty éteru, a to jak denních, tak sezónních.

Podobné procesy byly zaznamenány v pracích A. Shapovalova, biologa z Dněpropetrovska [54, s. 393], který napsal: „Od konce května do podzimu se temný proud fotonásobiče zvýšil o dva řády, což ukazuje na oslabení překážek úniku elektronů a v důsledku toho na oslabení organizace látka fotokatody“.

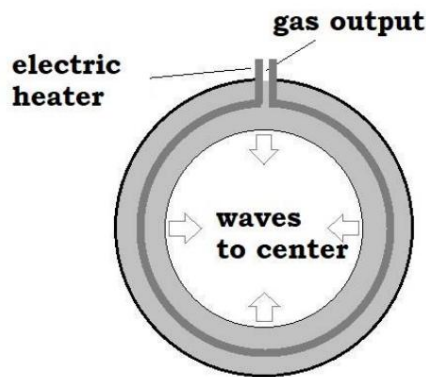
Další příklady sezónních změn v hustotě éteru: polymerační reakce je na jaře obtížnější než na podzim nebo v zimě. Moderní experimenty ve studiu denních a sezónních změn vlastností prostředí blízkozemského éteru po mnoho let prováděl Alexander M. Mishin, St. Petersburg [22].

Silné sezónní a denní výkyvy hustoty éteru mohou být základem pro vznik generátorů tepelné a elektrické energie, pokud se je naučíme využívat stejně jako dnes využíváme vítr, změny atmosférického tlaku nebo slapové procesy v energetickém sektoru.

Pokusy zkoumající „vliv nevratných procesů“ na biologické objekty jsou velmi zajímavé, ale zdraví nebezpečné. V 90. letech jsem si na toto téma hodně dopisoval s jinými badateli. Například skupina autorů mi řekla o výsledcích svých experimentů, ale požádala, aby nezveřejňovali svá jména. Zajímali se o studium „účinků klesající entropie“, včetně biologických organismů. Design jejich experimentu byl následující: mezi jeho stěny byl položen suchý led ve válcovém domácím elektrokotli o objemu více než jeden metr krychlový. Poté se zapne elektrický ohřev a led se rychle odpaří. V takovém experimentu se podle mého názoru odehrává silný nevratný proces uvnitř dvou stěn válcového kotle, vzniká silná vlna éteru a médium éteru je stlačováno směrem ke středu, přesněji k ose válce. Hustota éteru ve střední části zařízení se po určité době zvyšuje. Protože éter ve válci nemůže být ve statickém stavu komprese, pak při takovém stlačení elastického média ve vertikálním směru nahoru a dolů podél osy válce vzniká usměrněný tok éteru. Mimo kotel se z něj šíří vlna éteru. Pohyb média éteru uvnitř a vně daného „výměnného aparátu éteru“ pokračuje tak dlouho, dokud probíhá proces stlačování a expanze, doprovázející odpařování „pracovní tekutiny“, tedy změnu fázového stavu. látky. Autoři experimentu riskovali umístění člověka do tohoto experimentálního uspořádání, ale všimli si prudké změny v jeho zdraví. Výsledky tohoto experimentu lze nazvat subjektivními, protože autoři neprováděli přesná přístrojová měření.

Tato technologie je docela vhodná pro lékařské experimenty, například na téma "anti-aging". Samozřejmě forma tohoto experimentálního zařízení může být nejen v a

válcového, ale i kulovitěho tvaru pro získání izotropního tlaku proudu éteru působícího ze všech stran směrem ke středu koule, jak je znázorněno na obr. 98. Obr.

Obr.98. nápad na experiment s kulovým dvoustěnným zařízením.

Věřím, že procesy zrychleného odpařování jakýchkoli nízkovroucích kapalin, včetně kapalného dusíku nebo kapalného vzduchu, mohou poskytnout dobré výsledky. Instalace válcového tvaru může být horizontální, podobně jako moderní zařízení magnetické tomografie.

To vše je zajímavý lékařský aplikační výzkum; není to však hlavní téma této knihy.

Vrátíme se k problematice nového typu pohonného systému. Předpokládáme, že mocný nevratný proces vytvoří takový „dodatečný tok času“, který do značné míry kompenzuje přirozený tok času. V takové situaci se předpokládá oslabení kauzality v blízkosti tohoto procesu, neboť dochází k lokálnímu poklesu rychlosti přirozeného toku času.

Podle Einsteinova principu ekvivalence je pro kompenzaci gravitační interakce, tedy pro vytvoření beztíže, nutné vytvořit odpovídající zrychlení vztažné soustavy v prostoru. Podobně můžeme formulovat princip ekvivalence pro pohyb v čase: vytvoření stavu „chronální beztíže“ nastane, když se zorganizuje odpovídající umělý proces toku času, který kompenzuje přirozený proces toku času.

Třetí důležitou skutečností, kterou Kozyrev zjistil, je možnost okamžité komunikace prostřednictvím „vlastností času“. Závěry na toto téma byly natolik převratné, že i domněnka o takové možnosti se stala v roce 1979 důvodem k odvolání vědce z funkce.

Pozorování provedl Kozyrev pomocí dalekohledu a speciálně navržených senzorů, které detekovaly "vlny hustoty času". Kozyrev pozoroval hvězdy, galaxie a další astrofyzikální objekty. Pro každý z objektů zaznamenal signály přicházející ze tří míst v nebeské sféře:

- 1) Z místa, kde je viditelná poloha objektu, tedy z minulé polohy objektu, ze které již odešel, ale vidíme ho na tomto místě, protože se z tohoto místa šíří fotony naším směrem po dobu Nějaký čas;
- 2) Z místa, kde se předmět nachází v okamžiku pozorování;
- 3) Z místa, kde se objekt bude nacházet, až k němu dorazí světelný signál ze Země, vysílaný v době pozorování.

Tato pozorování jsou nesmírně zajímavá a na jejich základě je možné vytvářet nejen nové komunikační systémy. Fakta 2 a 3 nutí člověka přemýšlet...

Okamžité šíření signálu je v zásadě nemožné. Termín "propagace"

sám, jak jsme již řekli, zajišťuje určitou konečnou rychlost pohybu. Skutečnost, že Kozyrevovy senzory zaznamenaly skutečnou vypočítanou polohu hvězdy, kromě její minulé polohy, naznačuje, že vše na světě je již propojeno, na určité úrovni multidimenzionální struktury vesmíru.

Rychlost světla je náš „místní“ parametr; může se měnit, protože záleží na parametrech média Aether. Okamžité spojení všech objektů ve Vesmíru může znamenat, že jsou všechny ve stejném bodě, pokud je vezmeme v úvahu z prostoru vyšší dimenze. Tento zajímavý závěr vyžaduje podrobnější zvážení a je velmi užitečný při návrhu teleportačních systémů, což bude provedeno později.

Případ 3, tedy příjem signálu z místa, kde se bude nacházet pozorovaný objekt (hvězda) za dobu potřebnou k tomu, aby se tam dostalo světlo z místa pozorování, hovoří o symetrii Vesmíru. Vzniká předpoklad, že hmotný svět byl stvořen jako vyvážená struktura dvou zrcadlových dvojčat pohybujících se podél časové osy v různých směrech vůči sobě navzájem, ale každé z nich se pohybuje do své vlastní budoucnosti.

Tento koncept má analogii se strukturou molekuly DNA, která bude diskutována níže.

Takže při seznamování s díly Kozyreva vzniká nové, jednodušší a zároveň hlubší pochopení skutečného světa. Podle jeho představ mohou aktivní vlastnosti plynutí času vnést do našeho světa organizační princip, tedy odolat entropii. Chápeme-li vlny hustoty času jako éter-dynamické procesy, můžeme říci, že koncentraci a transformaci „vln hustoty času“ využívají všechny živé organismy, hvězdy a atomy v procesu své existence.

„Čas je život, kromě jeho obsahu,“ jak řekl německý filozof Georg Simmel. Život je možný jen díky tomu, že „tok času“, tedy struktura našeho prostoru – času je schopna přenášet energii a informace z minulého stavu do budoucnosti. Aetherdynamické procesy nejsou jen energie bez paliva a nová pohonná zařízení pro vesmírnou dopravu. Vícerozměrné procesy jsou schopny přenášet informace o stavu a směru vývoje prvků hmoty.

Kozyrev napsal: „Využití časového toku k získání práce je zajímavé, ale není to hlavní důsledek kauzální mechaniky. Schopnost zasahovat do existujících kauzálních vztahů znamená, že dokážete zvládnout časový tok k posílení procesů působících proti nárůstu entropie, tedy procesů života...objevte a studujte příčinu života Vesmíru. “

Na závěr této kapitoly lze také poznamenat, že v roce 1958 poprvé na světě objevil Kozyrev na Měsíci „sopčnou aktivitu“. V jednom z kráterů zaznamenal uvolňování plynu a pořídil jeho spektrogram. Tento objev nebyl okamžitě uznán, ale v roce 1969 udělil Výbor pro objev SSSR Kozyrevovi „Diplom o objevu tektonické aktivity Měsíce“. Moderní badatelé o činnosti Měsíce připouštějí možnost, že Kozyrevem objevená fakta se nevztahují na tektonickou, ale na technickou činnost na Měsíci. To je vědecký fakt a nevztahuje se na výsledky činnosti naší civilizace. Z tohoto pohledu byly Kozyrevovy výroky o „vulkanické aktivitě“ na Měsíci předzvěstí konceptu „obydleného dutého měsíce“, který poprvé vyslovili ruští vědci Michail Vasin a Alexander Shcherbakov v roce 1968.

Ještě jedna poznámka ke Kozyrevově pojetí rychlosti času jako „pseudoskaláru“, který má význam lineární rychlosti otáčení. Tento parametr je důležitý, protože odráží skutečnou situaci ve světě, konkrétně pohyb naší planety v proudu Éteru. Přesto se mi zdá správnější zavést pojem rychlosti času jako rychlost procesu existence hmoty, opírající se o takovou vlastnost prostoru, jako je hustota energie v prostoru. Podle mého názoru zvýšení nebo snížení hustoty éteru a jeho dalších fyzikálních vlastností, zejména teploty

a tlak vytvářejí nové podmínky pro rychlost existence vírových procesů, které tvoří částice hmoty.

Kromě toho se předpokládá, že rychlost času v určitém procesu existence částic hmoty může mít jen některé diskrétní hodnoty a hmota může existovat pouze na určitých úrovních energie. Právě to studuje kvantová fyzika s ohledem na energetické hladiny atomu, dráhy elektronů atd. Přechod částic hmoty z jedné úrovně existence na jinou úroveň nastává okamžitě, skokově a je doprovázen emisí, resp. absorpcí kvanta energie z okolí. Předpokládá se, že v makrokosmu přechody mezi různými úrovněmi existence hmotných objektů, u kterých se mění podmínky existence, mají podobnou diskrétní (kvantovou) povahu.

O vztahu mezi gravitací a rychlostí toku času jsme již mluvili. Dále se budeme zabývat vztahem mezi gravitací a pružnými deformacemi těles. Je zřejmé, že elastické deformace těles vytvářejí i deformaci prostředí éteru. Kozyrev v článku „O možnosti snížení hmotnosti a hmotnosti těles vlivem aktivních vlastností času“ [60] ukázal, že hmotnost těles po nevratných deformacích předmětů klesá. Například při jeho pokusech byla před a po opakovaném protřepání zvážena krabice ocelových kuliček. Hmotnost krabice se změnila, i když je to nemožné, pokud považujeme krabici s kuličkami za uzavřený fyzikální systém v rámci newtonovské mechaniky. V jiném experimentu se hmotnost měděného plechu po jeho deformaci výrazně změnila. Dělal jsem také nějaké pokusy s deformací plechů různých kovů, drátů, ale i listů obyčejného papíru... Hmotnost se po deformaci mění! Je třeba poznamenat, že velikost změny hmotnosti v těchto experimentech není konstantní. Změna je maximální ihned po deformacích, poté se hmotnost postupně vrací na výchozí hodnotu, ale určitý váhový rozdíl zůstává. Je to tedy nějaký vlnový proces s určitou dobou trvání.

Jaké jsou důvody těchto jevů? Pro odpověď navrhuji zvážit teorie Jurije G. Belostotského.

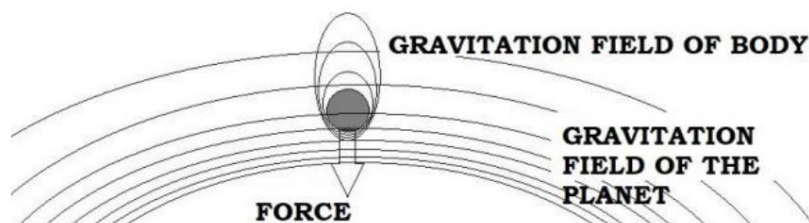
Gravitační a elastické napětí

Nejpodrobněji je toto téma odhaleno v dílech Yury G. Belostotsky, St. Petrohrad. Zнали jsme ho na konferencích a v letech 1996-1998 jsem s jeho metodou provedl řadu experimentů. Belostotsky napsal ve své knize „Co je čas?“ [60] následující: „Příroda je postavena tak, že změna jakékoli veličiny generuje novou fyzikální veličinu. Takže změna rychlosti generuje zrychlení, změnu síly elektrického pole - elektromagnetického pole atd. Příroda jakoby kompenzuje změnu jednoho parametru tím, že se objeví parametr jiný...“

Tato vlastnost chování vzájemně propojených reálných procesů se nazývá „princip kompenzace“. Na základě tohoto „principu kompenzace“ Belostotsky vyvozuje závěr, že „Gravitace vždy vede k elastickým deformacím, a tedy k elastickým napětím... Elastická napětí v těle nutně vedou ke vzniku dalšího gravitačního pole kolem něj“. Jinými slovy, „gravitační pole je elasticky deformovaný éter“ [60, s. 47].

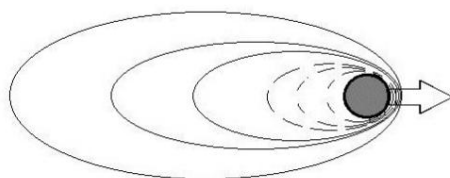
Skvělý závěr! Zejména s ohledem na elastické vlastnosti média Aether a tak předpokládanou kvalitu, jako je jeho kontinuita. Vytvořením zvýšení potenciální energie v elastickém hmotném tělese tedy stlačením nebo natažením vytvoříme odpovídající zvýšení potenciální energie prostředí. V tomto případě nezáleží na typu deformace, protože médium bez deformace má menší množství potenciální energie než médium ve stlačeném nebo nataženém stavu. Je zřejmé, že proměnlivé deformace tělesa vytvoří v prostředí éterické (gravitační) vlny.

Mechanismus gravitace je podle Belostotského velmi jednoduchý: gravitační pole planety deformuje tělo a vytváří v něm elastická napětí. To vede ke vzniku dalšího vlastního gravitačního pole, které je nasměřováno pryč od planety. Pole planety a tělesa se sčítají a hustší médium tlačí těleso směrem k planetě, kde je médium méně husté, jak je znázorněno na obr. 99. V tomto případě se ve středu vytvoří přitažlivost. planeta.

Obr. 99. Vysvětlení gravitace v teorii Belostotského.

V Belostotského pojetí lze pohyb v prostoru, kde není vnější gravitační pole, vytvořit vytvořením vlastního gradientního gravitačního pole kolem pohonu pohonu, obr. 100 pomocí jeho vnitřních pružných deformací.

Obr. 100. Pohonný pohon s vlastním gradientním gravitačním polem.

V této souvislosti mi dovoluji připomenout, že při zvažování Biefeld - Brown efektu jsem vycházel z předpokladu, že tento efekt je spojen s elastickými deformacemi vzniklými v kondenzátoru při působení elektrostatických sil na dielektrikum. Dielektrické deformace jsou přítomny v každém kondenzátoru, ale hnací síla vzniká za přítomnosti gradientu elastických napětí, to znamená při gradientní deformaci.

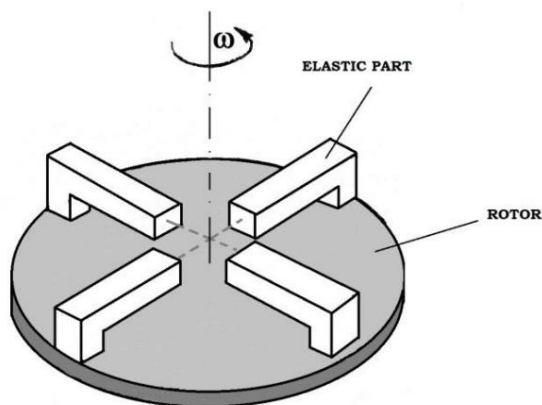
Podle Belostotského teorie si dovoluji malou poznámku: gravitace působí na všechna tělesa, ale ne všechna tělesa považujeme za elastická. Tento koncept by měl být zvážěn na atomární úrovni, kde je elasticita atomových vazeb běžným jevem pro všechny druhy hmoty. Neměli bychom tedy hovořit o pružných deformacích tělesa jako celku, ale o deformaci pružných vazeb atomů v látce tělesa, která je v oblasti působení vnějšího gravitačního pole.

Je zajímavé poznamenat, že práce Nikolaje Kozyreva o aktivních vlastnostech času mají mnoho společného s Belostotským konceptem právě v aspektu studia elasticity hmoty. Kromě této analogie můžeme uvést představy japonských autorů o „stroji času“, který využívá „gumový motor“, tedy elastické pracovní těleso, které se periodicky deformuje a vytváří tak změny vlastností okolního časoprostoru. Periodické deformace tělesa, jako každý oscilátor, vytváří vlnu v okolním časoprostoru. V tomto případě to můžeme nazvat vlnou hustoty éteru.

Takže s přihlédnutím ke konceptu Belostotského je možné vysvětlit změny hmotnosti v experimentu s krabicí kovových kuliček atd., během elastického

deformací těles a také ke konstrukci vrtulí gravitačního typu. Vrtule tohoto typu mohou využívat elastická napětí v pracovním médiu, která vznikají působením odstředivých sil na rotor speciálního tvaru, nebo jiným způsobem. Z nejběžnějších metod lze zaznamenat elektrostriktivitu a magnetostriktivitu.

Na obr. 101 je schéma Belostotského experimentu na generování dostředivého gravitačního pole, tvořeného čtyřmi zářiči ve tvaru L, které se při rotaci pružně deformují.

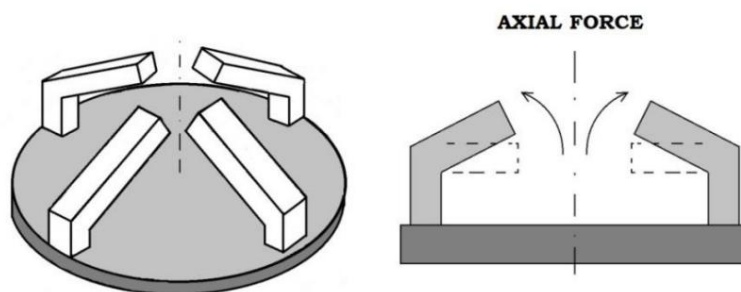

Obr. 101. Vznik gravitačního pole ve střední části.

Do středu této struktury Belostotsky umístil gravimetrický senzor, měřící účinek získaný během rotace. Poznamenal, že dodatečné gravitační pole se nejintenzivněji vytváří během periody zrychlování rotoru. V režimu konstantní rychlosti otáčení efekt tam je, ale mnohem slabší. Tato skutečnost ukazuje na přítomnost indukčního efektu podobného elektromagnetické indukci: změna stavu éteru uvnitř látky vytváří ekvivalentní kompenzační změnu v éteru kolem oblasti elastické deformace látky.

Podobně při změně fázového stavu látky, Schnurerovu jevu, Kozyrevově „vlně hustoty času“ atd. vznikají procesy změny stavu prostředí éteru. Pulzní režim je tedy perspektivnější pro provoz gravitačních vrtulí a generátorů podélných vln v prostředí éteru.

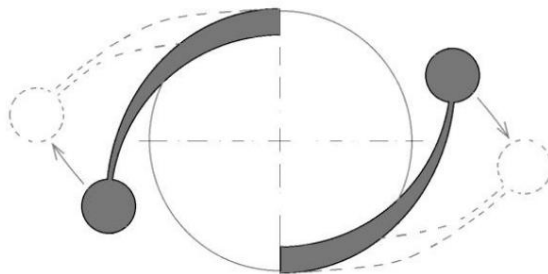
V experimentu Obr. 101 je dodatečné gravitační pole symetrické kolem osy. Neexistuje žádný gradient pole vůči ose otáčení, proto v tomto provedení neexistuje žádná hnací síla podél osy otáčení. Pro vytvoření axiální tažné síly navrhuji upravit Belostotského schéma a vyrobit šikmé elastické prvky, jak je znázorněno na obr. 102.

Obr. 102. Pohon s pružnými prvky, ve stavu rotace.

Během rotace se tyto elastické prvky deformují takovým způsobem, že by mělo být vytvořeno vlastní gravitační pole s gradientem podél osy rotoru. Pro takové schéma existuje axiální složka gradientu gravitačního pole a je možné získat axiální hnací sílu.

Dalším nápadem je jednoduchý diagram na obr. 103, se kterým vznikají zajímavé efekty elastická deformace prvků rotoru.

Obr.103. Rotor s elastickými prvky.

Dříve jsme uvažovali gravimagnetické pole, jehož energie má podobu kinetické energie cirkulující v prostoru ve formě energetického toku. Při pohybu proudění média Aether, jako v aerodynamice, je možné vytvořit tlakový gradient média, protože se zvýšením dynamického tlaku proudění se statický tlak média na těleso snižuje. Dá se říci, že se jedná o nepřímou metodu získávání gradientu okolního tlaku na těleso.

Belostotského myšlenky se týkají přímých metod změny statického tlaku média. Potenciální energie gravitačního pole a tlak média na těleso se mění, když v tělese vznikají elastická mechanická napětí, protože jsou kompenzována změnami napětí v elastickém okolním prostředí éteru. To vytváří, abych tak řekl, dodatečné potenciální gravitační pole, obdobu elektrického pole kolem elektricky neutrálního tělesa. Z toho vyplývá závěr o povaze elektrického pole jako jedné z forem elastické deformace prostředí éteru. Není náhodou, že Tesla a další klasici považovali elektrické pole za "stres" - "stres" prostředí éteru a vzorce pro elektrostatické a gravitační síly jsou velmi podobné.

Rotace (odstředivá síla) není jedinou metodou pro vytváření elastických deformací. Pro pulzní režim je výhodnější použít elektrické a magnetické interakce. Elektrostriktce a magnetostriktce mohou vytvářet vysokofrekvenční deformace těles, které generují gravitační vlny.

Dále v teorii energetiky hvězd Belostotsky souhlasí s Kozyrevem a věří, že Slunce není termonukleární reaktor. Belostotského teorie zní velmi podobně jako Kozyrevova teorie a je založena na předpokladu, že v systému hvězdy a jejích planet existují dva vyvážené energetické toky: dostředivé gravitační záření je směřováno z planet do středu sluneční soustavy a ze Slunce ve všech směrech proudí tepelné elektromagnetické záření.

Jinými slovy, gravitony, vzniklé pohybem planet, se pohybují směrem ke Slunci, zatímco Slunce vyzařuje tepelné fotony. Jak jsme však již probrali, rozdíl mezi gravitony a fotony spočívá pouze v parametrech éterově-dynamického procesu, proto jsou možné jejich vzájemné přeměny.

Belostotsky chápe „čas“ jako „proces přeměny hmoty na pole“ a poznamenává, že různé planety musí mít různou rychlost času, protože závisí na

na hmotnosti planety. Například na Venuši by rychlost času měla být nižší a na Marsu - více než na Zemi. Tyto předpoklady již byly potvrzeny, protože výzkumná sonda na Venuši předávala telemetrické informace pomaleji a na Marsu byla zjištěna zrychlená rychlost chemických reakcí.

Pokud jde o reverzibilitu času, Belostotsky definoval „přirozený“ směr běhu času jako proces „přeměny hmoty v pole“, nebo jinými slovy procesy entropie. Podle Kozyreva v takových procesech „vyzáří čas“.

V souladu s tím je proces přeměny „pole ve hmotu“ opačným směrem toku času, tedy antientropický proces. Obecně je tento přístup plně v souladu s každodenním chápáním procesů: stárnutí je obvyklé plynutí času, entropický proces a omlazení a antientropické procesy jsou „obratem času zpět“. Všimněte si, že všechny tyto úvahy se týkají procesů ve hmotě, nikoli abstraktního prostoru a času.

Neexistuje ani prostor, ani čas, pokud není v úvahu žádný hmotný objekt.

Kozyrev při této příležitosti řekl: „Čas nelze považovat za oddělený od hmoty“ [53, s. 290]. Proto má smysl uvažovat parametry času pouze v souvislosti s konkrétním procesem existence částice hmoty. Tento proces existence má určitou rychlost, která má záviset na energetické hustotě prostředí.

Pro nás je globálním procesem existence hmoty naše spirální Galaxie, její hmota.

Vytváří tedy předpoklad, že přirozený proces snižování hustoty prostředí éteru, ke kterému dochází během rozvíjení spirály galaxie Mléčná dráha, je naším obvyklým směrem plynutí času „do budoucnosti“. Antientropické procesy ve hmotě včetně živé hmoty jsou spojeny se zvýšením hustoty prostředí éteru.

Analogicky s aerodynamikou a hydrodynamikou můžeme formulovat otázku hustoty energie média éteru a podrobně ji odhalit: najít teplotu éteru v blízkozemském prostoru, celkový tlak (statický a dynamický) éteru proudění, potenciální energie stlačeného nebo zředěného éteru, jeho hustota... Existuje mnoho představ o technických řešeních založených na principech elektrodynamiky, která umožňují vytvořit médium éteru s některými specifikovanými charakteristikami.

Podívejme se na některé rysy vzniku podélných vln v elastickém prostředí, které nám mohou otevřít vyhlídky na jejich prakticky užitečné uplatnění v technice pohybu v prostoru a čase.

Asymetrie podélných vln

Podélné vlny v éteru vytvářejí jakýkoli oscilační proces hmoty: tepelné vibrace atomů, změnu hustoty elektrického proudu ve vodiči a dokonce jakýkoli proces změny hustoty hmoty (hustoty energie). Například periodická změna objemu nádoby naplněné plynem vytváří změnu hustoty plynného média uvnitř této nádoby a odpovídající podélnou vlnu hustoty éteru. Jak můžeme získat hnací sílu pomocí takových?

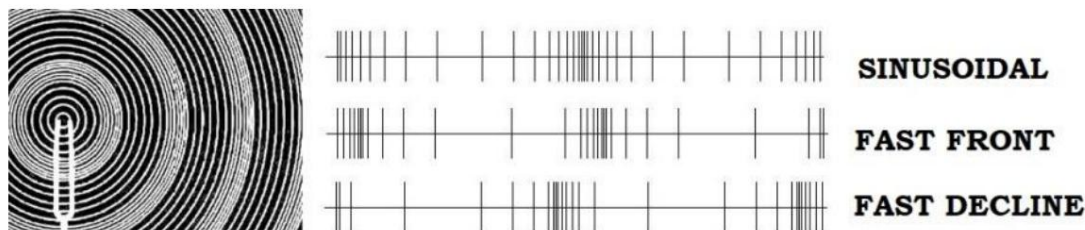
procesy?

Je zřejmé, že běžné sinusové oscilační procesy nevytvářejí celkový posun éterového prostředí, protože impuls (součin hmotnosti a rychlosti) přenášený vlnou do média dopředu a dozadu bude stejný a integrální impuls je nulový. Je navrženo následující řešení: analogicky s metodou vytváření impulzní asymetrie pro inertioidy strmost čela

podélná vlna prostředí éteru by se měla lišit od strmosti rozpadu této vlny.

Například přední část vlny může být rychlá a pokles je plynulý. V tomto případě bude hybnost přenášená do prostředí při pohybu vlny vpřed větší než hybnost přenášená vlnou do prostředí, když se pohybuje zpět. Výsledkem je, že vlna tlačí médium pryč od zdroje vlny. Je možná i opačná situace, kdy je čelo podélné vlny hladké, to znamená, že roste pomalu a rozpad vlny je rychlý. Taková vlna „přitáhne“ médium zpět ke zdroji vlny.

Varianty asymetrie podélných vln, jako střídavé plochy stlačování a vypouštění média, jsou konvenčně znázorněny na obr. 104.

Obr. 104. Sinusové, "tlačné" a "tahové" vlny.

Tato metoda umožňuje vytvořit v jakémkoli médiu, včetně média Aether, tok média jednoho převažujícího směru, od zdroje nebo ke zdroji vlny. Pro vývoj vrtulí, které využívají procesy výměny éteru, může být tato metoda užitečná. V jiné aplikaci, jako způsob koncentrace nebo disperze éteru, jeho „čerpání“ nebo „vypouštění“, tento způsob asymetrie rychlosti procesu umožní vytvářet oblasti se zvýšenou nebo sníženou hustotou éteru.

Princip asymetrického cyklu objemové komprese - expanze pracovní tekutiny "Aetherové pumpy" je také podobný práci inertoidu, při kterém vzniká impulzní asymetrie "vpřed - vzad". Podstatou tohoto principu je, že impuls přenášený kulovou vlnou do okolí při expanzi pracovního média se nemusí rovnat impulsu přenášenému vlnou do média při stlačení pracovního média nebo naopak. Tato metoda je navržena pro vývoj nového typu technologie pohonu s výměnou etheru.

Již na začátku této knihy jsme poznamenali, že kromě reaktivních metod existují metody vytváření hnací síly, které fungují díky gradientu tlaku média na hnací pohon. Právě tento efekt vzniká v případě vytvoření éterové oblasti vysokého nebo nízkého tlaku. V anglické literatuře se této myšlence říká „warp drive“.

Přejdeme k analýze práce akademika Alberta I. Veinika, vědce, který zavedl koncept chronálních (časových) vlastností jakékoli látky. Je nutné rozvinout naše chápání souvislostí mezi modifikací času a gravitace a poté diskutovat o nějaké skutečné experimentální práci na toto téma.

Chronální dynamika

Základy teorie, stejně jako experimenty Alberta I. Veinika, jsou popsány v jeho knize „Thermodynamics of Real Processes“ [61] a „Complex Determination of the Chronophysical Properties of Materials“ [62]. Celkem napsal 23 knih, více než 150 článků a získal 29 autorských certifikátů na vynálezy (patenty).

Obr. 105. Albert I. Veinik v roce 1960.

AI Veinik se narodil 3. října 1919, v roce 1944 absolvoval Moskevský letecký institut. V roce 1947 obhájil titul Ph.D. disertační práci na téma "Ohřev a chlazení pevných látek", v roce 1953 se stal doktorem technických věd a v roce 1956 získal titul člena korespondenta Akademie věd Běloruské republiky. Oficiální stránky <http://veinik.ru>

Jako příklad vývoje teorie a praxe inerciálních pohonných systémů jsme již uvedli Veinikovo pohonné schéma. Zařízení je pozoruhodné svou jednoduchostí provedení, ale mnohem více nás zajímají jeho experimenty v oblasti studia tzv. chronálních efektů. V té části dynamiky éteru, která uvažuje o vlivech změn rychlosti procesů, je vhodné používat termíny „chronodynamika“ analogicky s termíny elektrodynamiky.

Nejprve Veinik představil koncept chronického jevu, který určuje rychlost všech procesů. Pojem „chronální“ je podle Veinika nejdůležitější charakteristikou jakéhokoli předmětu, organismu nebo předmětu, kterou lze stejně jako tlak, teplotu nebo elektrický potenciál měnit vnějšími vlivy. Řízením chronální hodnoty objektu, jeho „intenzity existence“, lze podle Veinika ovládat rychlost reálného času daného objektu. Stupeň aktivity látky je charakterizován „intenzitami“, například hybností, teplotou, elektrickým nábojem nebo magnetickým momentem.

V této věci musíme poznamenat, že částice hmoty existují v prostředí éteru jako jeho neoddělitelná součást. Vždy tedy dochází ke změně jejich parametrů v důsledku odpovídajících změn v hustotě energie okolního Aetheru střední. Právě tento „indukční“ efekt nám umožňuje měnit vlastnosti prostoru – čas na náš záměr. S éterem můžeme pracovat nepřímo, tedy prostřednictvím látky.

Dále, chronální látka, jak věří Veinik, dává tělu vlastnosti trvání procesů a pořadí sekvence. Tělesa, ve kterých není žádná chronální substance, existují mimo čas, jakoby časem „ušpiněná“. Ve fyzice se tomu říká „nejistota“.

Prostor je podle Veinika metrickou substancí. Tělo, které neobsahuje metrická hmota, nemá rozměry a hmotnost, je "rozmazaná" po celém prostoru...

Ve skutečnosti tyto podivné myšlenky způsobily odmítnutí Veinikovy teorie mezi mnoha vědci, dokud nebylo jasné, že korekce terminologie v rámci dynamiky éteru nám dává užitečné konstruktivní technické nápady.

Při rozdělení úrovní vesmíru na různé v „jemnosti hmoty“ používá Veinik termín „paren“ pro jeden ze stavů éteru. Píše: „Domluvme se na speciálním názvu pro nejjednodušší makro jev. Říkalo se tomu kluk. V latině paren znamená rodit, rodit, tvořit...“

[62, str. 71]

Veinik se domnívá, že v podstatě je paren „látkou bez chování“, nazývá se také „absolutní vakuum“. Kvůli této vlastnosti ji nelze měřit, protože nemá žádný vliv na zařízení. Detekce nadřazeného prvku nastává, když je mu předán nějaký druh "chování", pak se látka projeví z nepozorovatelného stavu do pozorovatelného. Citát: „Paren je nevyčerpatelný zdroj hmoty“, „absolutně pevné těleso“, „ideální tekutina bez tření“, „nemá energii, ale je nevyčerpatelným zdrojem hmoty“ [62, s. 322-323].

Veinik také zkoumá zpětný proces přechodu hmoty z aktivního stavu do nepozorovatelného „parenu“, s rozpadem všech spojení hmoty a rozpadem jejích částic.

Obecně je tento pojem známý mnoha vědcům... Tento proces se často nazývá „vakuová polarizace“ a projev virtuálních částic v našem reálném světě. O „nevyčerpatelnosti“ vakua jako zdroje hmoty, na kterou jsme zvyklí, lze polemizovat. Na základě hodnoty Planckovy vlnové délky, která nám nastavuje referenční bod pro maximální frekvenci kmitů, můžeme odhadnout hustotu energie v „prázdném prostoru“ na úrovni 10127 Joulů na centimetr krychlový. Energie je hodně, ale ne nekonečně mnoho. V přepočtu na hmotnost je to 1093 gramů na centimetr krychlový. Všimněte si, že nejhustší látkou na Zemi je osmium, jehož centimetr krychlový váží asi 22 gramů. Při porovnání těchto hodnot vidíme, jak relativně málo energie je v našem světě „zhmotněno“, protože většina z ní zůstává zdarma k použití. Spoléháme-li se na tyto výpočty, je obtížné očekávat významné měřitelné chronální efekty v blízkosti provozovaného pohonu s výměnou éteru nebo některých generátorů volné energie s generovaným výkonem v megawattech (106) a gigawattech (109), které jsou dosažitelné při současném úroveň technické realizace.

Teoreticky je však vakuum skutečně nevyčerpatelné, pokud lze z „rodiče“ získat nejen obvyklé druhy hmoty, ale i vysokofrekvenční procesy, „jemnější hmotu“. Navíc při využití principu „zrcadlových dvojčat“, tedy při vytváření dvojice hmotných objektů z „parenu“ pohybujícího se po časové ose v různých směrech od okamžiku vzniku dvojice, se stává skutečně nevyčerpatelnou. Již dříve byl tento princip ukázán na příkladu struktury pole elektrického potenciálu, vzorec F.2.

Takže vývoj Veinikových představ o povaze různých jevů je v plném souladu s teorií dynamiky éteru. Například jeho úvahy o „elektrické“ hmotě se zcela shodují s Teslovými koncepty, že „elektřina je éter spojený s hmotou“.

Veinikův důležitý závěr o energii: celková změna energie prostředí a hmotného systému je vždy nulová, to znamená, že jak energie systému roste nebo klesá, energie prostředí stejně klesá nebo stoupá. Tento zákon zachování energie je zobecněn pro procesy absorpce nebo emise éteru v jakýchkoli procesech.

Veinik učinil zajímavou poznámku, že těleso (látka) je schopno nejen vyměňovat energii s prostředím, ale také ji strukturovat [62, s. 187], takřikajíc „nabít“ to svou strukturou, je velmi užitečné při zvažování mnoha jevů, pro

například aktivace vody nebo „tvarový efekt“. Prostor kolem substance nějakého předmětu je schopen „být nabitý chronálním nábojem“, jak píše Veinik. Co to dělá znamenat?

„Paren“ je absolutní nula chronálního náboje látky, neexistují žádné procesy a rychlost časové rychlosti je nulová. Jakákoli látka má nějaké „chování“, je to určitý proces a míra její existence je určena z hlediska chronálního náboje „chronor“. Veinik zavádí jednotku množství „chronální substance“ – chronor. Podle jeho definice je jeden chronor takové množství chronální látky, které nabije 1 kg vody na jednotku chronálu, tedy do takového stavu, kdy se průběh reálného času v této vodě liší od obvyklé rychlosti času o 1 sekundu. [62, str. 239].

Tento termín se objevil poprvé, alespoň v ruskojazyčné literatuře. Jedná se o novou jednotku měření parametrů časoprostoru a hmoty, která neurčuje dobu trvání časových intervalů mezi některými událostmi, ale míru změny rychlosti existence hmoty v časoprostoru ve srovnání s tzv. přirozená míra existence v blízkozemském prostoru.

Dovolte mi komentář k tomuto termínu. Za předpokladu, že nějaký objekt existuje rychleji nebo pomaleji než v běžném časoprostoru, měly by být jeho chronální charakteristiky měřeny v takové jednotce měření jako „sekunda/sekunda“. Například 10% zrychlená existence objektu znamená, že jeho „sekunda“ je o 10 % rychlejší než běžná sekunda. To lze zapsat jako + 0,1 sekundy za sekundu nebo 0,1 (s/s).

V souladu s tím je zpomalení procesů existence o 10 % zapsáno jako mínus -0,1 (s/s). Dvojnásobné zvýšení rychlosti toku času se zaznamená jako +1 sekunda za sekundu a úplné zastavení plynutí času odpovídá hodnotě -1 sekunda za sekundu. Protože je tento systém chronálních měření relativní, musí být vázán na konkrétní bod na povrchu planety, na pevný bod ve výšce nad hladinou moře, zeměpisnou šířku a délku oblasti. Rychlost plynutí času v daném bodě v blízkozemském prostoru bude považována za standard. Sezónní změny v hustotě éteru však tento problém výrazně komplikují. Pro referenci je nutné vybrat bod na terénu, kde jsou takové změny minimální.

Podstatou Veinikovy teorie je tedy to, že můžeme „řídít chronální, a tedy i rychlosti toku v reálném čase, stejným způsobem, jako ovládáme jiné intenzity: tlak, teplotu, elektrický potenciál atd. To znamená, že zvýšením chronální, můžeme urychlit všechny procesy v živých i neživých tělech v širokém rozsahu: fyzikální, chemické, atomové, jaderné atd.“ [61, s. 235]. Například pro praktické účely můžete urychlit proces spalování a výkon ve spalovacím motoru, nebo růst produktivních rostlin a živočichů... Snížením chronál můžeme zpomalit všechny procesy. Tím máme podle Veinika šanci znásobit proces života člověka.

Nejdůležitější aplikovaný aspekt chronálních technologií, který Veinik zaznamenal ve své knize [61, s. 239], se týká metod kontroly stupně radioaktivity izotopů: „Hodiny, mechanické, elektronické, radioaktivní atd. - umístěné v zóně se zvýšenou nebo sníženou chronální aktivitou se budou chovat jako jakékoli přírodní objekty: rychlost všechny procesy v nich se zrychlí nebo zpomalí, to znamená, že hodiny budou buď spěchat, nebo zaostávat. Například v prvním případě se u mechanických hodinek začnou soukolí otáčet rychleji, v elektronické křemenné desce zrychlí své vibrace, v radioaktivním se zrychlí rozpad izotopů. V druhém případě při snížené chronální aktivitě se naopak všechny tyto procesy zpomalí.“

V naší laboratoři ve spolupráci s Petrohradskou univerzitou např. byly provedeny experimenty ke snížení stupně radioaktivity izotopů. Použili jsme generátory podélných vln, tedy vlny hustoty éteru. To je také jeden ze způsobů, jak ovlivnit rychlost plynutí času a gravitace, obr.86.

Veinik se domnívá, že "chronální čas Země postupně klesá" [62, s. 240]. Naprosto s ním souhlasím, z toho vyplývá, že je třeba korigovat izotopovou metodu datování minulých událostí, jelikož v minulosti se izotopy rozkládaly mnohem rychleji. Domnívám se, že korekce by měla brát v úvahu diskretnost úrovně existence hmoty a korekční koeficienty mohou být pouze celá čísla: 2, 4, 8 atd.

O generátorech energie, které využívají tok času, a samotném „stroji času“ Veinik píše následující: „Můžeme používat čas v chronálním motoru, který přeměňuje chronální na tlak, a také vytvářet „stroje času“... jeho minulost nebo budoucnost umělým zvýšením nebo snížením jeho chronální " [62, s. 242] Toto pozoruhodné tvrzení souvisí i s tématem konstrukce pohonů, ve kterých je tlak média éteru využíván nejen ke změně. pozici v prostoru, ale také jej posouvá v časové ose.

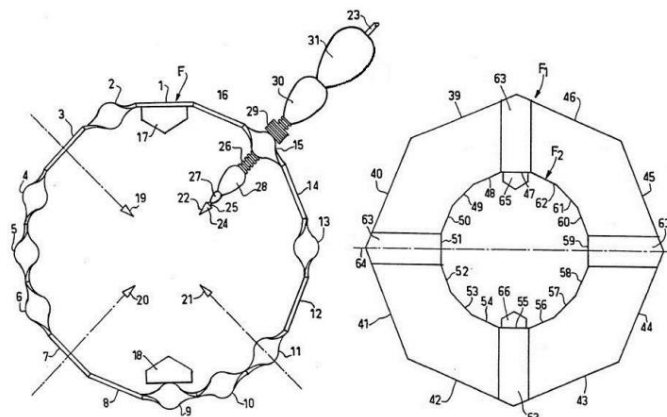
Technologicky, jak se Veinik domnívá, není důležité, který z energetických parametrů částice hmoty měníme, abychom řídili chronální. Můžeme měnit rychlost pohybu, rotaci, frekvenci vibrací, teplotu, elektrické nebo magnetické potenciály... Píše: „Ovlivněním kterékoli z těchto intenzit lze změnit chronální systém. V důsledku toho mezi ním a prostředím bude rozdíl v kronikách. Pod vlivem tohoto rozdílu dojde k výměně chronální substance a systém se změní na generátor chronálního pole. Aby takový generátor pracoval po dlouhou dobu, je nutné mnohokrát opakovat změnu chronálního pole v odpovídajícím kruhovém procesu“ [61, s. 328].

V experimentální části Veinikova výzkumu lze nalézt analogie s díly Kozyreva. Například Veinik vysvětluje nutnost zavedení vibrací podél osy rotujícího gyroskopu: „Vibrace jsou zajímavé v tom smyslu, že nejen vytvářejí pole, ale také vybíjejí chronální náboj z těla, stejně jako úder kladiva. může demagnetizovat těleso“ [61, s. 330]

Podle mého názoru, z pohledu dynamiky éteru, rotace gyroskopu vtahuje éter do pohybu a jeho vibrace podél osy rotace jsou nezbytné pro periodické zničení tohoto spojení, což vede k novému cyklu kreslení éteru do pohybu s jeho následným uvolněním. V tomto případě se éter-dynamické efekty snížení hmotnosti gyroskopu jeví mnohem silnější než jednoduchý rotující gyroskop. Vibrační gyroskop, stejně jako gyroskop ve stavu nucené precese, se stává silným generátorem proudu éteru směřujícímu podél jeho osy.

Veinik píše, že nejjednodušším generátorem chronálního záření je jakýkoli „světelný tok doprovázený tokem stržených chrononů“. Stejně tak jaderné reakce, tok elektronů, magnetické pole atd. jsou chronální generátory. TV je podle Veinika generátorem „škodlivého chronálního záření“. Možná se bavíme o tom, že staré televizory měly kineskopické trubice, které vyzařovaly proud elektronů z katody směrem k divákovi. Samotné elektrony setrvaly na vrstvě vyzařující světlo, ztrácely svou kinetickou energii a vytvářely na obrazovce světelný bod, ale proud éteru, který je doprovázel, se dál šířil směrem k divákovi. Podobné zářiče „zářivé energie“ používal Tesla, říkalo se jim „Crookesovy trubice“, známé v rentgenové technice.

Tato úvaha se může zdát na hony vzdálená praktickému využití, proto stojí za to podrobněji zvážit několik aplikovaných aspektů tzv. „chronálních technologií“. Mezi pracemi mnoha badatelů Veinik ve své knize zaznamenal patent J. Ravatina [63] na „Zařízení pro zvýšení emisí způsobených formami“, obr. 106.

Obr.106. Schéma zařízení Ravatin.

Zařízení je dřevěný rám o průměru asi 3 metry a čtyři vysokonapěťové elektrody. Obrázek ukazuje jednu ze čtyř elektrod s vysokonapěťovými izolátory. Na elektrody je aplikováno konstantní napětí od 60 do 300 kilovoltů. Jak bylo očekáváno, toto zařízení vytváří změnu v hustotě média éteru v rámu a indukčně mění parametry média kolem sebe. Experimenty prokázaly nejen přítomnost zvedání (antigravitační síly), ale také silný účinek na chemické reakce, desetinásobné zvýšení rychlosti růstu rostlin atd. chronální účinky. V tomto případě byla doba „aktivace prostředí“ 30 minut práce po zapnutí a poté se v okruhu desítek metrů kolem zařízení začaly projevovat neobvyklé efekty: vliv na magnetické pole, tzv. stupeň gravitace, index lomu vzduchu, rychlost růstu rostlin atd.

Je třeba poznamenat, že myšlenky Ravatina z roku 1973 „o aktivaci vesmíru“ byly založeny na dřívějších analogech. Existuje kanadský patent č. 580548 (německé číslo DE 868592 a anglický GB 685522) s názvem „Metoda a zařízení pro ovlivňování reakcí a změn skupenství hmoty“, 8. dubna 1954 [64]. Autoři jsou

vynálezci z Ruska, Leon Sprink a Maria Sprink, navrhli jednoduchý čtvercový rám, v jehož rozích byly instalovány čtyři vysokonapěťové elektrody.

Historie tohoto vynálezu je velmi zajímavá. Leon Sprink pracoval v cementárně ve Francii a navrhl tuto metodu ke zlepšení kvality a urychlení přípravy cementu. Hlavní parametry „aktivačního zařízení“ byly následující: intenzita pole mezi elektrodami se pohybovala od 1 kilovoltu do 5 kilovoltů na metr.

Doba aktivace pro 60metrovou zónu prostoru kolem této instalace byla asi 2 týdny. V důsledku toho se reakční doba v nádobách s budoucím cementem, umístěných kolem závodu „správným způsobem, s přesnou orientací stran na sever a jih“, zkrátila z 24 hodin na 3 hodiny. Všimněte si, že elektrostatika zde nehraje roli, protože kovové nádoby s cementem byly uzemněny. Hodnota orientace nádob ve směrech magnetických siločar naznačuje, že v tomto případě hrají hlavní roli přirozené proudění éteru v blízkozemském prostoru.

Vlastně vysokonapěťový „aktivátor“ sám za několik dní práce (asi 2 týdny) vytvořil z přirozených proudů éteru uspořádanější proud éteru v oblasti prostoru kolem něj. Efekt tedy není způsoben samotným generátorem, ale jeho vlivem na proudění blízkozemního éteru.

Další důležitá vlastnost takzvaného "chronálního záření", kterou Veinik poznamenal, se týká přenosu informace, včetně genetické informace. Píše: „Neméně působivá jsou díla Yu. V. Jiang k vývoji nových odrůd a druhů rostlin a zvířat. I zde je podstata pozorovaných změn biologických objektů vysvětlována vlivem nikoli elektromagnetického, ale chronálního záření emitovaného jím vytvořeným generátorem. Je to chronální pole, které získává a přenáší z jednoho objektu na druhý informace, které obsahuje“ [61, s. 331].

Dovolte mi stručně připomenout podstatu experimentů Jiang Kanzhena, i když přímo nesouvisí s problematikou vytvoření nového typu pohonného systému. Tyto experimenty ukazují praktickou hodnotu dynamiky éteru, protože podélné vlny média éteru jsou schopny nejen vytvářet silové efekty, ale také přenášet a přenášet genetické a další biologicky aktivní informace z jednoho biologického organismu do druhého.

V roce 1957 představil Dr. Jiang svou „Teorii řízení pole“ vědecké komunitě na Čínské lékařské univerzitě [65]. Věřil, že informace mezi biologickými objekty, včetně lidí, jsou přenášeny vlnami elektromagnetické povahy o určité frekvenci. Později odešel do Chabarovsku, kde vytvořil „biotron“ – zařízení na omlazení. Podstatou procesu omlazení byl přenos informací z aktivně rostoucích mladých objektů do stárnoucího těla. Vedlejším efektem bylo, že omlazený organismus se stal jako mladý dárcce.

Kromě omlazení ukázaly Jiangovy experimenty možnost přenosu biologicky aktivní informace z jednoho typu živého organismu na druhý.

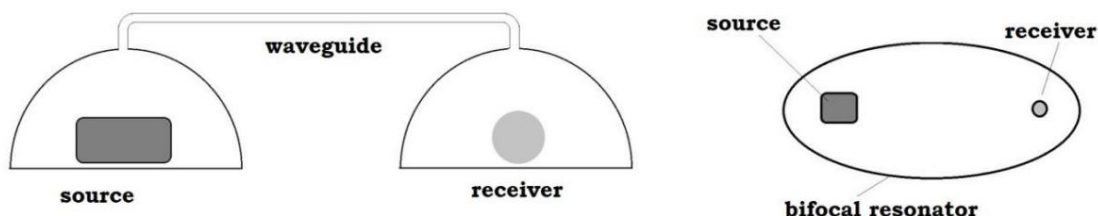
Pokud například kachna sloužila jako zdroj informací a slepičí vejce jako zdroj informací, pak v důsledku takové výměny energie a informací byla získána kuřata s plochým zobákem a plovacími nohama.

Dnes jsou velmi oblíbené techniky omlazení kmenových buněk. Jak však ukázal Jiang, lze pracovat bez injekcí, stačí zorganizovat proces přenosu informací z růstových procesů mladých organismů do stárnoucího organismu, aby se dosáhlo efektu omlazení. Jeho metoda používání inkubátoru s vejci se však příliš neliší od známé techniky legendární Kleopatry, která pravidelně prováděla procedury proti stárnutí a trávila spoustu času s miminky. Rozdíl je v tom, že Dr. Jiang postavil velké a malé "rezonanční komory" určitého geometrického tvaru (polokoule nebo pravidelné mnohostěny) a spojil je s

vlnovody (měděné trubice), obr.109. V tomto zařízení, které má přirozený pravidelný geometrický tvar, je několik kuželových emitorů nasměrováno do středu komory. Energeticko-informační záření z nějakého zdroje je přiváděno do kuželových zářičů prostřednictvím vlnodů. Snad takovým zdrojem byl inkubátor naplněný oplozenými slepičími vejci, ve kterém se vyvíjela embrya živých organismů. Je třeba poznamenat, že kritici této techniky aktivně hledali důvod, proč zakázat Dr. Jiangovi pracovat v Chabarovsku, nicméně žádný z jejich 160 pacientů si na lékaře nestěžoval.

U všech se projevil pozitivní efekt a zlepšení jejich stavu pokračovalo ještě 2 roky po absolvování procedur.

Dovolte mi nabídnout další nápad. Strukturálně lze výměnu informací zajistit bez vlnodů. V obecném případě by experimentální uspořádání mohlo vypadat jako bifokální rezonátor zobrazený na obr. 107.

Obr.107. Myšlenka na bifokální rezonátor.

V jednom ohnisku takového eliptického rezonátoru podélných vln je instalován emitor (rostoucí organismus) a ve druhém ohnisku přijímač (stárnoucí organismus) by měl být nainstalován. Elipsa může být vyrobena z plechu, ale podlouhlý,

kulový design ve tvaru vejce by měl fungovat mnohem lépe. Kozyrev poznamenal, že nejlepším materiálem pro tento případ jsou zrcadla z leštěného hliníku.

Mimochodem, v obecném případě vám polygonální geometrie tvaru rezonátoru umožňuje "míchat" signály z několika zdrojů a nasměrovat je na objekt vlivu.

Při vývoji technologie biologicky aktivní výměny energie se navrhuje používat „informační akumulátory“, v jejichž roli lze využít vodu, cukr atd. S takovým schématem lze záření z vývoje embryí posílit zaostřením v malém objemu, kde se nachází „úložiště informací“.

Všimněme si důležitého aspektu: takto aktivovaná voda se musí ředit. Faktem je, že všechny živé organismy mají určitý druh ochrany: buňky mají práh vnímání a nereagují na signály, jejichž amplituda je vyšší než tento práh. Z tohoto důvodu má voda aktivovaná v pyramidách blahodárný účinek na rostliny pouze tehdy, je-li zředěna, přibližně 1:100.

Tato technologie má ještě jeden důležitý aspekt: nádoby pro aktivaci vodou musí být vyrobeny z křemenného skla, které propouští určité vysokofrekvenční vlnové spektrum. V tomto tématu patří prioritou objevu Alexandru Gavriloviči Gurvichovi, který v roce 1912 zavedl pojem „biopole“ a termín „mitogenetické paprsky“. Zdrojem tohoto záření mohou být jakékoli procesy rychlého růstu rostlin, například kořeny cibule. První experimenty byly provedeny již v roce 1923 na Krymské univerzitě. Záření generované samostatným cibulovým kořenem nasměrovaným na jinou rostlinu způsobilo zvýšený růst buněk v tomto místě. Gurvich našel rozsah vlnových délek, ve kterém je toto záření generováno. Ukázalo se, že je v "krátkovlnné" části spektra obsazené ultrafialovými paprsky, téměř na hranici s rentgenovým zářením. Jedná se o vlnové délky od 190 - 330 nanometrů [66], které odpovídají známým biochemickým reakcím doprovázejícím růst a vývoj buněk živého organismu. Jsou stíněné obyčejným sklem, ale propouští je křemen. Jelikož molekuly DNA všech živých organismů na planetě mají podobné parametry, není nutné pro tyto účely využívat procesy vývoje lidských embryí. Dovolte mi, abych vám připomněl, že v roli silných anti-entropických procesů používaných k léčbě lidí využil Dr. Jiang vývoj kuřat v inkubátorových vejcích. Vlnové délky při této frekvenci jsou asi 200 nm, tedy $2 \cdot 10^{-7}$ (m). Vzhledem k tomu by práce s těmito typy vln měla být v přímé viditelnosti, a to buď pomocí vlnodů nebo pomocí křemenného skla.

Znovu si všimněte, že toto záření má velmi nízkou intenzitu. Podle moderních údajů je to řádově desítky fotonů za sekundu na čtvereční centimetr emitující plochy. Silnější záření není vnímáno, protože buňky mají „omezovač prahu“ příchozích signálů.

V současné době tímto směrem pracuje skupina P. Gariaeva a další badatelé [67].

Všimněte si, že je možné přímé (optické) pozorování mitogenetických paprsků emitovaných všemi živými organismy včetně rostlin, stejně jako jejich fotografie. To vyžaduje přítomnost jiskrového výboje, tj. míchání vln mitogenetických paprsků s vysokofrekvenčními elektromagnetickými vlnami. Tento objev učinil Semjon Davidovič Kirlian v roce 1939. Domnívám se, že podstata tohoto jevu spočívá v tom, že při míchání vibrací éteru různých frekvencí (mitogenetické a širokopásmové záření elektrického výboje) se objevují harmonické takové frekvence, které spadají do viditelného spektra a lze je fotografovat nebo natáčet videokamerou. Podobným způsobem se v radiotechnice získávají vlny požadované frekvence v zařízení pro směšování elektromagnetických vln.

Co je tedy energeticko-informační výměna z pohledu teorií Kozyreva a Veinika? Práce Gurvicha ukázala, proč buňky během mitózy (dělení a reprodukce) obzvláště silně emitují: v těchto procesech dochází k rozpadu složitých intracelulárních struktur, například buněčného jádra. Vezmeme-li v úvahu naše znalosti o procesech vzniku hustotních vln v éteru

médium, můžeme pochopit podstatu těchto procesů a vyvodit důležité analogie.

Je zřejmé, že procesy buněčného dělení a růstu, které doprovázejí vývoj embryí rostlin nebo zvířat, jsou silné nevratné procesy, které jsou doprovázeny „vlnou hustoty času“, řečeno Kozyrevovými slovy. Podobné efekty získal Kozyrev při studiu „vln hustoty času“ vzniklých nejen procesy změny fázového stavu hmoty, ale také růstem a vývojem rostlin nebo procesem vadnutí rostlin. Znamky účinku, pro růst nebo vadnutí, jsou různé, stejně jako pro procesy krystalizace nebo rozpouštění. V souladu s tím je v takových procesech určité množství éteru absorbováno nebo emitováno v prostředí a jeho hustota se mění. Veinik o tom psal jako o zachování množství „chronální substance“. Na druhou stranu všechny typy nevratných procesů, fázových přechodů probíhajících ve hmotě, například tání ledu nebo krystalizace vody, lze považovat za analogii s procesy v živé hmotě. Na rozdíl od mitogenetických paprsků Gurvicha budou mít tyto procesy jiné frekvenční spektrum hustotních vln prostředí éteru.

Tento koncept může vysvětlit případy, kdy prosté zvýšení hustoty éteru v oblasti vesmíru, nacházející se vedle určitého nevratného procesu, ovlivňuje fyzikálně-chemické vlastnosti detektoru, snižuje nebo zvyšuje entropii ve struktuře jeho látky. Znamení účinku je dáno změnou hustoty Éteru, vytvářející entropické nebo antientropické efekty v prostoru obklopujícím nevratný proces (fázový přechod hmoty z jednoho stavu do druhého).

Tato obecná představa o zachování množství éteru však neodhaluje principy přenosu informací takovými vlnami a zůstává nejasné, jak podélná vlna nese informaci, že proces růstu a vývoje probíhá ve zdroji éteru. Gurvich mitogenetická vlna (například z klíčících rostlin), nevadnoucí. Jak v Jiangových experimentech přenáší vlna genetickou informaci z kachny na embrya kuřat? Odpovědi lze nalézt v analýze charakteru podélných vln v prostředí éteru.

Předpokládejme, že vlna hustoty éteru je proces, který přesahuje rozměry prostoru dostupné našemu vnímání a má chronální holografickou strukturu. V tomto případě je přenos informací takovou vlnou celkem pochopitelný. Na tento aspekt se podíváme později, v kapitole o 4D hologramech.

Pochopení mechanismu přenosu informací pomocí podélných vln prostředí Aether je nezbytné nejen pro rozvoj kosmické techniky. Jednou z globálních výzev, kterým lidstvo čelí, je boj proti virům. Je navržena nová metoda založená na vytvoření virofágů specializovaných na určité viry, které poškozují člověka. Nám známé virofágy, které existují v přírodě a parazitují na virech vlastního typu, lze vlnovým přenosem genetické informace „modernizovat“, takže jejich „potravou“ se stanou viry COVID, chřipky, herpesu a dalších nemocí.

Tento směr práce je velmi zajímavý, ale podrobně se jím zabývat v této knize není úplné. Zainteresované organizace mě mohou kontaktovat pro konzultaci virového tématu.

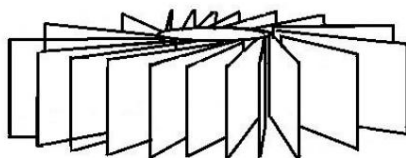
Pokračujme v úvahách o výsledcích výzkumu AI Veinika. Pokud Kozyrev studoval procesy odpařování kapalin nebo krystalizace vody, pak k vytvoření vlny hustoty prostředí éteru použil Veinik tak silné fázové přechody, jako je tavení a tuhnutí kovu (bismutu) [61, s. 27]. Senzory používané společností Veinik jsou

podobné těm z Kozyreových přístrojů. Veinik napsal: "Tavení bismutu je doprovázeno zvýšením chronální aktivity, zvýšením frekvence... Tuhnutí bismutu - snížení chronální..."

Všimněme si zde analogií s teorií a experimenty Belostotského o pružných deformacích a gravitaci. Veinik [61, s. 30 - 31] napsal: „Změna napětového stavu materiálu je doprovázena chronálním zářením a intenzita tohoto záření roste s rychlostí změny zatížení. Intenzita ze strany stlačených vláken je o více než řád vyšší než ze strany natažených vláken. "

Chronální pole mění elektrické charakteristiky materiálu; proto byla při Veinikových pokusech jako senzor použita obyčejná žárovka s wolframovou spirálou připojenou k ohmmetru. Citlivější jsou snímače, které využívají efekt změny parametrů mikroobvodu obsaženého v generátoru pulsů. Veinik také používal biologické objekty jako senzory. Odvolává se na pokusy SG Smirnova, který jako měřicí zařízení použil kaktus se dvěma elektrodami [61, s. 343]. Všimněte si, že podobnou metodu využívající „umělé biopole“ vyvinul a aplikoval také Alexander Michajlovič Mishin [68].

Nejznámější experimentální zařízení, které se nazývá Veinikův ježek, umí vytvořit stabilní formaci éterového víru. Na obr. 108 je schéma tohoto zařízení [61].

Obr.108. Experimentální zařízení od akademika Veinika.

Kolem tohoto zařízení se během několika hodin vytvoří oblast prostoru se změněnými chronálními charakteristikami. Ve středu "ježka" je vytvořen nejsilnější efekt "prostorového kroucení".

Po 4 dnech provozu zařízení vytváří maximální změnu parametrů prostor – čas na úrovni 0,2 sekundy za den. Tento vliv přetrvával po dobu 6 měsíců experimentu. Toto zařízení bylo vyrobeno z lepenky a upevněno na textolitovém kotouči o průměru 735 mm. Schéma je zjednodušené, protože bylo instalováno celkem 70 kartonových desek o rozměrech 350x70x21 mm. Princip působení, jak píše autor, je založen na „příjem z okolního prostoru, akumulaci (koncentraci) a následné emisi chronální substance“. Předpokládám, že to je éter proudí.

Všimněte si, že Veinik používá termín „sekundy za den“ k vyhodnocení účinku a kvantifikaci účinku. V normalizované formě, vzhledem k přirozené rychlosti existence hmoty, 0,2 sekundy za den znamená 2,3148 mikrosekundy za sekundu. Takové malé účinky již měly hluboký vliv na zdraví a pohodu experimentátora.

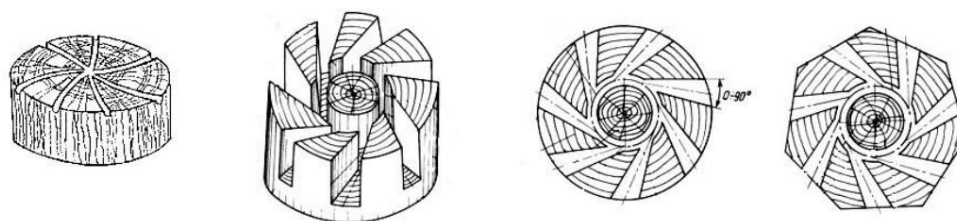
Z mého pohledu toto zařízení vytváří nasměrované proudy éteru, čímž mu dává rotaci, což vede k vytvoření samouzavíracích vírových struktur éteru. To také vysvětluje skutečnost, že po nějaké době můžete odstranit samotnou strukturu a pozorovat účinky změněných chronálních parametrů prostoru na stejném místě. Neopatrné experimentátory je třeba upozornit, že práce s takovými zařízeními je zdraví velmi nebezpečná. Veinik poznamenal, že v jeho případě zhoršení zdravotního stavu spočívalo ve zvýšení

v tlaku, a to i na vzdálenost 7 metrů, ve vedlejší místnosti se u lidí projevilo celkové zhroucení, bolesti hlavy a pokles imunity. I po rozebrání zařízení trvalo několik měsíců normalizace situace v oblasti tohoto experimentu.

Není náhodou, že tzv. „geopatogenní zóny“ jsou spojeny se vznikem samouzavřených proudů Éteru, což lze vysvětlit vlastnostmi terénu, tokem řek, podzemními proudy nebo některými přírodními či krátkými -termín umělé procesy, které zanechávají své stopy v prostředí éteru na dlouhou dobu. V tomto případě mohou různé „reflektory“ nebo „aktivátory“ při správném použití obnovit normální prostředí.

Účinek „cirkulujícího éteru“, který se vytváří v centrální oblasti takového zařízení, v roce 2006 potvrdil Petr Lukin, inženýr z Vítebsku. Stator, který sestavil, se skládal z 330 ocelových plátů, z nichž každý měl rozměry 1200x800x1,2 mm. Stator vážil asi 3 tuny. Rotor byl dělený prstenec (aby nedocházelo k indukci elektrických proudů) o průměru 40 cm, vyrobený z měděné trubky naplněné olovem, o hmotnosti 4 kg. Kroužek byl zavěšen na niti o délce 7,2 m. V důsledku působení cirkulujícího proudu Aetheru na prstenec se rotor otáčel jedním směrem. Tento příklad je jedním z faktů potvrzujících možnost vytvoření uzavřeného toroidního toku média Aether.

Podobné zařízení bylo vyvinuto a patentováno v roce 1991 Borisem Petrovičem Dodonovem, patent N 2005505 pro „Zařízení pro akumulaci biologické a vesmírné energie“. Je zajímavé, že optimálním materiálem pro výrobu Dodonovových biologicky aktivních zařízení bylo obvykle dřevo (řez dřeva o tloušťce několika centimetrů). Tvar různých Dodonovových „korektorů biopole“ používaných v praxi je znázorněn na obr. 109.

Obr.109. Dodonovův dřevěný přístroj.

Podstatu své práce popisuje autor v patentu následující jednoduchou větou: "Efekt vzájemného stínění gravitačních hmot v otvoru zvláštního tvaru vytváří vírové energetické pole." Z hlediska dynamiky éteru tvoří toto zařízení samoudržující se vírový proces éteru. Zejména pomocí tohoto přístroje bylo možné léčit ledvinové kameny a další onemocnění. Pro vědecké účely se jedná o zajímavý vynález, který umožňuje studovat různé biologicky aktivní vlastnosti různých druhů dřeva. Většina výzkumníků této techniky doporučuje používat břízu. Důležité je, že pro různé účely se pravý nebo levý směr otáčení řezů provádí ve dřevě. Dodonov vyrobil zařízení o velikosti až 6 metrů ze dřeva a kovu. Experimenty ukázaly, že ve středu zařízení vzniká aktivní silový účinek éterového víru na předměty, který je schopen otáčet rotorem.

Avšak za účelem vytvoření hnací síly, jako je Veinikův ježek, není tento vynález použitelný.

Zajímavá poznámka o vlastnostech „chrononů“ nám umožní vyvodit analogie s díly Tesly. Veinik napsal: „Vzhledem k vzájemné přitažlivosti stejnojmenných chrononů se chronální paprsek nejen nerozptýlí v prostoru, ale naopak je pevně stažen do svazku („chobotu“) a je také obohacen na úkor chronosféry. To radikálně zjednodušuje bezdrátový přenos energie a informací na velké vzdálenosti.“ [61, str. 358]. Toto je další obranná technologie „paprskových zbraní“.

Tesla skutečně informovala o vytvoření podobných „paprsků částic éteru“. V článku „Tesla vynalezla paprsky míru“ reportér píše: „Tesla nabízí nový typ zbraní, tak mocných, že by se žádný agresor neodvážil rozpoutat válku. Tesla popsal tuto zbraň jako tenké paprsky částic soustřeďující se do paprsku tenčího než vlas o síle stovek tisíc kilowattů ... šířících se obrovskou rychlostí na vzdálenost

více než 200 mil. Za předpokladu, že všechny země budou mít takové zbraně, kterákoli, i ta nejmenší země, bude schopna odrazit agresora. Tato zbraň by se podle Tesly mohla stát zárukou míru na planetě“ [69].

Vzájemnou přitažlivost "chrononů" lze podle mého názoru přenést na celou interakci částic Aether, které se navzájem neodpuzejí, ale přitahují. Vytvořením paprsků takových částic, například pomocí vysokonapěťových Tesla zařízení, Crookesových trubíc atd., lze očekávat jejich "samoostření", což dává nepochybné výhody oproti laserovým a jiným paprskovým technologiím.

Při studiu problematiky izolace proudů „chrononů“ Veinik označil polyethylen a parafín za nejlepší materiály, které má pro práci k dispozici. Zároveň doporučil oddělit vrstvy polyetylenu papírem. Polyetylenová vrstva podle svých měření snižuje zatékání „chrononů“ 20-100x, ale postupně se snižuje její izolační a reflexní schopnost a je nutné ji každých šest měsíců měnit. Leštěné plechy a zrcadla podle akademika Veinika snižují vliv proudění „chrononů“ o 20-50 %.

Tyto metody odhalují fyzikální vlastnosti vln hustoty éteru. Při průchodu polyethylenem, zvláště pokud je „natažený“, tedy deformovaný (natažený), vlna spotřebuje část množství Aetheru na obnovu deformovaných vazeb molekul polyetylenu. Optimální polyetylenové síto lze sestavit ze střídajících se vrstev "nataženého" materiálu a pokládat je střídavě, podélně a napříč, jako u překližkových desek.

Mimochodem, překližka je výborný absorbér vln hustoty Aetheru. Při odrazu od leštěného kovu nebo zrcadla se vlna chová podle zákonů optiky.

Další metodou stínění, nebo spíše kompenzace vln hustoty éteru, je střídání vrstev různých materiálů. Každá z vrstev má své vlastní parametry a kompenzuje vlny svého rozsahu. Známá je například taková kombinace vrstev jako uhelný prach, vápno, vrstva jemného prosátého lomového písku, vrstva pilin, vrstva keramzitu atd. Vrstvy zásypového materiálu používané ke kompenzaci hustotních vln éteru by se měly skládat z mnoha prvků neuspořádané (chaotické) struktury. Vrstva sestávající z identických prvků naopak vytváří koherentní silné přezáření hustotních vln éteru.

Již jsme uvažovali o „Veinikově inertioidu“, tedy o zařízení s excentricitou dráhy kuliček, ale zároveň jsme neřekli, že hnací silou je rozdíl v chronálních potenciálech. V této jednoduché mechanické konstrukci je gradient odstředivé síly výsledkem různé rychlosti kuliček v různých částech trajektorie. Nyní z hlediska chronodynamiky můžeme říci, že příčinou hnací síly je rozdíl v „intenzitách“, tedy rozdílná intenzita procesu pohybu v různých částech trajektorie kuliček.

Když se vrátím k hlavnímu tématu knihy, budu citovat Veinika: „Vím, že mnoho nadšenců, kteří se snaží vytvořit nepodporované pohonné zařízení schopné létat, otáčet všemi druhy těles, jsou sofistikovaní v tom, aby svým důmyslným zařízením poskytovali ty nejsložitější pohyby, atd., s cílem obejít Newtonovy zákony mechaniky. Zabývají se tím celé instituce. Všechny tyto nadšence však musím okamžitě naštvat: Newtonovu mechaniku v zásadě oklamat nelze. Existuje jen jeden způsob, jak dosáhnout toho, co chcete - ovlivnit rychlost času, Bůh nezajistil jiný způsob“ [61, s. 445].

Z toho vyplývá zajímavý závěr: všechna zařízení na výměnu éteru, dokonce i jednoduché inertioidy, vytvářejí hnací sílu ve vesmíru pouze tehdy, jsou-li spárovány s nějakou hnací silou podél časové osy! Jakýkoli inertioid může vytvořit chronální efekt.

V souvislosti s tímto závěrem navrhuji přejít k podrobnější úvaze o problematice řízeného „pohybu částic hmoty v čase“, tedy k teorii změny parametrů existence hmoty v prostoru a čas.

To je důležité, protože to přímo souvisí s účinky vyplývajících z provozu mnoha pohonů aktivního typu.

Chronická hybná síla

Dovolte mi představit novou terminologii pro Chronal Motive Force (CMF) analogicky s EMF (elektromotorická síla). Využití rozdílu v chronálních potenciálech by mělo vést k manifestaci chronomotorické síly, která přemístí objekt (nebo nějaký generátor volné energie) vzhledem k našemu přirozenému toku času do stavu zrychlené nebo zpomalené existence.

Elektrické napětí U , jak víte, je potenciální rozdíl mezi dvěma body umístěnými v určité vzdálenosti od sebe v prostoru. Napětí U mezi body A a B odpovídá práci pohybující se nábojem a je derivací s ohledem na velikost potenciálu. Práce a výkon závisí na napětí U , neboť gradient potenciálu znamená změnu množství energie (přeměnu energie), ke které dochází, když se pozorovatel pohybuje z bodu A do bodu B. Obecně se jedná o elastické napětí prostředí éteru. mezi dvěma body v prostoru, tomu říkáme obvyklé potenciální elektrické pole.

V případě ekvipotenciální plochy má potenciál v libovolném bodě konstantní hodnotu a při přechodu z jednoho bodu A do druhého bodu B nedochází k žádné změně energie. Předpokládejme, že velikost ekvipotenciální plochy má tendenci k nule, že je, uvažujeme jeho přechod do nějakého bodu C v tomto případě v daném bodě C existuje pouze jeden způsob pohybu, tedy způsob změny množství energie: to je pohyb v čase.

Uvažujme nějaký pohyb v čase od času CA do času CB . Pokud se potenciál v okamžiku A nerovná potenciálu v okamžiku B, pak můžeme mluvit o potenciálovém gradientu v bodě C. Takový gradient se však nenachází v prostoru, ale v časové ose, toto napětí je jako chronální potenciálový gradient. Toto pole je také potenciální a je spojeno s časově proměnnými elastickými deformacemi prostředí, ke kterým dochází v daném bodě prostoru. Jeden bod samozřejmě nemůže vnímat deformaci média jinak než jako změnu hustoty energie média.

Takže chronální potenciálový rozdíl může být nazýván „chronálním napětím“ nebo „chronálním napětím“. Chronální gradient odpovídá určité intenzitě chronálního pole, které vzniká, je-li elektrický potenciál funkcí času. V tomto případě změna hustoty energie v jednom bodě prostoru, pohybující se v čase, také vytváří práci, proto lze chronální pole umístěné v jednom bodě prostoru použít jako zdroj energie pro užitečné zatížení a jako způsob, jak vytvořit hnací sílu. Práce vykonaná v užitečné zátěži závisí na chronálním napětí a je definována jako derivace času a tato práce má význam pohybu hmotné částice podél časové osy.

Výsledkem působení Chronální hybné síly na částice hmoty, jakož i na všechny procesy nacházející se v blízkosti daného generátoru elektřiny, je jejich chronální zrychlení nebo zpomalení, ke kterému dochází vzhledem k přirozenému běhu času v blízkozemském prostoru. Povaha hmoty, její proces existence, nám ukazuje jednosměrný přirozený pohyb z minulosti do budoucnosti. Můžeme říci, že konstantní Chronální Motiv

Na veškerou hmotu, kterou pozorujeme, působí síla, která je v libovolném bodě prostoru výsledkem jednosměrné změny velikosti chronálního potenciálu v čase.

Tato změna je globální, protože efekt (tzv. přirozený tok času) se nachází ve všech bodech našeho časoprostoru. Z toho plyne závěr: pro všechny částice hmoty v našem světě se s konstantní rychlostí mění nějaká „intenzita“, hodnota, která charakterizuje aktivitu chování hmoty. Takovým společným „záměrem“ pro veškerou hmotu může být pouze hustota Éteru. Již jsme si všimli, že globální proces změny hustoty éteru v blízkozemském prostoru je procesem pohybu planety a naší hvězdy v rozpínavém rameni Galaxie Mléčné dráhy.

Hustota prostředí éteru ve středu Galaxie je maximální a se vzdáleností od něj k okraji Galaxie klesá. V důsledku toho mohou technologie pro změnu objemové hustoty energie v prostoru sloužit jako univerzální metoda pro vytvoření řízené chronální hybné síly pro pohyb objektů v prostoru a v časové ose. Příklady takových technologií jsme již zvažovali a v jejich analýze budeme pokračovat v další kapitole o termogravitaci, protože změna teploty látky je nejjednodušší způsob, jak změnit její „intenzitu“, její vnitřní

energie.

Termogravitace

Teplota látky tedy charakterizuje energetický stav částic látky, jejich „intenzita“ je chronální aktivita chování. Všimněte si, že tyto stavy jsou kvantovány. Při dosažení určité hodnoty látka mění své fázové skupenství, například se vypařuje nebo krystalizuje. V tomto případě, jak ukázaly experimenty Kozyreva, Veinika a dalších badatelů, vzniká vlna hustoty éteru, jak se domnívám, v důsledku uvolnění nebo absorpce části éteru, což odpovídá mezimolekulárním vazbám v látce.

V experimentech s vysokoteplotními supravodiči, které jsme uvažovali dříve, se ukázalo, že je možné vytvořit nejen jednotlivé, ale i vysokofrekvenční fázové přechody, které generují vlny éteru libovolné frekvence.

V této kapitole se budeme zabývat konceptem termogravitace, který s fázovými přechody nesouvisí. Atomy a molekuly zde působí jako zdroj vibrací prostředí Aether bez ohledu na fázový stav látky. Při zvažování této problematiky budeme předpokládat, že fázový stav látky se při změně její teploty nemění. Například, pokud je pracovní tekutina zvolena jako pevná, pak to tak zůstane při jakékoli uvažované teplotě.

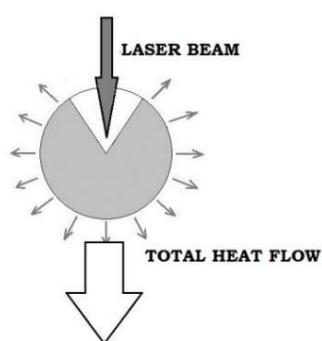
Jakékoli vibrace atomů krystalové mřížky látky tedy vytvářejí vibrace prostředí éteru. Při zahřívání těla se tepelné vibrace zvyšují a podle toho se zvyšují vibrace média éteru kolem horkého těla. Je známo, že horká tělesa emitují fotony v infračervené oblasti frekvenčního spektra elektromagnetického záření. Energie vln při dané frekvenci je velmi vysoká, ale nemají znatelný silový účinek na okolní předměty, protože nejsou koherentní. To znamená, že každá částice hmoty vibruje bez ohledu na vibrace ostatních částic. Výsledek takových fluktuací je statisticky zprůměrován, čímž vzniká tepelný tok, jako jsou infračervené fotony.

Směr běžného tepelného toku, například koule, jde od středu tělesa izotropně ve všech směrech. Chladná těla naopak přitahují částice éteru prostředím a vytvářejí opačný efekt. V obou případech je možné za použití běžných zdrojů tepla nebo chladu vytvořit směrované toky média éteru a určité hnací síly. V řadě projektů se takové vesmírné pohony nazývají fotonické pohony, i když správnější je hovořit o vytvoření tzv.

směřovaný proud podélných vln prostředí Aether, který plní stejnou roli jako proudění reaktivní hmoty rakety.

V zajímavé knize AP Ščegoleva „Spirála poznání“ [70] byl navržen myšlenkový experiment k vytvoření termogravitačního pohonného zařízení. Podstata experimentu je následující: koule z vysokoteplotního materiálu je ohřívána vnějším zdrojem natolik, že její tepelné záření umožňuje překonat její váhu a vznášet se ve vzduchu. Na tomto principu je docela možné vytvořit kosmickou loď. Shchegolevovy skutečné experimenty potvrzují jeho koncept, protože s jistotou detekuje změnu hmotnosti všech zahřátých těles, dokonce i jednoduché žehličky.

Bez ohledu na tvar tělesa je tepelné záření schopno částečně kompenzovat toky Éteru, které způsobují přitažlivé síly daného tělesa ke středu planety. Je vhodné vytvořit anizotropní tepelný tok a orientovat jej požadovaným směrem. V tomto ohledu je nutné učinit několik poznámek k formulaci Shchegolevova experimentu. Na obr. 107 je znázorněn příčný řez koule, ve které je vytvořeno zúžené vybrání. Zahřívání takového tělesa, jak ukázaly Shchegolevovy experimenty, má jasný vliv na snížení jeho hmotnosti.

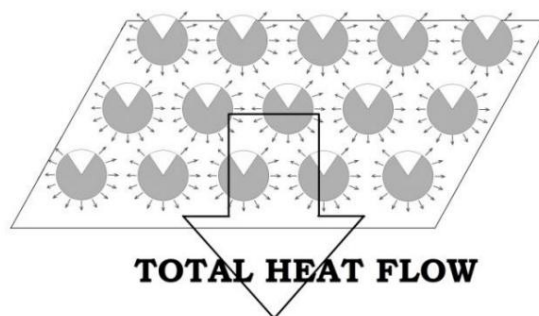

Obr.110. Statická termogravitace s horkým tělesem.

Diskutovali jsme o tomto aspektu se Ščegolevem. Věří, že zářez v horní části koule je potřebný pouze k tomu, aby laserový paprsek dosáhl středu koule. Podle mého názoru je to zářez v kouli, který vytváří efekt asymetrie tepelného toku vycházejícího z těla takového "jablkového" tvaru. Nepřítomnost hmoty v horní části koule (kónický zářez) určuje anizotropii tepelného záření, tedy nenulový celkový tepelný tok, který se tvoří od centrálního bodu směrem dolů. Obvyčejná koule má samozřejmě izotropní tepelný tok, který se šíří všemi směry.

Při vývoji této technologie se navrhuje miniaturizace a montáž „termogravitátorů“ do sad umístěných na ploché desce, jak je znázorněno na obr. 111. Všimněte si, že např.

sada prvků generuje v bočních směrech proti sobě vlny hustoty éteru, což vede k jejich vzájemné kompenzaci, v rovině desky. V tomto případě se vlny z množství emitörů sčítají ve směru kolmém k desce.

Obr.111. Miniaturizace termogravitátorů.

Přitom ve směru „kónického zářezu“ je celková vlna menší než v opačném směru. Zmenšením „termogravitátorů“ dojdeme k nutnosti využít nanotechnologii a následně k možnosti vytvořit speciální látku, jejíž molekuly mají asymetrii, kterou potřebujeme. Vrstvy takové látky, jejíž molekuly budou seřazeny, budou schopny generovat vlny hustoty éteru, především v jednom daném směru, což by mělo vytvořit silný termogravitační efekt.

Tepelné záření je tedy vysokofrekvenční podélné vlny vytvářené vibracemi atomů v prostředí éteru. Většinou jsou nesoudržné, ale i tak se dají využít k částečné kompenzaci tělesné hmotnosti. Vytvoření koherentních tepelných vibrací částic látky umožní získat směrovaný tepelný tok, který dává silnější termogravitační účinky, při stejné tělesné teplotě. Aby atomy těla vytvořily koherentní gravitační záření, musí provádět synchronní oscilace. V tomto případě je možné jejich soustředěním a nasměrováním daným směrem vytvořit nejen nějakou hnací sílu, ale i silové účinky na velkou vzdálenost.

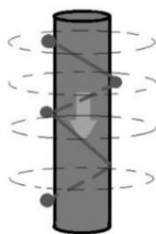
Tato koherentní tepelná vibrace nevyžaduje vysokou tělesnou teplotu. Vývoj graserů (gravitačních laserů), tedy směrových zářičů vysokofrekvenčních podélných éterových vln, lze řešit stejnými technickými metodami, jaké se používají v laserové technice.

Dále se za účelem vytvoření vrtulí navrhuje zvážit problematiku indukce termogravitačního pole, účinky indukce, které vznikají při zrychleném pohybu po uzavřené smyčce toku horké nebo studené hmoty hmoty. Analogie s efekty elektromagnetické indukce objevenými Michaelem Faradayem vede k závěru, že musí existovat i jevy termomagnetické indukce.

Je zřejmé, že jakýkoli hmotný objekt s teplotou mnohem vyšší nebo nižší než okolní prostředí při svém pohybu vytváří gravimagnetickou poruchu prostředí éteru. Ve skutečnosti je tato myšlenka speciálním případem a jakýkoli uspořádaný (lineární nebo kruhový) pohyb částic hmoty vyvolává reakci prostředí Aether, které se snaží kompenzovat změnu stavu rovnováhy prostředí, jeho klidu.

Za elektrické jevy považujeme podmíněně kladné a podmíněně záporné náboje, které při svém pohybu vytvářejí magnetická pole. Analogicky u jevů termogravitace můžeme očekávat, že studená a horká tělesa při pohybu způsobí opačnou reakci prostředí, to znamená, že proudy „tepelného náboje“ různých znaků by měly vytvářet gravimagnetická pole různých směrů.

Tyto fantastické předpoklady mohou vysvětlit některé podivné jevy, například neobvyklé chování vodních kapiček, které stékající po vnějším povrchu svislého horkovodního potrubí nestékají přímo dolů, ale spirálovitě kolem potrubí. Jednoduchý experiment lze provést s jakýmkoli proudem horké látky, například s vodou nebo párou, obr. 112. Když se horká látka pohybuje po nějaké trubce, je možné jednoduchým způsobem detekovat gravimagnetické pole. Jakékoli kapky vody nebo oleje na vnějším povrchu této trubky se budou pohybovat dolů po spirálové trajektorii namísto vertikální lineární trajektorie.

Obr.112. Gravimagnetický efekt s termogravitací.

Zde lze předpokládat analogii s elektromagnetickým Lorenzovým jevem, ale v tomto případě se jedná o termogravitační efekt. V rámci navržené koncepce lze předpokládat, že jakýkoli uspořádaný (usměrněný) tepelný tok kolem sebe vytváří termogravitační pole. Rozdíl oproti magnetickému poli je v tom, že termogravitační pole je schopno vyvinout silový účinek na všechny částice látky, nejen na elektricky nabitě částice. V tomto případě lze analogicky s elektromagnety navrhnout prstencové obvody nebo solenoidy z trubic, kterými proudí proudy horké nebo studené hmoty.

Silné gravimagnetické pole lze vytvořit cirkulací jót substance (plazmy) v toroidním pouzdře. Je to obdoba procesu vytváření magnetického pole elektrickým proudem v nějaké cívice drátu.

Pro zvýšení intenzity termogravitačního pole máme tři faktory: teplotu pohybujícího se proudu, jeho rychlost a jeho hmotnost. Konstrukčně je možné zajistit vysokou rychlost rotace horkého plazmatu na oběžné dráze, v dutém toroidu, který vytvoří výkonné termogravitační pole.

Vrátíme-li se k teorii AI Veinika, lze poznamenat, že jakýkoli teplotní rozdíl mezi dvěma tělesy vyrobenými ze stejné látky je již rozdílem v rychlosti procesů jejich existence, rozdílem v rychlosti času. Částice hmoty o různých teplotách mají různou hustotu energie, sílu meziatomových vazeb, a proto jejich výměna energie v okolním prostředí éteru probíhá s různou intenzitou.

Nabízí se otázka: proč si nevšimneme rozdílu v průběhu času vzhledem k horkým a studeným objektům? V našem světě existují ve stejnou dobu, jinak by jakékoli zahřátí nebo ochlazení objektu způsobilo, že by zmizel z naší „současné“ časové polohy.

K vysvětlení je třeba použít teorii diskrétních kvantových energetických hladin existence hmotných objektů, která je dobře známá ve fyzice elementárních částic. Elektron například nemůže libovolně obsadit žádnou energetickou hladinu a jeho přechod z jedné hladiny do druhé přesně odpovídá pohlcení nebo emisi fotonu (energetického kvanta) o určité vlnové délce. Podobně se předpokládá, že přechod částic hmoty na jinou úroveň rychlosti existence je možný pouze při absorpci nebo ztrátě určitého množství (kvanta) vnitřní energie, množství spojeného s částicí média éteru.

Nepřímým potvrzením této koncepce mohou být informace [71] o experimentech v SSSR na vytvoření „stroje času“. Použili také metodu ohřevu kulového předmětu pomocí několika emitů vysokofrekvenčních vln. Obecně na tom není nic neobvyklého, kovová koule se ohřívá stejně, jako se ohřívá jakýkoli předmět v moderní mikrovlnné troubě. Proces zahřívání natáčeli experimentátoři na filmovou kameru, která zaznamenala skutečnost krátkodobého zmizení míče, jeho nepřítomnosti v našem světě a poté náhlého objevení se na stejném místě, navíc ve velmi chladném prostředí. stavu (pokryté mrazem). Uvažujme o důvodech tohoto jevu, za předpokladu, že k němu skutečně došlo ve skutečných experimentech. V každém případě, i jako fikce, tato myšlenka vede k užitečnému potvrzení kvantových efektů na makroúrovni Světa.

Zahřívání předmětu tedy zvyšuje rychlost tepelných vibrací atomů látky, její „intenzitu“, jak řekl Veinik. Zvýšení rychlosti vibrací atomů vede ke zvýšení výměny éteru s okolím. Zároveň se snižuje hustota Éteru. S určitým stupněm zahřátí těla se hustota Éteru v oblasti poblíž koule natolik sníží, že to vede ke skokovému přechodu této oblasti časoprostoru a všech hmotných objektů v ní do „jiné“ energetické úrovně existence.“ Na této úrovni má éter zjevně nižší hustotu energie.

Dokud je objekt na této nové úrovni, nepozorujeme ho v našem světě, ale pouze do té doby, než tam „vychladne“. Ochladená látka objektu přestává pohlcovat Aether z okolí a navíc jeho aktivita („intenzita“) přestává odpovídat parametrům okolního časoprostoru. Látka předmětu začíná fungovat jako zdroj Éteru a uvolňuje jej do prostředí, které má relativně nízkou hustotu Éteru.

Poté se při určité úrovni energie Éter v blízkosti objektu vyzařujícího „navíc“ Aether zhutní (stlačí) natolik, že je okolím vytlačen na odpovídající úroveň hustoty energie. V tuto chvíli objekt přeskóčí na předchozí úroveň existence a objeví se v našem časoprostoru, navíc ve značně vychlazeném stavu.

Zvláštnosti tohoto procesu naznačují, že stupeň ochlazení těla po tomto „dvojitém přechodu“ a návratu na výchozí úroveň musí odpovídat stupni jeho zahřátí. Jinými slovy, kvantum energie, které musí být přeneseno nebo odebráno, aby se objekt přenesl na jinou úroveň existence, se rovná kvantu energie, které se uvolní nebo pohltí, když se vrátí na svou předchozí úroveň existence. Úplná analogie s mechanikou: energii vynaloženou na zrychlení tělesa lze získat při jeho zpomalování.

Ještě jednou poznamenejme, že podstata jevu není v zahřívání či ochlazování těla, ale ve změnách výměny energie s okolním éterem střední. Právě s dostatečně silnou mírou změny hustoty energie éterového obalu obklopujícího tělo se tato oblast prostoru a všechny částice hmoty, které se v ní nacházejí, "posouvají" do minulosti nebo do budoucnosti.

Všechny tyto předpoklady mají samozřejmě charakter spekulativních závěrů založených na analogiích mezi mikrokosmem elementárních částic a makrokosmem hmotných objektů a nebyly potvrzeny spolehlivými experimenty. Jediný závěr, který je v souladu s tímto konceptem, lze vyvodit z teorie rozpínajícího se vesmíru s ohledem na proces pohybu hvězd v rameni Galaxie Mléčná dráha. Tento pohyb je skutečný a dochází k němu ze stavu hustšího éteru do stavu méně hustého éteru. Éter má maximální hustotu v centrální oblasti spirální Galaxie, respektive jsou zde mladší hvězdy. Jak se vzdálenost od středu zvětšuje, stáří hvězd se zvyšuje a hustota éteru klesá. Na druhé straně existuje známé obecné pravidlo: v jakémkoli procesu směřujícím z minulosti do budoucnosti má fyzikální systém tendenci zaujímat stav minimální energie.

Na základě těchto předpokladů se při zvažování technických problémů a analýze směru „šipky času“ v našem reálném světě navrhuje považovat běh času za obvyklý „pozitivní“ směr, který odpovídá přirozenému úbytku energie. hustota okolního prostředí éteru, ke které dochází v důsledku expanze vesmíru a pohybu slunečních soustav z galaktického středu.

Opačný směr „šipky času“ lze nazvat „negativní“ a musí tomu odpovídat proces zvyšování hustoty energie média éteru.

De Broglie Matter Vlny

Dále si blíže odhalíme podstatu fenoménu termogravitace, protože úzce souvisí s konceptem „de Broglieho vlnění hmoty“. Obvykle se má za to, že tyto vlny jsou vždy vytvářeny částicemi hmoty při jakékoli teplotě. To však platí pouze v určitých mezích kolísání tělesné teploty, protože v rámci naší kvantové teorie chronodynamiky

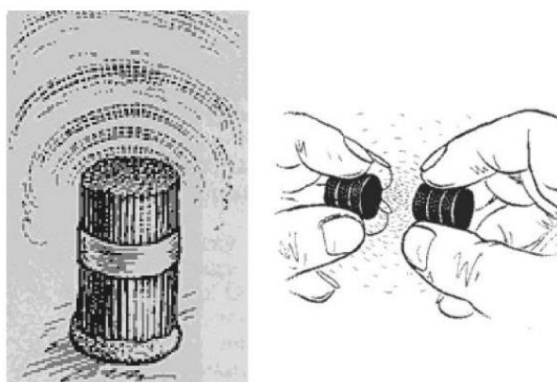
diskutované výše, předpokládají se diskrétní přechody hmoty z jedné úrovně existence na druhou.

V roce 1924 Louis de Broglie ve své disertační práci navrhl, že všechna tělesa a částice hmoty jsou schopny vyzařovat „vlny hmoty“, které se později nazývaly „vlny de Broglie“. Z našeho pohledu, odlišující částice hmoty od prostředí éteru jejich existence pouze svou strukturou, jsou tyto vlny hmoty podélné vlny hustoty prostředí éteru.

Na základě takových „vln hmoty“ vytvořených dutinovými (buněčnými) strukturami lze postavit nový typ pohonů, které využívají podélné vlny v éteru.

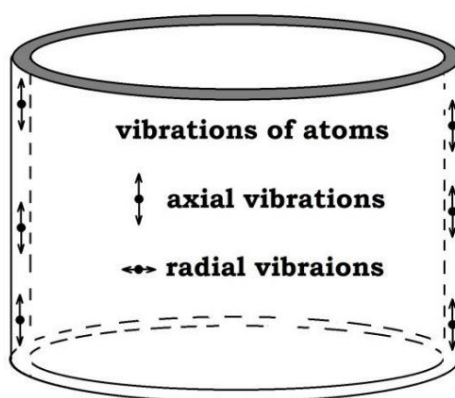
Senzační důkaz, že vědec-entomolog VS Grebennikov postavil a úspěšně otestoval letadlo fungující na těchto principech a stále čeká na ověření.

V knize VS Grebennikova "Můj svět" [72] jsou uvedeny jednoduché experimenty, které jsou přístupné každému badateli a nevyžadují speciální vybavení. Na obr. 113 ukázal Grebennikov účinky odpuzování dvou zdrojů "vln hmoty", například čerstvě posekaných stébel trávy. Silovou interakci lze v tomto příkladu „dotknout rukama“ vytvořením dvou „vlnových zářičů“ a jejich otočením jejich konci k sobě. Právě tyto jednoduché experimenty poskytují klíč k pochopení technologie vytváření Grebennikovovy „létající platformy“.

Obr. 113. Odpuzování dvou stébel nebo svazků trávy vlivem interference de Broglieho vln.

Obr. 114, mé vysvětlení příčiny tohoto efektu je navrženo zjednodušeně formulář.

114. Vibrace atomů v jednom prvku dutinových struktur Obr.

Prvky dutinových (voštinových) struktur jsou tenkostěnné trubice, díky kterým vibrace atomů vytvářejí v éteru podélné vlny, zejména v axiálním

směr. Je zřejmé, že v radiálním směru je součet vibrací atomů mnohem menší.

Svazek paralelních trubic vytváří koordinované vibrace média Aether, především ve směru konců trubic. Trubky mohou být vyrobeny z jakéhokoli materiálu, kovu nebo papíru. Průměr trubic nastavuje vzdálenost od konce trubice k oblasti "zaostření" vln vytvářených jednotlivými atomy. Výpočet bude uveden níže ve vzorci F.11.

Obecně řečeno, tento efekt je interference podélných vln éteru médium, emitované koordinovaně vibrujícími částicemi hmoty, které tvoří stěny trubic. Záření částic se přidává tak, že hlavní složka směřuje podél osy trubic. Interference podélných vln tvořených množstvím trubic - zdrojů dává v prostoru nad plástovými (dutinovými) strukturami uspořádané oblasti komprese a výboje média éteru.

V takovém konceptu je zřejmá důležitá role vyrovnání konců všech trubek sestavených v balení. Hladký řez každé zkumavky a balíčku trubek jako celku poskytuje přidání vlnových antinodů v jedné oblasti prostoru, shrnující účinek komprese nebo zředění média Aether.

Samostatně poznamenáváme, že objednaný reliéf ve formě balíčku nanotrubic také vytvoří „efekt dutinových struktur, ale pro velmi krátké vlnové délky.

Technické zařízení pro tento efekt objevené Grebennikovem a Zolotarevem je možné různými metodami. Známý článek "Výpočet vlivu vícedutinových struktur" [73], který mi v roce 1992 přenesl profesor VF Zolotarev spolu s dalšími nepublikovanými materiály pro studium a rozvoj tohoto směru. V tomto článku mluvíme o objevu VS Grebennikova a VF

Zolotarev pojmenován jako "Fenomén interakce vícedutinových struktur s živými systémy", prioritní certifikát pro Objev SSSR číslo 32-OT-11170 z 3.9.1985.

Podívejme se na některé závěry z tohoto článku, které jsou užitečné v navrhování nového typu pohonného systému.

Podle profesora Zolotareva koordinovaný pohyb elektronů v pevné hmotě generuje vlny de Broglieho hmoty a například dutiny trubic nebo voštiny se ukáží jako rezonátory. Tyto rezonátory jsou výkonnými zdroji stojatých vln de Broglieho hmoty, které se vytvářejí ve směru osy trubic nebo plástů. Struktura materiálu vybudovaná z rytmicky umístěných dutin v prostoru (voština nebo svazek trubek) výrazně zvyšuje účinek. Interakci s éterem lze zlepšit pomocí vibrací.

Všimněte si, že mluvíme o stojatých vlnách o hustotě éteru, které se zásadně liší od pohybujících se „termogravitačních“ vln o hustotě éteru, které vysílá horké těleso. Stojaté vlny hustoty éteru nepřenášejí energii v prostoru, ale mohou silně působit na objekty umístěné v oblasti vlnových antiuzlů nebo v uzlech vlnění. Stojaté vlny hustoty média éteru se mohou vzájemně ovlivňovat v bodech interference. Ze stejného důvodu je správné říci, že stojaté vlny de Broglieho hmoty jsou v prostoru „vytvářeny“ určitým zdrojem, a nikoli „vyzařovány“ určitým generátorem. Zdroj v tomto případě nevyžaduje napájení a dodávku energie. Můžeme říci, že geometrie hmotného objektu v tomto případě "funguje" a poskytuje silové účinky.

Profesor Zolotarev v článku [74] píše, že délka stojaté vlny bude dvojnásobkem velikosti „potenciální studny“, tedy velikosti dutiny. Zolotarev se ve svých výpočtech odvolává na vzorce „samooscilační kvantové mechaniky“ od Rodimova [74].

Citát: „Stěny vícedutinových struktur jsou obvykle chápány jako hranice potenciální schránky elektronů. To platí jak pro dielektrika, tak pro kovy. Koordinovaný pohyb elektronů je doprovázen systémem stojatých de Broglieho vln v potenciálové skříni s klasickými frekvencemi podle F.9

$$F_{\text{klasické}} = nh / 4 m L^2 \quad F.9$$

a kvantové frekvence podle F.10

$$f_{\text{quantum}} = n f_{\text{klasické}} \quad F.10$$

kde n je přirozené číslo, L je velikost potenciálové jámy, m je efektivní hmotnost elektronu. "

Příklad výpočtu: pro $n=1$ a $L=1$ centimetr je frekvence přibližně 2Hz. Tato frekvence je v rozsahu frekvencí opakování pulzů lidského centrálního nervového systému. Pro návrh dutinových konstrukcí pro energetické účely (pohonné pohony), které vytvářejí vzájemné odpuzování vlnových antinodů, je proto nutné volit takové parametry zdroje vlnění, které neovlivňují lidský organismus.

Autor "samooscilační kvantové mechaniky" Boris N. Rodimov, doktor fyziky a matematiky, působil jako profesor na Tomské polytechnické univerzitě. Jeho hlavní vědecká práce ve Výzkumném ústavu jaderné fyziky byla spojena s indukčními elektron-betaatronovými urychlovači. V posledních letech věnoval hodně svého času vývoji nového aspektu kvantové mechaniky. V roce 1976 vyšla jeho kniha „Self-oscillating Quantum Mechanics“, věnovaná tomuto novému směru vědy.

Rodimovova kniha vytyčuje základy samooscilující kvantové mechaniky, která umožňuje řešit nové problémy. To se týká výkladu spinových sil, sil slabé a silné interakce, struktury elementárních částic. Tato teorie má důležité aplikované aspekty, například v roce 1981 Rodimov podal odpovídající přihlášku Státnímu výboru pro vynálezy a objevy SSSR na „Metodu získávání jaderné energie alternativní metodou“ a tento patent byl získán v roce 1982 .

Profesor Zolotarev tedy ve svém článku [73] uvádí vzorec F.11, který bude pro konstruktéry velmi užitečný pro výpočet umístění antinod de Broglieho hmotných vln. Píše: „Pravidelnost umístění antinod de Broglieho vln ve vzdálenosti D od trubkové struktury se vypočítá podle vzorce F.11

$$D = 2L (N+1)^{2K}, \text{ kde } N \text{ a } K = 0, 1, 2, \dots \quad F.11$$

L je obvod trubky, N je číslo harmonické stání vlny de Broglieho hmoty, K je číslo antinody " [74].

Maximální silové účinky jsou u takových zařízení pozorovány právě v oblasti vlnových antiuzlů. Tyto antinody můžeme interpretovat jako oblasti komprese elastického média Aether. Například pro trubku o poloměru 1 milimetr bude její obvod přibližně 6,28 mm. Pro první harmonickou $N = 1$ a první antinodu $K = 1$ získáme vzdálenost od konce k první antinodě vlny hmoty asi 50 mm, vypočítejte $D = 2 \cdot 6,28 (1 + 1)^2 = 50$ mm. V tomto případě je třeba očekávat silovou interakci dvou svazků trubek o poloměru 1 mm, pokud jsou umístěny tak, že antinody jejich vln se shodují, to znamená ve vzdálenosti 10 centimetrů mezi konci svazků trubek. .

Všimněte si, že z praxe vysokofrekvenčního elektromagnetického zařízení inženýrství, nejvýkonnější jsou třetí a sedmá harmonická základní frekvence. Pro podélné vlnění hmoty však hrají roli zcela jiné zákony. Profesor Zolotarev o tom napsal: „Rezonanční povaha interakce předpokládá mnohost vlnových délek a frekvencí, které určují geometrické rozměry interagujících struktur. Proto - geometrické proporce, včetně "zlatého řezu". Projev „zlatého řezu“ v přírodě tedy není náhodný, protože je založen na de Broglieho vlnách.

"

V praxi je třeba tuto důležitou poznámku profesora Zolotareva považovat za doporučení pro projektanty technických systémů využívajících efekty dutinových struktur (ECS).

Využití efektu dutinových struktur je vhodné nejen u nového typu pohonů, ale také u telekomunikačních systémů, protože stojaté vlny hmoty nejsou stíněny. Zolotarev v tomto ohledu píše: „Protože k dopadu dutinových struktur dochází pasivně prostřednictvím kvantových polí v konjugovaném světě (vakuu), nemělo by docházet k žádnému stínění efektu dutinových struktur. V Zolotarevově experimentu bylo stínění testováno železnými plechy, látkou, plastem, kartonem, dřevem, cihlovými zdmi. V souladu s jeho teoretickými závěry nebylo možné detekovat screening de Broglieho hmotových vln“ [73].

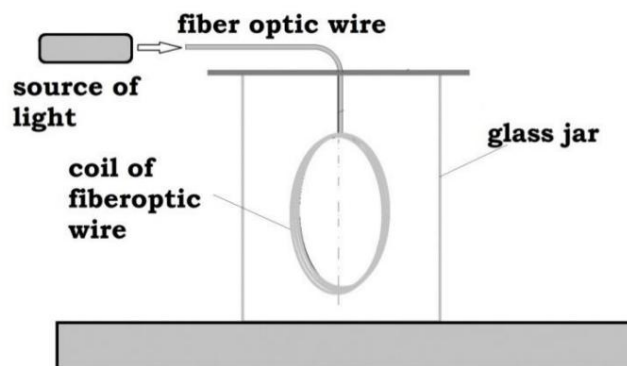
Zajímavé závěry dosáhnou, když si představíme fungování takového komunikačního systému. Nejprve je nutné v oblasti informačního zdroje vytvořit stojatou vlnu hustoty energie, spočítat umístění jejích antinodů a uzlů tak, aby antinoda (oblast maximální změny hustoty prostředí éteru, její maximální deformace) spadla do oblasti přijímače informace. Dále, superponováním určitého modulačního signálu na stojatou vlnu lze zajistit přenos informací. Oblast "přijímače" může být umístěna v libovolné vzdálenosti. Tato technologie je velmi podobná Teslovým představám o praktickém využití stojatého vlnění elektrického pole, nicméně vlnění hmoty je obecnějším případem využití éter-dynamických jevů.

V 90. letech jsme se pokusili s profesorem Zolotarevem zorganizovat projekt, ve kterém se plánovalo získat speciální metodou „zakřivení trajektorie paprsku světla“. Bohužel se nám na žádné univerzitě nepodařilo najít vhodnou technickou základnu a tento experiment nebyl organizován.

Je zde zajímavá skutečnost: v roce 2000 byla vydána společná kniha autorů VF Zolotareva, VV Roshchina a Godina SM [75], která se zabývala otázkami změn vlastností prostoru, které vznikají při provozu zařízení s volnou energií. Doufám, že si čtenář zapamatuje, že v projektu ASTRA (analoga generátoru Johna Searla) Godin a Roshchin ukázali přítomnost „vedlejších efektů“ ve formě „soustředných stěn“ nízké teploty vytvořených kolem jejich pracovního experimentálního uspořádání.

Tento jev má mnoho společného s účinky dutinových struktur, protože také představuje jednu z variant stojatých vln hustoty éteru, analogů vlnění de Broglieovy hmoty.

Vědecké zájmy profesora Zolotareva souvisely nejen s účinky dutinových struktur. V roce 1996 na konferenci v Petrohradě předvedl profesor Zolotarev na konferenci zajímavou zkušenost obr. 115. Ve skleněné nádobě o objemu 3 litry je na závěsu umístěna cívka skládající se z několika desítek závitů optické vlákno. Když je zdroj světla vypnutý, toto zařízení nereaguje na vnější vlivy. Když je zdroj světla zapnutý, cívka se otáčí, když je vystavena permanentnímu magnetu nebo buněčným (voštinovým) strukturám vyrobeným z papíru.

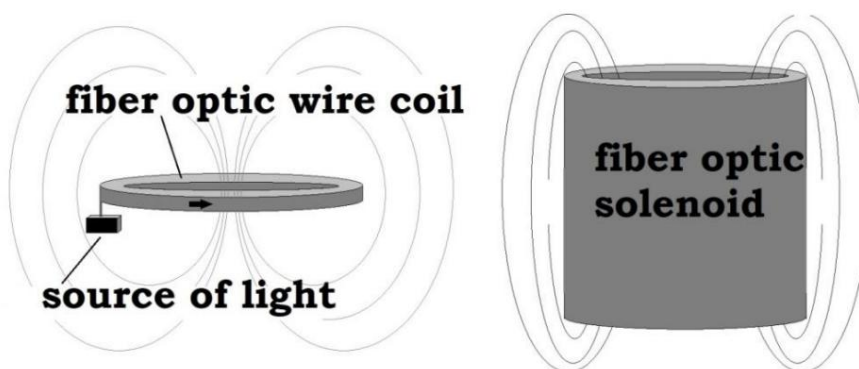
Obr. 115. Zolotarevův pokus s cívkou z optického vlákna.

Navíc cívka „cítí biopole“, jak tvrdil autor. Účastníci konference, kteří k tomuto zařízení přistoupili, si s velkým zájmem vyzkoušeli své schopnosti, svou „sílu biopole“, podle stupně natočení cívky při vystavení lidskou rukou, ze vzdálenosti 10 - 50 centimetrů. Nebylo žádné vysvětlení tohoto efektu, ani nějaké publikace na toto téma, proto zde nabízím svou verzi.

Předpokládáme, že pohyb fotonů podél prstence v dané cívce vytváří analog efektu elektromagnetické indukce, ke kterému dochází, když se elektrony pohybují v drátu. Fotony v Zolotarevově cívce v tomto případě vytvářejí gravimagnetické vírové narušení éteru, podobné magnetickému poli. Povaha tohoto vírového pole, stejně jako v jiných podobných případech, je éterově dynamická. Proto je takové pole schopno interagovat s jakýmkoli éter-dynamickými procesy, a to nejen s permanentními magnety, ale také s jakýmkoli vlnami hmoty (stojaté vlny hustoty éteru) vytvořenými dutinovými (voštičkovými) strukturami. Z tohoto pohledu je biopole také jakýmsi komplexem vln hustoty éteru a Zolotarevova cívka na něj reaguje. Doufám, že se tato metoda dočká svého rozvoje a praktického uplatnění v technice, a to nejen v roli detektorů éterických poruch.

K získání silného silového efektu, tedy ke snížení hmotnosti cívky, a dokonce k vytvoření prakticky cenné hnací síly v tomto zařízení, je nutné zvýšit počet závitů cívky a energii cirkulujících fotonů. v něm. Je známo, že energie fotonů závisí na jejich vlnové délce (frekvenci). Schéma takového pohonného zařízení je na obr. 116. Domnívám se, že vírové rušení prostředí Aether bude mít podobu podobnou magnetickému poli cívky s elektrickým proudem.

V tomto případě může cívka nebo solenoid obsahující dostatečně velký počet závitů vlákna za přítomnosti výkonného zdroje vysokofrekvenčních fotonů vytvořit prakticky užitečný silový efekt.

Obr.116. Optická cívka a solenoid.

Samozřejmě toto zařízení musí mít lékařské aplikace a také aplikace pro potlačení radioaktivity izotopů (deaktivace radioaktivních odpadů).

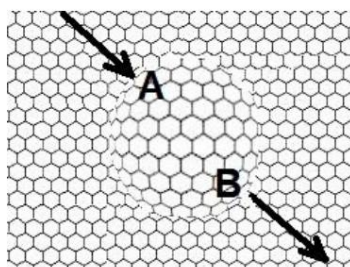
Dále je z elektrodynamiky známo, že pouze změna intenzity proudu (hustoty energie) vytváří indukční efekty v okolním prostoru. S přihlédnutím k této skutečnosti je nutné studovat možné gravimagnetické efekty navrženého schématu pohonu při použití pulzního zdroje fotonů. Moderní elektronika umožňuje vytvářet potřebné změny v hustotě energie světelného toku ve světlovodné cívice, s vysokou frekvencí. Zde také záleží na frekvenci pulsů, pokud zamýšlený indukční efekt vytvoří puls hnací síly s každým pulsem světla.

Tato metoda je výhodná i v tom, že umožňuje pracovat s libovolným tvarem pulsů, včetně těch se strmým okrajem a plynulým pádem nebo naopak. Tyto schopnosti technologie usnadňují návrh vysokofrekvenčních a vysoce výkonných „aetherových čerpadel“.

Vrátme se k základům Zolotarevovy teorie, které jsou uvedeny v knize „Fyzika kvantovaného prostoru – času“ [76]. V něm autoři, VF Zolotarev a BB Shamshev popisují základní vlastnosti prostoru, tedy fyzikálního vakua, za předpokladu, že je kvantované. V takovém modelu je struktura prostoru podobná struktuře živého mnohobuněčného organismu. Každá „buněčka“ takového organismu může být obsazena pouze jednou částicí hmoty, neboli fotonem. Všimněte si, že tento přístup je velmi konstruktivní zejména pro uvažování o nových technologiích pohybu v prostoru a čase a neviditelnosti hmotných objektů, kdy paprsek světla „obchází“ oblast prostoru, ve které se mění vlastnosti jeho kvant.

Později v kapitole o struktuře prostoru a času se budeme zabývat mými výpočty na toto téma. Rezonanční povaha všech procesů v časoprostoru bude zřejmá.

Již jsme se zamysleli nad mechanismem neviditelnosti: světelný paprsek by se měl nejen vychýlit, ale také se vrátit na svou předchozí trajektorii poté, co obešel oblast změněného stavu vesmíru. Na obr. 117 jsou kvanta prostoru konvenčně znázorněna jako ploché šestiúhelníky. Ve skutečnosti by pro tři rozměry měly mít podobu objemových prvků.

Obr. 117. Ohyb fotonu kolem oblasti změněného prostředí éteru.

Tato situace je pochopitelná. Parametry kvant izotropního prostoru při stejné rychlosti času ve všech jeho oblastech musí být konstantní. Paprsek světla se šíří přímočaře. Lze však předpokládat, že velikosti kvant prostoru závisí na objemové energetické hustotě prostoru. V tomto případě se rychlost plynutí času, jako rychlost přechodů mezi kvanty prostoru, bude měnit v těch oblastech prostoru, kde je deformován, stlačen nebo zředěn. Paprsek světla se bude ohýbat kolem takových oblastí podél jejich hranic, kde má deformace opačné znaménko, např. kolem oblasti expanze kvant (zředěný éter se sníženou hustotou) se vytvoří slupka stlačeného média. Výsledkem je, že světelný paprsek se šíří po delší dráze než obvykle z bodu A do bodu B, ohýbá se kolem oblasti zředění média éteru a šíří se ve stlačeném prostoru a zasáhne bod B ve stejnou dobu, jako by tam byl an

obyčejný izotropní prostor. To je možné pouze při naplnění principu kompenzace elastické deformace prostředí éteru uvnitř i vně prostoru, ve kterém vznikají změny hustoty éteru (velikosti kvant): komprese (zhutnění) éteru. určitá oblast prostoru způsobuje dekompresi prostředí a naopak. Podle toho se mění velikosti objektů a rychlost procesů.

Všimněte si, že existují uralské legendy o podivných místech, kde se velikost objektů zmenšuje nebo zvětšuje a čas se tam "zmenšuje" nebo "roztahuje". Poté, co tam strávil několik hodin a vrátil se z takových míst, je cestovatel překvapen, že ho hledali několik dní. V těchto příbězích je velmi užitečná myšlenka, že dimenze v některých zvláštních oblastech prostoru a času v těchto zvláštních oblastech prostoru jsou vzájemně propojeny.

Hlavním závěrem teorie kvantovaného prostoru a času je, že hmotný svět není spojitý, je diskrétní, a to jak v prostoru, tak v čase. Hmotný svět takříkajíc „bliká“ a koexistuje tak s jinými hmotnými světy nacházejícími se ve stejném prostoru, avšak s relativním posunem mihotavé hmoty různých světů ve fázi impulsu jeho „zhmotnění“. Je možné, že takových paralelních světů je několik a jejich počet by pak měl odpovídat struktuře vícerozměrného objektu. Zvažme variantu takové struktury. V dílech teoretiků např. v knize IM Gelfand [77] předpokládá, že čtyřrozměrná krychle má 8 trojrozměrných prvků, tedy osm obyčejných krychlí, rozdělených podél časové osy. V tomto případě by rytmus „blikání“ hmoty v čase měl mít osm taktů a poměr „impulz – pauza“ je roven jedné ku sedmi.

Tyto předpoklady má smysl brát v úvahu při navrhování dopravních systémů pro vícerozměrný pohyb a teleportaci. Tento koncept nám umožňuje pochopit podstatu nejen jednoduchého pohybu v prostoru, ale také navrhnout možné způsoby, jak se pohybovat mezi paralelními světy.

Takže podle Zolotarevovy teorie jsou částice hmoty procesy cyklické transformace "hmota - foton - antihmota". Jakýkoli pohyb částic hmoty v tomto kvantovaném prostoru zahrnuje nějaký „nulový bod“, ve kterém částice hmoty existuje bez inerciálních vlastností, pouze jako foton. Právě v tomto stavu, jako foton, může hmotná částice přecházet z jednoho kvanta prostoru do druhého, aby se pak znovu realizovala ve formě částice hmoty. Všechny tyto přechody souvisejí s rychlostí světla. Zároveň je nutné vzít v úvahu závěry Polyakova a Kozyreva, že poměr vnitřní energie částic hmoty a jejich vnější energie je přibližně 137. Jinými slovy, v jakékoli částici hmoty je jak foton a graviton zároveň, v poměru 1/137.

Práce profesora Zolotareva, včetně studia vlivu dutinových struktur, jsou významnými objevy světové úrovně, které učinil společně s Victorem Grebennikovem. Vezměme si známé informace o projektu, který vešel do historie jako létající platforma Grebennikov, využívající efekt dutinových struktur.

Antigravitační létající platforma od Victora Grebennikova

Dostáváme se k úžasnému příběhu Viktora Stepanoviče Grebennikova, entomologa z Novosibirsku, kterému se podařilo sestavit „Gravitoplán“, který funguje na působení dutinových struktur. Mnozí věří, že tento příběh by se neměl brát vážně ... Jiní, odhazující pochybnosti, studují všechny jemnosti této technologie, design "Gravitoplane", jeho analogy a provádějí experimenty.

Grebennikov svůj objev popsal v knize „Můj svět“ [72]. V létě roku 1988 při zkoumání chitinózních vrstev hmyzu mikroskopem našel rytmickou mikrostrukturu jednoho z poměrně velkých detailů hmyzu. Tyto buňky na vnitřním povrchu elytrou nebyly potřebné pro pevnost. Pak na tuto část omylem nasadil úplně stejnou část křídla a stalo se něco neobvyklého, totiž objevily se silové efekty. Části křídel se navzájem odpuzovaly. Grebennikov svázal několik částí kovovým drátem a zjistil, že taková konstrukce chitinového bloku může odpuzovat jiné předměty. Předměty přitom mohou na chvíli zmizet z dohledu.

Dovolte mi na tomto místě několik poznámek. Repulzní efekty popsané Grebennikovem by nevypadaly překvapivě u permanentních magnetů. Jak si představujeme, dva magnety jsou odpuzovány stejnými póly, protože toky éteru každého z nich kondenzují médium éteru v prostoru mezi nimi. Projevy těchto efektů pro dvojici zdrojů vlnění de Broglieho hmoty, což jsou zjevně chitinózní desky s porézním uspořádaným mikrovzorcem, jsou v dobré shodě s teorií vlivu dutinových struktur. V takové situaci se odpuzují dvě antinody stojatých vln, tedy oblasti stlačeného hustého éteru, které se vzájemně ovlivňují.

Zajímavější je pro nás Grebennikovův popis „efektu mizení objektu“, který byl svázán s „chitinoblockem“. Je zřejmé, že stlačení dvou nebo více vzájemně se odpuzujících zdrojů stojatého vlnění hmoty vede k vypuzení éteru ven, kde vzniká oblast zvýšené hustoty éteru. V souladu s tím se jakýkoli předmět umístěný v této oblasti chová „divně“ a mizí z dohledu. Neviditelnost se v takové situaci rozumí vychylování světelných paprsků dopadajících na oblast prostoru zvýšené nebo snížené hustoty prostředí éteru. Taková změna optických vlastností prostoru je analogická změně hustoty jakékoli opticky průhledné látky. V optice se v takové situaci říká, že se mění index lomu. V kvantovém prostoru - čase to znamená změnu vlastností kvanta, hustoty energie a její velikosti.

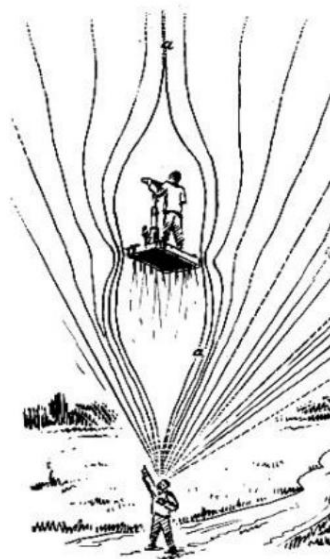
V roce 1991 vytvořil Grebennikov svůj vlastní gravitoplán a začal létat na „tichém letadle“. Ale foto obr. 118, autor je zobrazen na svém přístroji připomínajícím stojan.

Zařízení, jak píše vynálezce, se ukázalo jako bez setrvačnosti a neviditelné. Na obr. 119 jsou znázorněny údajné efekty „ohybu světla kolem oblasti vesmíru“, které vytváří Grebennikovův aparát. Lidé, kteří to sledovali ze země, viděli „jasnou kouli“, „disk“ nebo „mrak s ostře ohraničenými okraji“. Zde je vhodné čtenáři připomenout teorii kvantovaného prostoru a princip kompenzace deformací prostředí éteru.

Obr.118.Victor Grebennikov a jeho zařízení.

Zde je vhodné poznamenat, že otázky neviditelnosti objektů jsou vážné zvažovány technickými specialisty různých organizací.

Obr.119. Neviditelný objekt.

Neviditelnost znamená, že se paprsek světla ohýbá kolem určité oblasti prostoru podél křivky, ale pak se opět vrací do své přímky. Na důvody tohoto chování fotonů se podíváme později, v kapitole o kvantování prostoru a času.

Grebennikovova aparatura byla ovládána jednoduchým mechanickým pohybem "ventilátorů" - prvků ve spodní části aparátu. Posun „ventilátorů“ vůči sobě, jak autor popisuje, byl zajišťován pomocí mechanické rukojeti s tyčemi, měnícími velikost hnací síly v jednom či druhém směru. Podrobný popis konstrukce gravitoplánu, Grebennikov cenzoři nepovolili a jeho kniha vyšla ve „velmi zmenšené podobě“. Vzpomínám si na jednu autorovu větu, která se může ukázat jako důležitá pro konstrukci: "...můj aparát je téměř celý z papíru." V dubnu 2001, Viktor S.

Grebennikov zemřel na masivní mrtvici. Mnozí se domnívají, že zhoršení zdravotního stavu způsobily jeho „úlety“ na gravitoplánu a experimenty s dutinovými strukturami.

V současné době se mnoho nadšenců snaží replikovat tuto technologii a vytvořit si vlastní „gravitoplán“. Domnívám se, že je předčasné létat na takovém „pohonném zařízení“, dokud nebude účinek dostatečně podrobně prozkoumán. Je třeba určit hranice oblasti prostoru, ve které může být živý organismus bez nebezpečí narušení života. Je možné, že elektrárny by měly být umístěny samostatně, v trojúhelníku v rovině nebo v kruhu kolem centrálního "obytného prostoru".

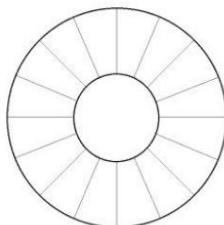
V roce 2017 se na internetu objevila videa experimentů na toto téma. Autoři zkoumali vlastnosti brouka elytra, včetně „bronzu“, o kterém psal Grebennikov. V jednom z filmů autor používá zdroj vysokého napětí. Jiskra mezi elektrodami má délku několika centimetrů, to znamená, že je použit zdroj pole o síle desítek kilovoltů. Na videu je vidět, jak je broučí křídlo umístěno v jiskřišti.

Je zřejmé, že tato "dielektrická úprava" vytváří elektret, protože chitin je elektretový materiál.

Dále video ukazuje, jak jsou odpuzovány dvě elytry; vzniká efekt levitace nebo rotace (s tangenciálním uspořádáním prvků). Zároveň je na stole zdroj vysokého napětí a kovová deska, která je k němu připojena. Tyto efekty vypadají jako běžná elektrostatika, ale když filmaři předvedou mocné odpudivé síly působící na keramický pohár nebo olověný akumulátor, člověk si myslí, že energetické efekty v této struktuře nevytváří pouze elektrostatika.

Plně uznávám, že kombinace struktur buněčných dutin a zdroje vysokého napětí posiluje Grebennikovův efekt. Také účinek dutinových struktur je zesílen vibracemi. Grebennikov byl entomolog a chápal to, protože hmyz má téměř vždy vibrace. Můžeme říci, že vibrace „setřásají“ Éter z dutin (voštinové) struktury. Pro snížení hmotnosti gyroskopu existují analogy s vibračními experimenty gyroskopu.

Vliv dutinových struktur je někdy znovu objevován různými autory. Například Bogdanov z Baškirie [77] se zajímal o omlazení, viděl ve snu a vytvořil model zařízení, které umožňuje měnit vlastnosti látky v něm umístěné, obr.120.

Obr. 120. Bogdanovova tobolka omlazení (cutaway).

Zařízení se skládá z kulového komplexu kuželových zářičů umístěných kolem centrální koule. Ve skutečnosti se jedná o kónické dutiny, orientované tak, že ve středové části vzniká zaostřovací efekt. Model vyrobil Bogdanov z kartonu a slepil epoxidovým lepidlem. Průměr modelu je cca 50 cm.

Skutečné zařízení by podle Bogdanova mělo mít průměr vnější koule 30 metrů a průměr vnitřní (prázdné) koule 8 metrů, uvnitř které může být člověk. Kontrola "tvarového efektu" Bogdanovova návrhu v jedné z moskevských laboratoří ukázala, že uvnitř modelu, ve střední části, je strukturování roztoku manganistanu draselného (krystaly jsou spojeny do koule). Z pohledu Kozyrevovy teorie to znamená pokles hodnoty entropie v centrální části zařízení, v důsledku změny „hustoty času“.

Na druhou stranu je zřejmé, že toto provedení patří do oblasti rezonátorů éterových vln (de Broglieho vlny hmoty) a umožňuje velmi zesílit efekt dutinových struktur díky fokusaci - superpozici stojatého vlnění v centrální část zařízení. Je zřejmé, že přidání antinodů vln ve středu velmi zesiluje účinek změny hustoty éteru.

K Bogdanovově myšlence mohu dodat následující: počet prvků takové struktury může být libovolný, ale v přírodě existují určitá pravidla pro strukturu objektů. Minimálním pravidelným objemovým objektem je čtyřstěn. Stavba s maximálně stejnými vrcholy se nazývá dvacetistěn, je postavena z 20 stejných trojúhelníků, má 30 hran a 12 vrcholů. Domnívám se, že na symetrii záleží, z tohoto důvodu je uspořádání prvků Bogdanovovy sféry důležité a jejich počet může být důležitý.

Podobnou stavbu postavil autor z Rigy Janis Kalninsh. Nejedná se o gravitační pohonné zařízení, ale i zde dochází k určitým silovým účinkům. Fotografie Obr.121 ukazuje jeho konstrukci. Efekty dopadu na biologické objekty se vytvářejí jak ve středu instalace, tak vně, v okolním prostoru.

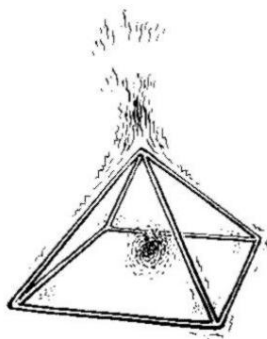

obr. 121. Kalninshova koule

Takže vidíme, že struktury buněčných dutin jsou schopny nám poskytnout úžasné technologie. Uvažujme samostatně způsoby zaměření proudů éteru, které mohou být důležité pro návrh výměníků éteru. Existuje tzv. „tvarový efekt“, technologie ovlivňování proudů Éteru pomocí hmotných předmětů zvláštního tvaru.

Účinek tvaru

Vrátíme-li se k historii vývoje teorie éteru, je třeba poznamenat, že termín „tvarový efekt“ zavedli francouzští badatelé Leon Chaumri a André de Belisal ve 30. letech minulého století [78]. Nejznámější je tvarový efekt pro pyramidy, jehož podstatu dobře ilustruje Grebennikovova kresba, obr. 122. V tomto případě s éterem „pracují“ pouze hrany bez účasti rovin pyramidy.

Obr. 122. Vznik proudů éteru v blízkosti pyramidy.

V prostoru, poblíž této hmotné struktury, se objevují dvě zajímavé oblasti změněného stavu éteru: kondenzace ve středu pyramidy a také proudění nad jejím vrcholem. Detektory umístěné v těchto oblastech zaznamenají účinky zrychlení nebo zpomalení procesů, změny stavu entropie látky, například změnu jejího elektrického odporu atd. U slavné Cheopsovy pyramidy jsou proporce jejích stran takové že maximální deformace média (zaostření Aetheru

proudy) se vyskytuje v bodě umístěném uvnitř pyramidy, v úrovni jedné třetiny výšky. Orientace stran na sever a jih je zásadní, protože souvisí se směrem přirozených proudů éteru vytvořených na povrchu naší planety.

Je známo, že velké pyramidy tvoří nad svým vrcholem sloupec ionizovaného vzduchu, který se táhne do výšky na kilometry [79]. Je možné, že to byl jeden z úkolů starověkých pyramid ...

V tomto případě nehráli ani tak náboženský kult, jako spíše funkční roli v nějakém technologickém procesu.

Podle antientropických efektů se spolehlivě prokázala skutečnost broušení žiletek umístěných v pyramidě v úrovni jedné třetiny výšky a dokonce byl na takový způsob vydán patent. Důkazem existence efektu byly fotografie čepelí pod elektronovým mikroskopem, které jasně ukázaly změnu jejich geometrie, před a po expozici v pyramidě. Výsledky experimentu v Ruském výzkumném ústavu grafitu o vlivu modelu pyramidy na grafitovou desku o rozměrech 25x10x1 mm, umístěnou uvnitř pyramidy

jsou známy. Po 24 hodinách expozice se elektrický odpor vzorku zdvojnásobil.

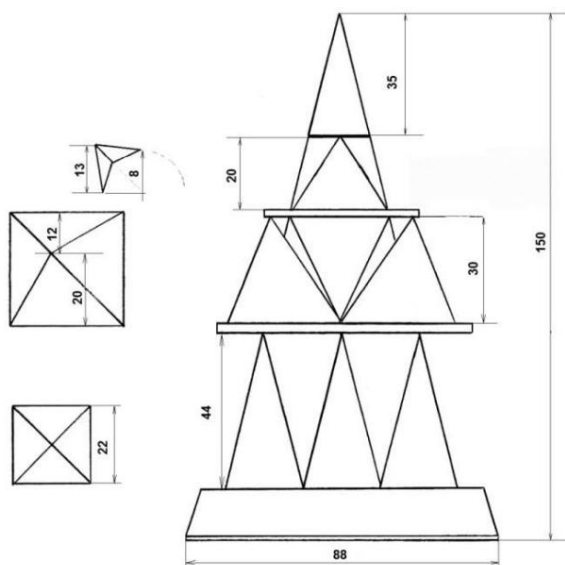
Byl také prokázán vliv pyramidových modelů na kmitací frekvenci křemenného rezonátoru [80].

Efekt tvaru je znám již tisíce let, jak ukazuje dávná historie.

O etruských pyramidách kolují legendy. Jejich civilizace nebyla početná a velmi rozvinutá, staří Řekové je označovali za své předky.

Obrázek Obr. 123 mnou reprodukován z příběhů odborníků na starověkou historii. Jistě, zajímalo by mě, jestli to byl skutečný design, ale schéma je velmi zajímavé zvažovat možné „tvarové efekty“ kolem této pyramidy. Vzhledem ke struktuře této pyramidy nebo jiných starověkých struktur, které vytvářejí "tvarový efekt", lze vyvodit důležitý závěr o roli "prázdných oblastí prostoru" v těle struktur. Je to "prázdnota", která představuje "pracovní těla" při plnění úkolu zaostřování nebo transformace proudů éteru, masivní kamenné konstrukční prvky, odrazné a zaostřovací prvky.

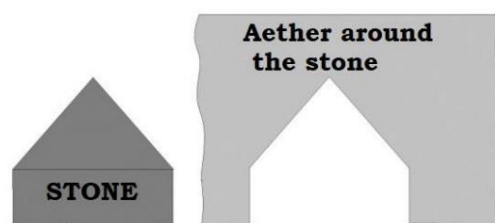
Možná si někteří čtenáři sestaví malý model této pyramidy jako experimentální sestavu pro testování možných efektů kolem zařízení.

Obr.123. Nápady na Etruské pyramidy

Tento úhel pohledu je v souladu s koncepcí vytváření částic hmoty z prostředí éteru. S tímto uvážením je prostředí éteru, ve kterém není žádná hmota, energeticky hustší než oblast prostoru, která je vyplněna hmotou.

Například elementární „zaostřovací prvek“ vypadá jako obelisk, obr. 124. Vrchol obelisku z kamene nebo jiné hmoty „pracuje“ s éterem jako každá pyramida a vytváří elastické deformace v oblasti „aktivní prázdnoty“. V důsledku těchto deformací by se měly projevit efekty odrazu a koncentrace proudů éteru procházejících touto "pracovní prázdnotou" deformovaného elastického prostředí éteru. Zaměření proudů je určeno tvarem pyramidy nebo obelisku. Některé formy nemusí tok koncentrovat, ale vyzařovat ho vzhůru podél osy.

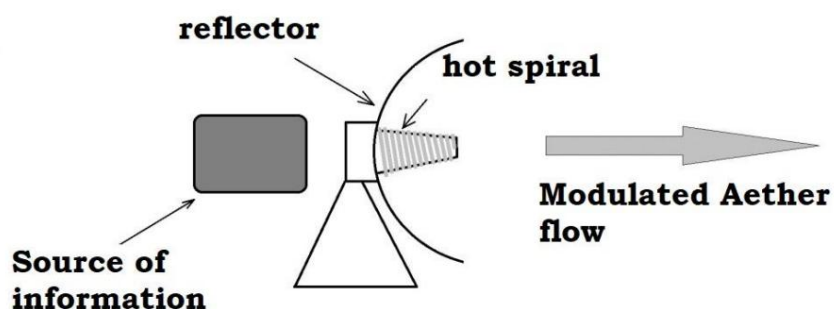
Obr. 124. Zkrácený obelisk a jeho „aktivní část“ ve vzduchu.

Podobným způsobem fungují všechny struktury výměny éteru vytvořené z hmoty. Mohou směřovat, koncentrovat nebo kroutit proudy éteru požadovaným směrem. Pružné deformace prostředí éteru, vytvořené dutinovými strukturami v důsledku interference de Broglieho hmotných vln, mají stejnou povahu jako „aktivní prázdnota“ v oblasti pyramid a jiných hmotných objektů.

Tyto proudění lze využít nejen k vytváření silových efektů a vrtulí nového typu, ale také v medicíně. Například před více než 100 lety Dr. Otto Korschelt objevil efekt pozitivního vlivu jednoduchých zařízení, která vytvářela „víry proudů éteru“ směřující od Slunce do středu planety, na nemocné pacienty [81]. Z tohoto důvodu byly "Aetherové přístroje" Dr. Korschelta umístěny tak, aby linie působení procházela od Slunce přes pacienta k Zemi.

Všimněte si, že v experimentech jiných autorů o dynamice éteru bylo také doporučeno používat proud éteru (vítr éteru) přicházející ze Slunce. Moderní výzkumníci mohou používat proudy éteru, které se v průběhu času usadí v místnosti, například mezi zdrojem tepla a lednicí.

Parabolické tepelné ohříváče starého typu jsou velmi vhodné pro výzkum, s kovovým reflektorem a topnou spirálou (spirála) v ohnisku paraboly. Vytvářejí tepelný tok, který přenáší informace ze zdroje podélných vln do přijímače. V diagramu na obr. 125 je informační složka signálu superponována na konstantní proud éteru doprovázející jednosměrné tepelné záření. Zdroj informací, například procesy vývoje rostlin nebo embryí, nebo jakýkoli jiný anti-entropický proces, lze umístit na zadní stranu reflektoru, protože právě zde je éter „odváděn“ pro jeho nasměrování. přenos směrem k přijímači.

Obr. 125. Modulace konstantního proudu Aetheru informačním signálem.

V důsledku vlivu „modulovaného toku éteru“ na hmotné objekty lze očekávat změnu entropie. Při ovlivňování různých fyzikálních a chemických procesů je třeba počítat nejen se změnou rychlosti procesů, ale i s výsledky chemických reakcí. Výsledek závisí na tom, jaké informace vložíme

do proudu éteru. Podrobnou recenzi na toto téma podal VA Zhigalov (zhigalov@gmail.com) v knize "Charakteristické účinky neelektromagnetického záření"

Projekt "Second Physics" <http://www.second-physics.ru>. Tato Zhigalovova práce obsahuje přehled experimentů zaměřených na cílenou produkci a detekci neelektromagnetického (torzního) záření. Zkoumá zejména torzní generátory Akimova, Bobrova, Shpilmana, Kaznačeeva, Montanyeho, Šachparonova, Luněva, Krasnobryževa, Panova a Kurapova, Parkhomova, Mělníka, Šnola a dalších autorů.

Experimentální data o vlivu na hmotu a přenos informací metodami strukturování éteru, získaná z různých zdrojů informací, ukazují, že struktura hmoty a její fyzikálně-chemické vlastnosti by měly být zvažovány s ohledem na přítomnost prostředí éteru obklopujícího částice hmoty a účastníci se procesu jejich existence. Pochopení komplexu části látky jako procesu v prostředí éteru nám umožňuje ovlivnit jeho vlastnosti.

Prostřednictvím média Aether tak můžeme měnit nejen fyzikálně-chemické vlastnosti nám známé látky, nebo parametry buněk biologických organismů. Důležitější je, že míra existence hmoty a uspořádanost její struktury (stupeň entropie) závisí na hustotě éteru. To je celkem pochopitelné, protože částice hmoty samy o sobě nejsou ničím izolovaným od prostředí éteru, ale lze je považovat za vírové éter-dynamické procesy.

Uvažujeme o základech teorie struktury prostoru – času, včetně některých příkladů výpočtů rezonančních parametrů prvků hmoty. Vývoj této koncepce umožní konstrukci zcela nových typů vozidel a vývoj pokročilých technologií pro pohyb v prostoru a čase.

Časoprostorový design

„Akce je zakřivení světa“

Pavel D. Ouspensky, 1991.

Za určitých podmínek jsme již předpokládali analogii kvantové struktury mikrokosmu a makrokosmu. Dále budou ukázány zákony rezonanční struktury našeho Světa s konkrétními příklady. Navrhované výpočty a závěry byly poprvé nalezeny autorem této knihy v roce 1991 a byly předloženy vědecké komunitě na mezinárodní konferenci „New Ideas in Natural Science“, červen 1996, St. Petersburg.

Diskrétní struktura hmoty je dnes všeobecně uznávána, ve škole studujeme pojem molekuly, atomy a další „částice hmoty“. Vlnové vlastnosti „částic hmoty“ jsou specialistům v oblasti kvantové fyziky jasné.

Výpočty, kterými se budeme zabývat dále v této knize, dávají pochopení podstaty "částic hmoty" jako vlnových (vírových) procesů v prostředí éteru, které jsou schopné se udržet pouze za určitých rezonančních podmínek. Takové podmínky jsou vytvářeny s určitým designem (geometrií) prostoru. V důsledku toho je vznik a stabilní existence „částic hmoty“ způsobena určitými parametry prostoru vyplněného prostředím éteru.

Epigraf této kapitoly tvoří věta slavného ruského filozofa Pavla D. Ouspenského z jeho slavné knihy „Nový model vesmíru“, vydané v roce 1911 v angličtině [82]. Význam této fráze je, že „akce“ je jakýkoli proces v čase, charakterizovaný geometrickým zakřivením našeho světa trojrozměrných objektů. Jakékoliv 137

"akce", například proces pohybu tělesa nebo chemická reakce, probíhá podél časové osy, podél trajektorie určitého zakřivení. Zakřivení je v tomto případě již čtyřrozměrný geometrický parametr, charakteristika rychlosti tohoto procesu, rychlosti změny atd.

Ouspensky učinil další důležité pozorování o struktuře prostoru a času. Naše mysl se v rámci svých možností snaží porozumět okolní realitě, proto odděluje všechny předměty a děje v prostoru či čase. Realita však není taková, jak se nám zdá. Vidíme pouze jeho projekci v okamžiku naší existence a sled projekcí.

Obvykle uvažujeme o čase jako o čtvrté dimenzi a k popisu procesů používáme termín „čtyřrozměrný objekt“. Má však smysl stručně doplnit „obecně uznávané“ názory na strukturu prostoru a času kolem nás. Nejprve mi dovoluji připomenout, že nemá smysl uvažovat o abstraktním prostoru – čase, jelikož jeho parametry jsou vždy spojeny s hmotou. Abstraktně můžeme modelovat jakýkoli prostor, ale v reálném světě můžeme mluvit pouze o prostoru - čase nějakého objektu.

Můžeme říci, že parametry hmotného objektu, což je určitý éter-dynamický proces, nastavují parametry prostoru existence tohoto objektu. Objekty tedy mohou mít různé rozměry.

Až do tohoto bodu jsme zvažovali známé pojmy „čas“ jako čtvrtou souřadnici prostoru – čas. Obvykle nás ve škole učili kartézský souřadnicový systém jako pohodlný způsob navrhování objektů a nastavení souřadnic v prostoru.

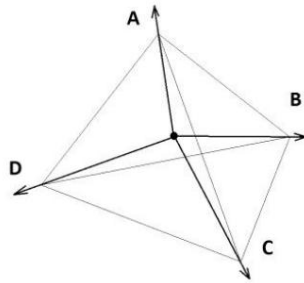
Výhodou kartézského systému pravoúhlých souřadnic je, že používá pojem „výška“ objektu jako velikost podél linie působení gravitace. Tento systém je založen na ortogonální skupině vektorů a zahrnuje tři kladné osy a tři záporné osy, celkem tedy šest souřadnicových os. Je nám řečeno, že jsou pouze tři, takže čas, jako parametr pro změnu nějaké funkce, je nastaven jako čtvrtá souřadnice. To už je logická chyba, v pořadí os; čas je sedmou osou tohoto systému. Při zohlednění času „plus“ a „mínus“ dostaneme celkem osm souřadnicových os.

Otázku souřadnicového systému, respektive struktury imaginárního prostoru, lze rozvinout v závislosti na autorově fantazii, například v geometrii Lobačevského se mohou v určitém případě protínat i rovnoběžné přímky. Nyní nás zajímá systém pohledů na strukturu časoprostoru, který odráží skutečnou geometrii našeho světa hmotných věcí a procesů. Abychom na tuto otázku odpověděli, zaměříme se na systémy přírodních materiálů, například na strukturu krystalů.

Ploché světlo je dobře studováno v běžné geometrii, v něm je trojúhelník elementárním útvarem a poloha bodu v rovině je jednoznačně určena třemi souřadnicemi, jako vzdálenost „na plochem terénu“ ke třem „referenčním bodům“. Tato metoda se prakticky používá v metodách rádiového zaměřování, tedy k hledání zdroje rádiového vyzařování.

Pro objemový prostor je metoda podobná, ale používá čtyři referenční body. Buckminster Fuller ukázal, že přirozeným souřadnicovým systémem ve vesmíru je čtyřstěnný systém. Vývojem tohoto konceptu se v současné době zabývá Joseph Hasslberger, webové stránky www.hasslberger.com

Skutečná struktura prostoru se odráží například ve struktuře diamantového krystalu, vazbami atomů uhlíku. V prostoru je elementární geometrický obrazec čtyřstěn a poloha bodu uvnitř oblasti tohoto čtyřstěnu je jednoznačně dána čtyřmi souřadnicemi, jak je znázorněno na obr. 126. Souřadnice v prostoru jsou zde vzdálenosti ke čtyřem referenčním bodům.

126. Tetraedrický souřadnicový systém Obr.

Čas je parametr popisující rychlost změny nějaké hodnoty. V geometrii založené na čtyřstěnném souřadnicovém systému můžeme čas považovat za pátou dimenzi.

Tato souřadnice se měří jako interval od nějaké události (mínus-čas) nebo časový interval k nějaké události v budoucnosti (plus-čas).

Vzhledem k tomu, že časová souřadnice má relativní směr „dopředu“ a „dozadu“, můžeme formulovat koncept šesti-rozměrného časoprostoru, ve kterém čtyři souřadnice čtyřstěnného systému určují polohu objektu v prostoru a dvě více souřadnic popisuje pohyb objektu podél časové osy ve směru zvyšování hustoty energie nebo ve směru jejího snižování.

Pro kladný směr časové osy, jak jsme již poznamenali, je vhodné zaujmout směr poklesu hustoty prostředí éteru, protože tento směr vývoje událostí odpovídá přirozenému procesu expanze éteru. Vesmír a pohyb Sluneční soustavy v rameni Galaxie Mléčná dráha od středu k periferii.

Elementární pětirozměrný obrazec s cyklickou funkcí času lze považovat za čtyřstěn s proměnlivým objemem, cyklicky se smršťující do centrálního bodu a vracející se do svých předchozích rozměrů. Je zřejmé, že takový model odráží skutečné procesy změn objemové hustoty energie v prostoru.

Geometrie má své vlastní zákony, které nám umožňují vytvářet předpoklady o struktuře objektů vyšších dimenzí. Například nejjednodušší jednorozměrný objekt „čára“ má dva body; vzdálenost mezi nimi nastavuje hlavní parametr tohoto objektu, jeho délku. Nejjednodušší dvourozměrný objekt „trojúhelník“ má tři strany, z nichž každá je „čára“. Nejjednodušší trojrozměrný objekt „tetrahedron“ je v prostoru definován čtyřmi trojúhelníky – nejjednoduššími objekty nižší dimenze.

Analogicky, když překročíme obvyklý statický trojrozměrný prostor a pokusíme se navrhnout strukturu elementárního čtyřrozměrného dynamického objektu, je možné si představit jeho hranice jako pět trojrozměrných objektů. Vezmeme-li v úvahu dva směry pohybu v čase, například snížení hustoty energie média nebo zvýšení hustoty energie, můžeme předpokládat čtyřrozměrnou strukturu vytvořenou z deseti trojrozměrných objektů. Desítkový počet se tedy musí nějak projevit při výpočtu parametrů reálných hmotných soustav, jako přírodní soustava.

V roce 1991 našel autor této knihy v teoretickém výzkumu vztah mezi parametry elementárních částic a velikostí planety a došel k závěru, že v časoprostoru existuje parametrická rezonance, která tento vztah určuje.

Na základě výpočtu čtyřrozměrného zakřivení prostoru elementárních částic hmoty, ale i takových prvků živé hmoty, jako jsou molekuly DNA, bylo prokázáno, že přírodní (přírodní) objekty při výpočtu v soustavě SI

měření, jsou charakterizovány celočíselnou hodnotou zakřivení jejich rezonátorů, protože počet vln hmoty v prostorovém rezonátoru může být pouze celé číslo. Výpočty se provádějí v desítkové soustavě.

Platnost vlnové teorie hmoty je dnes široce uznávána. Na první pohled se teorie zdá atraktivní, ale má také vážné nevýhody: superpozice vln jsou obvykle nestabilní a musí se rozpadnout. K vyřešení tohoto problému stačí předpokládat, že částice o hmotnosti může být reprezentována jako stabilní dynamická superpozice vlnových balíčků, která existuje za speciálních rezonančních podmínek.

Tento koncept lze použít jako aplikovaný nástroj pro výpočet transformací „hmotnost-energie“ a „energie-hmotnost“, které najdou uplatnění v budoucí energetice a při vytváření nových technologií pohybu v prostoru a čase. Na základě tohoto konceptu a představ o kvantování časoprostoru jsem vypočítal přesnou hodnotu rychlosti světla ve vakuu.

Čtenářům, kteří se o výpočty nezajímají, nebude těžké otočit pár stránek a přejít rovnou k experimentální části. Ostatní čtenáři si mohou být jisti, že vzorce jsou elementární a závěry z výpočtů jsou velmi užitečné.

Pro začátek si definujme pojem „čas“. Uvažujme pohyb bodu po uzavřené trajektorii. Tento pohyb probíhá dynamicky jednorozměrně časoprostorová čára. Pokud je přímka uzavřená, pak můžeme mluvit o nějakém rezonančním jevu, jehož parametrem je poloměr R . Jedná se o proces s určitou periodou. The zakřivení je zde definováno jako $1/R$ a je označeno symbolem κ :

$$\kappa = 1/R \quad [1/m] \quad F.12$$

kde R je poloměr, κ - klasické lineární zakřivení úsečky.

Pavel Dmitrievich Uspensky definuje „čas“ jako takový směr pohybu přímky, roviny nebo předmětu, který není v objektu obsažen [83]. Například proces přímočarého pohybu celé čáry v prostoru ve směru, který v ní není obsažen, ji posune po povrchu dynamického dvourozměrného prostoru, například roviny.

Pokud tento povrch není plochý, má zakřivení a je uzavřený, pak tvoří kouli a jeho parametrem cyklické rezonance je dvourozměrné zakřivení:

$$\kappa_2 = 2/R \quad [1/m] \quad F.13$$

Zde κ_2 je klasický koncept zakřivení koule používaný v moderní geometrii. V našem chápání tento parametr charakterizuje rychlost procesu existence dynamického dvourozměrného prostoru a při cyklické povaze tohoto procesu odpovídá zakřivení periodě opakování polohy bodu, kdy se pohybuje po povrch koule.

Zakřivení trojrozměrného prostoru je určeno podobným způsobem, ačkoli tento koncept není uveden v učebnicích geometrie:

$$\kappa_3 = 3/R \quad [1/m] \quad F.14$$

Trojrozměrné zakřivení je parametr procesu dynamicky se měnících dvourozměrných objektů, pohybu, ke kterému dochází v trojrozměrném prostoru. V důsledku takových procesů například cyklicky se smršťující a rozpínající se povrch koule tvoří kouli - dynamický trojrozměrný objekt s určitou hustotou.

Je zřejmé, že čím větší je trojrozměrné zakřivení, tím vyšší je frekvence a rychlost procesu komprese - expanze koule. V tomto případě v projekci na rovníkový řez koulí získáme dynamický dvourozměrný objekt - kruh, jako cyklický proces stlačování kruhu do bodu a jeho rozpínání.

Všechny tyto procesy můžeme simulovat v běžné geometrii a zajímavější pro us je analýza konceptu 4-rozměrného zakřivení.

Ještě jednou připomenu, že čas jako poloměr jednorozměrného prostoru je směr, který je mimo daný prostor čáry. Vždy však existuje projekce. Poloměr kružnice, když se promítne na kružnici, dává bod. Nová vyšší dimenze pro trojrozměrný svět, nový směr, má projekci v našem světě jako daný okamžik v čase odpovídající určité hustotě energie.

Dovolte mi zde říci pár slov o „dynamických vícerozměrných objektech“. Koule s proměnným poloměrem tvoří "dynamickou kouli" jako elementární trojrozměrný objekt. Jeho průmět do roviny je „dynamický kruh“: plocha jeho průmětu do roviny se mění z nuly (bodu) na nějakou hodnotu. Na základě tohoto pohledu můžeme říci, že 4-zakřivení objektů vzniká jako změna 3-rozměrné struktury (koule) v další dimenzi.

Jsme tedy připraveni přejít k úvahám o dynamickém čtyřrozměrném objektu, i když nemůžeme nakreslit čtyřrozměrný poloměr zakřivení koule (směr zakřivení koule), protože leží mimo trojrozměrný prostor. Nepochybnou charakteristikou 4-rozměrného objektu je z našeho pohledu izotropní synchronní pohyb všech bodů 3-rozměrného objektu. Jde o jeho projekci do našeho obvyklého trojrozměrného prostoru, který bude vypadat jako „dynamická koule“, jejíž objemová hustota energie je funkcí času a mění se od nuly k určité hodnotě.

Přejděme v této souvislosti k problematice úspory energie. Předpokládejme, že velikost předmětů souvisí s množstvím jejich energie. Průřez koule v rovníkové oblasti má maximální plochu. Oddíl jinde je menší.

Při studiu vlastností koule (trojrozměrného prostoru), ale v rámci plochého světa, můžeme dojít k závěru, že plocha průřezu se může měnit od nuly do maxima. To je sice pravda, ale neznámá to, že by koule sama měnila svůj poloměr, protože koule může mít konstantní parametry, ale pohybuje se rovinou dvourozměrného světa a vytváří v projekci „dynamický kruh“. Když jeho rozměry (v oblasti našeho pozorování, v našem prostoru) tíhnou k nule, neznámá to zmenšení velikosti samotné koule a změnu energie s ní spojené.

Podobně řekněme, že pozorujeme objemové změny hustoty energie jako dynamickou projekci čtyřrozměrného objektu do našeho prostoru. Cyklus čtyřrozměrného pohybu z našeho pohledu vypadá jako objevení se v prázdném prostoru trojrozměrného předmětu (koule) s postupně se zvětšujícím objemem a „vzhled energie z prázdnoty“. Po dosažení maximální velikosti začne objekt zmenšovat svůj objem na nulu, přičemž jeho hmota a energie mizí! To odporuje našemu zdravému rozumu, protože hmotné předměty nemohou svévolně měnit své fyzikální parametry a „energie se neobjevuje odnikud a nemizí nikam“. Ve známém makrokosmu takové procesy obvykle nepozorujeme, ale je to možné, pokud čtyřrozměrný objekt prochází trojrozměrným úsekem našeho prostoru (protíná náš svět jako koule přes plochou rovinu).

Pro svět elementárních částic, reprezentovaný v kvantové fyzice jako de Broglieho vlny hmoty, může být navrhovaný koncept velmi užitečný. Vlnová teorie hmoty byla podrobně rozpracována, ale neodpovídá na otázku zachování energie částic v nulovém bodě vlnového procesu změny funkce hustoty pravděpodobnosti. Můžeme říci, že čtyřrozměrná dynamika (chronodynamika) umožňuje dát kvantové teorii více fyzikální význam.

Tedy parametr charakterizující rychlost procesů v 3-rozměrných objektech je čas, tedy jejich čtyřrozměrné zakřivení:

$$4=4/R$$

$$[1/m]$$

$$F.15$$

Změnu objemové hustoty energie lze považovat za proces, který se vyvíjí v trojrozměrných objektech současně ve všech dimenzích. Toto pochopení povahy času nám umožňuje navrhnout některé metody vytváření lokálního tempa běhu času. Technické prostředky mohou být různé, ale v každém případě je nutné změnit hustotu energie v prostoru. Pro jednorozměrný prostor lze změnu hustoty lineární energie realizovat jako změnu hustoty elektrického proudu.

Podobně změnou objemové hustoty energie můžeme vytvořit změny velikosti 4-rozměrného zakřivení prostoru.

Jakákoli akce (proces) je v našem světě popsána určitým zakřivením, které má určitou číselnou hodnotu a charakterizuje rychlost změny hustoty energie. Níže bude ukázáno, že toto číslo je za podmínek rezonance celé číslo. Z toho plynou závěry o kvantování prostoru a času. Hermann Weil formuloval tuto otázku následovně: „Za jakýchkoli podmínek je akce jen číslo“ – za jakýchkoli podmínek je akce jen číslo [83].

Chronická konstanta

Podívejme se na některé vzorce související se závěry o elektromagnetické povaze částic hmoty, což nám umožňuje považovat je za éter-dynamické procesy.

V roce 1923 Louis de Broglie navrhl, že částice hmoty, které mají hmotnost, by měly mít vlnové vlastnosti. Použil vzorce $E = hf$ a $E = pc$ kde p je hybnost, h je Planckova konstanta, f je frekvence vibrací, c je rychlost světla. Potom obě strany spojil do jedné rovnice $hf = pc$. Protože vlnová délka $= c/f$, vzorec má známou formu pro vyjádření vlnové délky de Broglieho hmoty

$$\lambda = h/p \quad \text{F.16}$$

Zvažte další logickou větev této myšlenky, která nás od tohoto konkrétního případu zavede k obecnější verzi vlnového pojetí hmoty s hmotou.

Místo de Broglie $E = pc$ použijeme vzorec pro energii klidové hmoty:

$$E = mc^2 \quad \text{F.17}$$

Energii elektromagnetické vlny o určité frekvenci popisuje F.18:

$$E = hf \quad \text{F.18}$$

Díky vlnovému dualismu hmoty můžeme napsat následující vzorec pro energii:

$$mc^2 = hf \quad \text{F.19}$$

Hmotnost tedy může být reprezentována jako elektromagnetické oscilace

$$m = (h/c^2)f \quad \text{F.20}$$

kde h/c^2 je nová vazebná konstanta mezi hmotnostmi a frekvencí vibrací.

Říkejme tomu "chronální konstanta", protože ukazuje spojení mezi pojmy „hmotnost“ a „čas“:

$$m = (h/c^2)(1/T) \quad \text{F.21}$$

kde $T = 1/f$ je perioda kmitů vlny.

Jinými slovy, součin hmotnosti částice hmoty a periody kolísání energie je konstantní hodnota:

$$X = mT = (h/c^2) = \text{konst} \quad \text{F.22}$$

Chronická konstanta X , která je zde uvedena v úvahu, je poměrem elementárního akčního kvanta h ke druhé mocnině rychlosti světla c^2 a pro všechny částice hmoty existující v našem časoprostoru je stejná a rovná se. k hodnotě

$$X = 0,73725 \cdot 10^{-50} [\text{Joule sec}^2/\text{m}^2] \quad \text{F.23}$$

Díky tomu si nevšimneme pohybu v čase, protože všechny předměty kolem nás se pohybují stejnou rychlostí a relativní rychlost pohybu v čase je rovna nule. Změny podmínek existence objektu v časoprostoru znamenají změnu jeho chronální konstanty, kterou vnější pozorovatel zaznamená jako relativní zrychlení nebo zpomalení procesu existence tohoto objektu.

Jinými slovy, podle F.21 nemá smysl uvažovat o pojmu „čas“ odděleně od konkrétního předmětu, který má hmotnost. Ještě jednou si všimneme, že hlavními hmotnými objekty v našem časoprostorovém systému jsou naše planeta, sousední planety, Slunce a objekty Galaxie Mléčná dráha.

Dále pár slov o "Heisenbergově nejistotě." Vezmeme-li v úvahu Heisenbergův vzorec

$$h = p \cdot x \quad \text{F.24}$$

vzorec F.22 může být předložen v nové podobě:

$$mT = (p \cdot x)/c^2 \quad \text{F.25}$$

Pojďme zkontrolovat správnost tohoto vzorce:

$$[\text{kg}][\text{sec}] = ([\text{kg}][\text{m}][\text{sec}^2])/([\text{sec}][\text{m}^2]) = [\text{kg}][\text{sec}] \quad \text{F.26}$$

Vzorec F.22 je tedy spravedlivým vzorcem poměru mezi hmotností nějakého předmětu a odpovídající periodou oscilací elektromagnetické energie, proto je přípustné předpokládat, že účinek setrvačné hmotnosti částic hmoty je výsledkem oscilační procesy elektromagnetické formy energie. Naším dalším cílem je nalézt potvrzení této pozice, vzhledem k potřebě rezonančních podmínek pro přirozené oscilační procesy.

Pro začátek zvažte logický rozpor a ukažte jeho řešení.

Podle F.22 odpovídá zvýšení hodnoty hmotnosti snížení periody oscilace. V makrokosmu však pozorujeme opačný jev, neboť gravitační pole masivního tělesa, například hvězdy, způsobuje prodloužení doby kmitu fotonu procházejícího v blízkosti daného tělesa (tzv. "vlnové délky"). Tato otázka je předpokladem pro následující předpoklad: prostor každého tělesa s hmotou je vytvořen jako vyvážená struktura, podobná párovým silám v Newtonově teorii. Oblast vysokofrekvenčních elektromagnetických kmitů, které produkují účinek hmoty M v prostoru, musí být kompenzována určitou změnou ve struktuře prostoru (hustota éteru) kolem masivního tělesa M . V tomto případě, stejně jako v jiných indukčních jevech, je třeba vyrovnat kolem procesu, který vytváří efekt hmoty daného tělesa, musí být vytvořeno určité pole (oblast působení určité síly).

Toto indukované kompenzační pole je gravitační pole daného objektu s nějakým

Hmotnost.

Předpokládejme tedy, že hmotnost a gravitační pole částice s hmotností jsou dva vzájemně se kompenzující procesy, které jsou však odděleny v prostoru a čase: hmotnost částice je lokalizována v určité trojrozměrné oblasti prostoru a gravitační pole této částice je lokalizováno v určitém časovém období.

Gravitační pole dané částice je charakterizováno periodou její oscilace, vlnovou délkou a frekvencí. Díky této symetrii není hmota částic lokalizována v čase (přesouvá se z minulosti do budoucnosti) a gravitační pole není lokalizováno v prostoru, je rozmístěno po celém Vesmíru od zdroje pole do nekonečné vzdálenosti. Tuto situaci popisuje Heisenbergův vzorec F.24.

Všimněme si analogií s Belostotského teorií, ve které se gravitace vysvětluje účinky elastické deformace prostředí éteru. Belostotského „princip kompenzace“ znamená, že elastické deformace uvnitř objektu musí odpovídat elastickým deformacím prostředí éteru kolem objektu.

Abychom vyřešili otázku „červeného posuvu“ vlnových délek fotonů pohybujících se v gravitačním poli nějakého objektu, například planety, předpokládáme, že existují dvě časové funkce: kladné $t_+ > 0$ uvnitř hmoty a záporné $t_- < 0$ kolem hmotnosti. Něco podobného navrhl Polyakov, popisující elektronový model v knize "Experimentální gravitonika" [4].

Jinými slovy, je to chronická verze Newtonova zákona akce a reakce. Jakékoli těleso (elementární částice o hmotnosti) je považováno za soubor párových procesů: t_+ proces (hmotnost) pro sebe a t_- proces (gravitační pole) kolem sebe.

Takže spektrum (vlnová délka) fotonů procházejících v oblasti záporného času $t_- < 0$ v blízkosti tělesa o hmotnosti m by se měla měnit ve směru rostoucí vlnové délky ("červený posuv"). Jakýkoli objekt umístěný v gravitačním poli jiného objektu má svůj vlastní plus-čas $t_+ > 0$, ale ve vnějším záporném $t_- < 0$ je nutné vypočítat celkovou rychlost času t , jako rozdíl mezi plus-časem a mínus čas, F.27

$$t = t_+ + t_- \quad \text{F.27}$$

nebo totéž v jiném pohledu:

$$t = t_m - t_g \quad \text{F.28}$$

kde t_m je kladný „vnitřní čas“ objektu s hmotností a t_g je záporný „vnější“ čas jiného objektu s hmotností. Všimněte si, že speciální případ nulového rozdílu $t = 0$ znamená nulový stav energetických oscilací, to znamená, že perioda procesu T má tendenci k nekonečnu a frekvence f je nulová.

Formulujme odpověď na dříve položenou otázku: pro foton pohybující se v gravitačním poli tělesa, stejně jako pro těleso umístěné v oblasti gravitačního pole produkovaného jiným hmotným tělesem, je časový efekt součtem svůj vlastní kladný čas a záporný čas vnějšího gravitačního pole. Pokles vlastní rychlosti času se v důsledku této sumace projeví jako pokles energie a frekvence kmitů, tedy jako „rudý posuv“ vlnové délky fotonu. Tomu také odpovídá pokles elektromagnetické hmoty fotonu. Hmotnost jakéhokoli tělesa, které je umístěno v gravitačním poli jiného tělesa

also decreases. It seems possible to obtain a zero or negative sum Δt as a result of the „vektorový součet průběhu času“. Tento druh situace je známý jako "černá díra".

Domníváme se tedy, že uvnitř částice o určité hmotnosti probíhá v přímém čase vzhledem k nám ($t > 0$) běžný elektromagnetický proces, který je však kompenzován (vyvažován) vnějším procesem v prostoru kolem této částice.

Tento druh přístupu nám umožňuje považovat gravitační pole kolem částice hmoty za oblast vysokofrekvenčních fluktuací hustoty elektromagnetické energie. Frekvenci vibrací lze vypočítat pomocí vzorce F.8

pro jakoukoli známou hodnotu hmotnosti částice, například pro proton, je tato frekvence přibližně 8.1.1026 [Hz]. Všimněte si, že se jedná o podélné fluktuace hustoty energie, podélné vlny v éteru.

Zajímavé závěry lze získat při zohlednění vzorce F.25 pro případy různé rychlosti pohybu:

$$mT = (\gamma v/c^2) = (\gamma v/c^2) \quad F.29$$

Zkrátíme "m" a dostaneme následující vzorec:

$$T = (\gamma v/c^2) \quad F.30$$

Uvažujme limitní případ (rychlost $v = c$) pro výpočet vlnové délky

$$\lambda = cT = (c \gamma v/c^2) = \lambda \quad F.31$$

V tomto případě dostaneme objekt ve fotonovém stavu: vlnovou délku objektu určuje velikost (pozorovací prostor) objektu.

Jiný případ, skutečný svět: objekty mají rychlost, která se pohybuje od nuly do rychlosti světla $0 < v < c$. V tomto rozsahu rychlostí docházíme k závěru, že vlnová délka objektu je vždy menší než schopnost určit poloha daného objektu λ

$$\lambda = (1/c) \lambda \quad F.32$$

To znamená, že objekt má určitý prostor pozic a může se pohybovat mezi různými pozicemi, protože celá plocha jeho pozic je deterministická. To je povaha prostoru pro hmotné objekty pohybující se rychlostí menší než rychlost světla.

Druhý omezující případ, pro rychlost pohybu objektů vyšší než je rychlost světla $v > c$. V tomto případě může být vzorec F.30 znázorněn následovně

$$T = (\gamma v/c^2) = ((c^2 - v^2)^{-1/2}) (v/c^2) \quad F.33$$

nebo v jiném pohledu jako F.34

$$Tc = c/f = ((c^2 - v^2)^{-1/2}) (v/c) \quad F.34$$

V tomto případě je velikost takového objektu (jeho vlnová délka) větší než schopnost určit polohu objektu

$$\lambda = (1 + v^2/c^2)^{-1/2} \lambda \quad F.35$$

Projev objektů tohoto druhu v našem reálném prostoru má určitou analogii s potenciálními poli, protože ke změně hustoty energie takového objektu dochází okamžitě v celém námi pozorovaném 3-rozměrném prostoru.

Dále uvažujme samostatně souvislost mezi pojmy „energie“ a „čas“. Heisenbergův princip nejistoty definuje Planckovu konstantu následovně

$$h = E \quad F.36$$

Zjednodušeně řečeno, pokud je doba pozorování T dostatečně dlouhá, pak je energie systému známa přesně, ale pokud je hodnota T velmi malá, pak je energie systému charakterizována spektrem různých úrovní. Tento druh fyzikálních vlastností

systémů je demonstrován elementárními částicemi v kvantové fyzice. V radiotechnice se tento koncept projevuje ve spektrální analýze pulsů: krátké pulsy mají širší frekvenční spektrum. Extrémně krátký "delta puls" má nekonečně široké spektrum frekvencí a kupodivu nekonečné množství energie.

Dále ze vzorce pro energii elektromagnetických kmitů, kde T je perioda kmitů, F.37

$$E = hf = h/T \quad \text{F.37}$$

dosazením hodnoty h z F.36 získáme vzorec F.38

$$E = (E/T) \cdot T \quad \text{F.38}$$

Dále můžeme přejít k následující formě vyjádření Heisenbergova vztahu neurčitosti

$$(\Delta E / E) = (T / \Delta T) \quad \text{F.39}$$

Zde vidíme asymetrii pojmů energie a času.

Čas a energie nejsou totéž, ale jsou to vzájemně související relativní pojmy.

Podle F.39 odpovídá zvýšení relativní doby pozorování objektu (vzrůstá poměr $T / \Delta T$) snížení jeho relativní energie (zvyšuje se také poměr $E / \Delta E$). Dá se říci, že čím delší je doba pozorování (životnost objektu), tím menší je jeho energie. Na druhou stranu je tento závěr v souladu s dříve učiněným návrhem považovat proces snižování hustoty energie v našem blízkozemském prostoru za přirozený směr běhu času.

Čtyřrozměrná rezonance

Přejdeme k úvahám o matematických faktech, které jsem objevil v roce 1992 a dokazoval existenci rezonančních podmínek pro existenci přírodních hmotných objektů a fraktality vesmíru.

Než přistoupíme k výpočtům, předpokládejme, že platí teorie podobnosti mikrokosmu a makrokosmu a pro planety lze v jistém smyslu aplikovat vzorce pro výpočet parametrů elementárních částic. Podobnou metodu, pro jiné účely, použil profesor Kirill Pavlovič Butusov k výpočtu drah planet sluneční soustavy. Ukázal, že planety se nacházejí na určitých místech odpovídajících „prstencovým orbitálním rezonancím“. [42]. Tato situace je podobná diskretním energetickým hladinám elementárních částic hmoty.

Dosadíme tedy do vzorce pro vlnovou délku hmoty, F.40, parametry naší planety:

$$\lambda = h / (m \cdot v) \quad \text{F.40}$$

Zde h je Planckova konstanta, m je hmotnost planety a rychlost planety.

Při výpočtu dostaneme následující hodnotu pro vlnovou délku planety

$$\lambda = 3 \cdot 725,10^{-63} \text{ [m]} \quad \text{F.41}$$

Dále, za předpokladu, že pro 4-rozměrný prostor je součtový faktor vyšší měření se rovná 4, získáme následující vzorec

$$E_3 = m_3 \cdot c^2 = 9m_3 \quad \text{F.42}$$

$$E_4 = m_4 \cdot c^2 = 16m_4 \quad \text{F.43}$$

kde m_3 je hmotnost v 3-rozměrném popisu a m_4 je hmotnost ve 4-rozměrový popis.

"Sumačním faktorem" ve vzorci F.42 se rozumí nejen rychlost šíření elektromagnetických vln v prostoru, přibližná k hodnotě 3. Tento koeficient odráží strukturu prostoru, která určuje proces šíření fotonů a jeho rychlost, proto ve vzorci F.43 pro čtyři rozměry bereme 4.

Je důležité poznamenat, že předpokládáme, že celková energie systému je konstantní, bez ohledu na popisy různých dimenzí. To znamená, že stejné množství energie, ale v jiné formě, musí být uvažováno v 3-D a 4-D popisu stejného fyzikálního systému. Jinými slovy, celková energie objektu musí být stejná, bez ohledu na rozměr popisu použitého pozorovatelem.

Proto musíme brát v úvahu

$$E_1=E_2=E_3=E_4=\dots \quad \text{F.44}$$

V našem případě je to F.45

$$9m_3=16m_4 \quad \text{F.45}$$

Z F.40 můžeme získat vzorec hmotnosti

$$m=h/(\dots) \quad \text{F.46}$$

pak můžeme získat F.47

$$(16h)/(\lambda_4) = (9h)/(\lambda_3) \quad \text{F.47}$$

kde λ_4 je vlnová délka při 4-rozměrném popisu prostoru a λ_3 je vlnová délka při 3-rozměrném popisu prostoru. Vzhledem k tomu, že je uvažován jeden a tentýž fyzikální systém, je velikost jeho rychlosti pohybu stejná. Dostaneme jednoduchý poměr:

$$\lambda_4 = (16/9) \lambda_3 \quad \text{F.48}$$

Dosazením veličiny λ_3 ze vzorce F.41 do F.48 získáme následující hodnotu

$$\lambda_4 = 66.22 \cdot 10^{-64} \quad [\text{m}] \quad \text{F.49}$$

Odpovídá 4-D zakřivení

$$\lambda_4 = 1/\kappa_4 = 151.00 \cdot 10^{60} \quad [1/\text{m}] \quad \text{F.50}$$

Všimněte si, že se jedná o celočíselnou hodnotu s velkou přesností. Jedná se o celý počet vlny v rezonátoru prostoru dané planety.

Na druhou stranu je výpočet pro planetu možný na základě jejích pohybových charakteristik. Známa doba rotace planety kolem Slunce je 31557600 sekund, což odpovídá určité hodnotě frekvence kmitů

$$F=1/T=3,168861 \cdot 10^{-8} \quad [1/\text{s}] \quad \text{F.51}$$

Vypočítejme elektromagnetickou vlnovou délku pro tuto frekvenci

$$\lambda_{em}=c/f=9,46 \dots 10^{16} \quad [\text{m}] \quad \text{F.52}$$

a obrácená hodnota, tj. zakřivení této vlnové délky

$$e_m = 1 / \quad e_m = 1057,00,10^{-20} [1/m] \quad F.53$$

Zaznamenali jsme také souvislost mezi dvěma výsledky získanými v F.50 a F.53

$$e_m / \quad 4 = 7,10^{-80} \quad F.54$$

Matematická souvislost mezi výsledky dvou různých popisů téhož přírodního objektu (naší planety) potvrzuje předpoklady o rezonančních podmínkách pro existenci tohoto hmotného objektu. Zakřivení jeho prostoru se rovná celému počtu vln, když se měří v soustavě SI. Proč mají tyto výpočty v SI smysl, si ukážeme později. Tento zákon platí pro všechny přírodní objekty, což si dále ukážeme na dalších příkladech.

Známy je tzv. Bohrovův poloměr $R = 0,52917 \text{ \AA}$, pro který můžeme obvod L a odpovídající zakřivení

$$L = 2 \pi R = 3,32318... \quad F.55$$

takže zakřivení je

$$= 1/L = 3,0075,109 [1/m] \quad F.56$$

Protože je objekt trojrozměrný, vydělíme tuto hodnotu 3 a najdeme lineární zakřivení Bohrova atomu, které je 1, s velkou přesností

$$1 = 3/3 = 1,0025 \cdot 109 [1/m] \quad F.57$$

Zdá se, že to je správný výsledek, protože zde je uvažován nejjednodušší atom, prvek hmoty jednotkového zakřivení. Určitá odchylka 1,0025 ukazuje na nedokonalý rezonanční stav v reálných hmotných objektech nebo na nepřesnost našich koncepcí etalonů měření délek a časových intervalů v soustavě SI.

Další příklad: časoprostor protonu. Abychom vypočítali vlnovou délku protonu, použijeme vzorec F.58

$$m = (h/c^2) f = (h/c^2) (c/\lambda) = h/(c \lambda) \quad F.58$$

totéž v jiném pohledu

$$= h/(mc) \quad F.59$$

Známe-li hmotnost protonu $m = 1,6726231 \cdot 10^{-27} \text{ (kg)}$, vezmeme-li Planckovu konstantu rovnou $h = 6,6260755 \cdot 10^{-34} \text{ (Js)}$, získáme vlnovou délku (bez zohlednění matematického stupně)

$$= 132141 \quad F.60$$

Je to také celé číslo, s velkou přesností, které charakterizuje proton jako rezonanční proces existence vln hmoty (vlny hustoty éteru).

Toto vlnové číslo je známé, odpovídá vlnové délce "Compton". Je s podivem, že se této skutečnosti věnuje malá pozornost, ale celočíselná hodnota vlnové délky hmoty elementární částice při výpočtu v soustavě SI znamená důkaz fraktality vesmíru.

Dalším důležitým příkladem výpočtu rezonančních podmínek pro existenci prvků hmoty je molekula DNA. Rozšířená perioda její spirály je 71,4417 (Å), což odpovídá hodnotě zakřivení

$$d_{na} = 1 / \quad = 13999... 107 = 14,107 [1/m] \quad F.61$$

Můžeme říci, že se jedná o velmi dobrý rezonátor, protože zakřivení prostoru molekuly DNA je celé číslo s přesností na 3 desetinné místo. Tato přesnost je základem pro předpoklad o rezonančním mechanismu přeměny energie a přenosu informací na molekulární úrovni v biologických systémech.

Všimněte si, že v tomto případě uvažujeme objemové pulsace energie v prostoru, přičemž celý 3-rozměrný prostor se mění v okamžiku jeho smršťování nebo rozpínání, což odpovídá změnám v hustotě jeho energie.

Na prostorové orientaci šroubovice DNA jako „přijímače informací“ tedy nezáleží. Je známo, že molekuly DNA jsou ve svém obvyklém stavu „svinuté do koule“.

Informačním signálem je v tomto případě změna objemové hustoty energie v prostoru.

Dále udělejme nějaké výpočty k analýze velikosti relativního posunutí větví šroubovice DNA.

Je známo, že dvě větve mají periodu 34 Å a výtlač 23,8 Å.

Jinými slovy, „zpětná vlna“ je posunuta vzhledem k „dopředné vlně“ o 0,7 vlnové periody, což je 50 Å a odpovídá zakřivení

$$2 = 2,108 \quad [1/m] \quad F.62$$

Protože DNA je dvourozměrný objekt, můžeme získat lineární zakřivení

$$1 = 1,108 \quad [1/m] \quad F.63$$

Můžeme tedy říci, že větve molekuly DNA jsou posunuty o jednu hodnotu z nulového stavu, ve kterém jsou obě větve kombinovány v prostoru. V tomto případě je kódová struktura každé z větví orientována opačně vůči sobě navzájem.

Tato zajímavá analogie se světem elementárních částic zdůrazňuje roli molekuly DNA jako prvku a základního principu biologických systémů. Jeho rozměry při výpočtu v soustavě SI ukazují vztah mezi strukturou molekuly a rozměry planety. Přemýšlejte o tom, mohla by tato skutečnost být náhodná?

S největší pravděpodobností zde máme co do činění s rezonančními procesy, které poskytují prvkům živé hmoty optimální podmínky pro existenci v časoprostoru naší planety. Je možné, že se nejedná o rezonanci a ne o náhodnou shodu okolností. Tato skutečnost může být důkazem toho, že molekuly DNA všech živých věcí byly navrženy, a když byly navrženy, byly jako základ brány rozměry planety a desítkový systém výpočtů. Mimochodem, v jednom otočení šroubovice molekuly DNA je deset nukleotidů.

Rád bych o tomto problému diskutoval s teology jako o důkazu Stvoření života, ale ne náhodného výskytu života na planetě.

Podívejme se samostatně na aspekty technologie přenosu informací při vytváření vícerozměrných vln a na důležitý koncept "čtyřrozměrného hologramu".

Čtyřrozměrný hologram

Práce P. Gariaeva o ozařování molekul DNA podélnými vlnami prostředí éteru, nehercovskými elektromagnetickými vlnami [67] ukazují, že existuje analogie mezi metodami tvorby a reprodukce holografické informace a metodami tvorby a reprodukce genetické informace. Pojďme se nad tím krátce zamyslet

vydat a zavést pojem „čtyřrozměrný hologram“. Tento koncept je původním termínem autora této knihy.

V konvenční holografii se informace zaznamenává v tloušťce fotografické emulze desky, konkrétně ve formě interferenčních vrstev vytvořených vlnami přicházejícími z různých bodů objektu, když je skenován laserovým paprskem během záznamu hologramu. . Tloušťka emulze by měla mít určitou minimální hodnotu pro kvalitní záznam interferenčního obrazce.

Podobně ve 4-rozměrné holografii lze na éter zaznamenávat informace v časovém intervalu, který nemůže být menší než určité množství. Tato minimální hodnota časového intervalu souvisí s Planckovou konstantou.

Dále při reprodukci obrazu z trojrozměrného hologramu poskytuje každý bod emulzní vrstvy úplný obraz předmětu, protože světelný paprsek proniká do tloušťky emulze a láme se v různých úhlech v různých bodech. interferenční vzor. Desku, na které je trojrozměrný hologram zaznamenán, lze rozbít na kousky, ale každý z nich poskytne úplný obraz předmětu, pokud je emulze zachována do celé hloubky, a velikost povrchu „fragmentu“ není menší, než je nutné, aby světelný paprsek prošel jeho tloušťkou. pod určitým úhlem.

Podobně pro záznam a reprodukci 4-rozměrného hologramu stačí pracovat s jedním bodem trojrozměrného prostoru (prostředí éter), ale je zapotřebí minimální interval jeho existence, ve kterém je stejně jako u tloušťky emulze, je zaznamenáván obraz událostí, ke kterým dochází v daném bodě.

Technické metody reprodukce informace ze 4rozměrného hologramu se samozřejmě liší od metod práce s 3rozměrným hologramem a místo obrazu předmětu si jako představu o jeho trojrozměrném tvaru v prostoru budeme přijímat obraz událostí nebo procesů jako odraz změn hustoty energie v čase (čtyřrozměrný obraz). V navrhované koncepci je také přípustné získávat informace nejen o minulosti, ale i o budoucích nevratných procesech hmotných objektů.

Pochopení, že procesy v éteru nevytvářejí pouze silové efekty, ale jsou to multidimenzionální energeticko-informační procesy, umožňuje vyvíjet biomedicínské technologie, o kterých jsme dříve uvažovali na příkladech prací Gurvicha, Jianga a dalších.

Takže pro základní prvky vesmíru (částice hmoty, molekuly DNA a samotnou planetu) jsou jejich velikosti, když jsou vypočteny v soustavě SI, jako vlnová čísla, celá čísla. Jedná se o vlnu, který udává počet vln v rezonátoru a je to vždy celé číslo. V radiotechnice se vlnový počet měří v "převrácených metrech", jako zakřivení rezonátoru, to znamená obrácení poloměru rezonátoru. Toto je podmínka rezonance, za níž existují částice hmoty a další prvky přírody jako vlnové procesy v prostředí éteru.

Hledání faktů potvrzujících platnost tohoto konceptu vedlo k vytvoření spojení mezi prostorovými zakřiveními přírodních objektů, například protonu nebo jiných elementárních částic, se zakřivením prostoru planety. V předchozí kapitole knihy bylo ukázáno, že zakřivení těchto objektů (s velkou přesností) je celé číslo pomocí soustavy SI a desetinného počtu. Tyto skutečnosti jsou vysvětleny tím, že tento systém měření používá pojem „metr“, který byl zaveden do praxe Francouzskou akademií věd v roce 1795, jako jedna desetimiliontá část úseku zemského poledníku od severního pólu. k rovníku.

V důsledku toho je tato výpočetní technika použitelná pouze při použití této metricky

systém, protože nejde o matematickou abstrakci, ale propojuje výpočty v soustavě SI se skutečnými rozměry planety. Planeta je zase globálním rezonátorem éterických procesů a její fyzikální parametry nejsou náhodné. Všechny přirozené částice hmoty existují ve stabilní formě, jako rezonanční procesy v éteru.

Podstatou konceptu čtyřrozměrných rezonancí tedy je, že částice hmoty každé konkrétní planety jsou rezonanční vírové procesy éteru a charakteristiky těchto procesů závisí na parametrech časoprostoru této planety. Myšlenka není nová, ale metoda výpočtu je zde uvedena poprvé.

Praktická hodnota nového přístupu spočívá v možnosti výpočtu rezonančních podmínek pro existenci prvků živé a anorganické hmoty na konkrétní planetě, což má zvláštní význam pro vesmírné projekty a experimenty se změnou hustoty éteru, tzv. rychlost času a ovládání gravitace.

Vývoj konceptu čtyřrozměrného zakřivení nám umožňuje pochopit fyzikální význam času a vyvinout teorii čtyřrozměrných rezonátorů, jako zvláštních podmínek, ve kterých vírové procesy v éteru vedou ke vzniku stabilních částic hmoty. Studium teorie čtyřrozměrných rezonátorů otevírá cestu k vytvoření řízené teleportace, ale i transformaci (transmutaci) prvků hmoty.

Na základě navržené koncepce můžeme zdůvodnit kvantizaci působení podle Plancka. V přírodě zřejmě objektivně existuje minimální časový interval (perioda), který je určen energetickými parametry každého konkrétního procesu, který vytváří určitý prostor, například prostor planety, atomu nebo molekuly DNA.

Samostatně se navrhuje vypočítat přesnou hodnotu rychlosti světla, což je podle autora celé číslo. Důvod, proč musí být rychlost světla ve vakuu celé číslo, je v předpokladu mechanismu šíření elektromagnetického rušení v prostoru, vycházejícího z modelu kvantovaného časoprostoru. Rychlost světla v tomto pojetí znamená počet jednotek prostoru (metry nebo násobky), kterými projde čelo vlny za jednotku času.

Takže je to vždy celé číslo.

Výpočet rychlosti světla

Světlo, tedy vlny narušení prostředí, tzv. „fotony“, se v prostředí šíří rychlostí, která závisí na elektromagnetických vlastnostech daného prostředí. Analogem je rychlost šíření zvukových vln v hmotě. Uvažujeme zde prostor bez hmotných objektů, tedy čistý éter, fyzické vakuum.

V minulosti se éteru říkalo „luminiferous medium“ a my věříme, že jeho fyzikální vlastnosti jsou v našem blízkozemském prostoru víceméně konstantní, ačkoli mnoho autorů studovalo sezónní změny vlastností éteru a zvažovalo způsoby, jak ovlivnit fyzikální parametry éteru. Éterové médium s využitím technických prostředků a biologických procesů.

Takže za předpokladu, že přirozená struktura prostoru a času je diskrétní, dojdeme k závěru, že rychlost světla by měla být vyjádřena jako celé číslo. Dokažme to výpočty.

Vratme se ke vzorci pro výpočet Comptonovy vlnové délky de Broglieho hmoty pro proton, vzorec F.64

$$=h/mc$$

F.64.

Dosažením hodnoty hmotnosti protonu a Planckovy konstanty získáme známá hodnota = 132141 jednotek prostoru (s velkou přesností).

Předpokládáme, že v konceptu diskrétního prostoru a času máme všechny důvody zaokrouhlit hodnotu na celé číslo, tedy použít ve výpočtech hodnotu = 132141 jednotek prostoru.

Všimněte si, že toto číslo je dělitelné 3

$$=132141/3 = 44047 \quad \text{F.65}$$

Tento matematický fakt dává důvod předpokládat přítomnost vnitřního struktura protonu (tři prvky).

Opravdu má smysl považovat hodnotu Planckovy konstanty za celé číslo. Podstata této konstanty spočívá v poměru velikosti energie a frekvence kmitů a nemůže mít zlomkový počet kmitů, vezmeme-li v úvahu rezonanční podmínky.

Z tohoto důvodu bereme hodnotu Planckovy konstanty rovnou 6,6260755 10⁻³⁴ (Js). Vezmeme hmotnost protonu rovnou 1,6726231 10⁻²⁷ (kg). Dále, za předpokladu, že vzorec F.64. je poměr mezi celými čísly, dostaneme výstup hodnoty rychlosti světla, která je také celým číslem. Výsledkem výpočtů podle vzorce F.66 dostaneme přesnou hodnotu rychlosti šíření fotonu v diskrétním časoprostoru.

$$c=h/m \quad \text{F.66.}$$

Rychlost světla je 299792456413177104388 jednotek prostoru za jednotku času. Tato hodnota je získána s velkou přesností z poměru ostatních tří celých hodnot, což je nepravděpodobné, pokud to není odrazem skutečného stavu.

Všimněte si, že toto číslo lze snížit o 4 a získat hodnotu rychlosti rovnou 74948114103294276097 jednotkám prostoru za jednotku času. Možná je to způsobeno tím, že 1 metr byl zaveden jako 10⁻⁷ vzdáleností od rovníku k pólu. V tomto případě je vhodné považovat 4metrový segment za jednotku prostoru jako 10⁻⁷ celého obvodu planety, tedy rezonanční vlnové délky naší planety.

V současné době se předpokládá rychlost světla přesně 299792458 (m/s) a je to způsobeno tím, že jednotka měření délky 1 metr je brána jako vzdálenost, kterou urazí paprsek světla ve vakuu za 1. / 299792458 sekundy. Tato metoda se zásadně liší od přirozeného a od fyzikálního významu samotného systému měření SI, který byl pevně svázán s reálnými parametry planety.

Dovolte mi připomenout, že i Galileo zavedl pojem „1 metr“ jako délku kyvadla s půlperiodou švihů 1 sekunda. Tento standard nebyl příliš přesný, protože závisel na zeměpisné šířce terénu na planetě, ale měl jasný fyzikální význam, spojující jednotky měření prostoru a jednotky měření času. Skutečnost, že čas (perioda kmitání kyvadla) závisí na zeměpisné šířce oblasti, dává podnět k úvahám o nemožnosti stanovit normy prostoru a času, jejich místní povaze a závislosti na parametrech éteru.

střední.

Použitá hodnota navrhované korekce na hodnotu rychlosti světla spočívá v tom, že je možné přesně vypočítat mnoho parametrů používaných při studiu procesů mikrosvěta, ale i astrofyzikálních procesů. Pokud však

libovolně zadáme standardy délky (metr) a časových intervalů (sekundy), pak hodnota rychlosti šíření fotonu v prostředí éteru přestává mít význam „diskrétních kroků“.

Již jsme poznamenali, že tento problém se týká struktury vícerozměrného prostoru a rychlost ve vzorcích F.42 a F.43 je součtový koeficient.

Teoreticky by se rychlost šíření elektromagnetických vln v našem prostoru měla rovnat právě třem jednotkám prostoru za jednotku času, podle vzorce F.14 pro trojrozměrné zakřivení. Bylo by užitečné zavést normalizační faktor, přibližně je 1,0007 a přepočítává všechny základní fyzikální veličiny, počínaje jednotkami měření pro vzdálenosti a časové intervaly.

Hlavním závěrem výpočtů rychlosti světla je nové chápání časoprostoru jako jediného kontinua skládajícího se z kvant. Fotony se šíří v časoprostoru v diskrétních „krocích“ z jednoho prvku časoprostoru do druhého.

V tomto bodě navrhuji dokončit výpočetní část a přejít k popisu experimentů na řízení rychlosti existence hmoty.

Stroj času

Název této kapitoly knihy se netýká tématu cestování lidí v čase do minulosti nebo do budoucnosti. Neděláme sci-fi. Naše experimenty ukázaly reálnou možnost změny rychlosti času na malé ploše prostoru.

Tato kapitola využívá materiály mé zprávy na konferenci „Stroj času“ dne 12. dubna 2003 Moskva, konferenční sál hotelu KOSMOS.

Dříve byly zvažovány případy použití pasivních reflektorů, koncentrátorů, vírníků, dutinových struktur atd. zařízení, která vytvářejí změny ve stavu prostředí Aether. Tyto metody jsou ve srovnání s elektrárny moderních zaoceánských lodí stejnými primitivními metodami řízení parametrů média Aether, jako technologie plachtění.

Elektromagnetické jevy, které jsou dobře prozkoumány a široce využívány v praxi, mohou být přehodnoceny z hlediska dynamiky éteru, pokud hledáme způsoby, jak aktivně ovlivňovat parametry média éteru.

Takové pokusy učinil včas VA Černobrov z Moskvy. Teorie Černobrova a jeho experimenty jsou zvažovány v článku „První výsledky práce na vytvoření zařízení, která řídí charakteristiky fyzikálních procesů (čas) [84].

Aby bylo možné provádět experimenty s vlivem na fyzikální čas, jako hlavní metodu takového efektu zvolil zařízení schopná vytvářet konvergující vlny, které mohou vést ke vzniku kvazimonopolu uvnitř omezeného objemu prostoru. Kvazimonopolem Černobrov rozumí část prostoru, která má některé vlastnosti hypotetického jediného monopolu nebo shluku takových částic. Zejména přístroje umístěné mimo danou oblast musí detekovat pouze jeden magnetický pól, na všech stranách, v určité vzdálenosti od něj.

Všimněte si, že v černobrovském konceptu není specifikován typ „konvergujících vln“ a úkolem je vytvořit dynamickou strukturu magnetického „kvazimonopolu“. Černobrov píše: „Jak ukázaly předběžné experimenty, je velmi obtížné (ne-li nemožné) vytvořit dlouhotrvající kvazimonopol (objem s jedním vnějším a jedním vnitřním magnetickým pólem) pomocí permanentních magnetů nebo pomocí

elektromagnety pracující na stejnosměrný proud. To je způsobeno skutečností, že siločáry "vnitřního pólu" vždy najdou slabé místo v nerovnoměrném povrchu magnetů a prasknou; V důsledku toho se na instalaci kromě jednoho "vnějšího" magnetického pólu objeví lokální výstup magnetických čar "vnitřního" pólu.

V tomto ohledu bylo úkolem vytvořit kvazimonopolní situaci v omezeném objemu prostoru, navíc neustále, ale krátkodobě pomocí pulsační metody. Frekvence provozu elektromagnetických zářičů (vibrátorů) byla zvolena především na základě lineárních rozměrů instalací. Volba frekvence byla provedena tak, aby jedna perioda pulsace nepřesáhla dobu potřebnou k tomu, aby elektromagnetické vlny dosáhly středu a protilehlých stěn instalace.

Věřím, že vysokofrekvenční pulzní režim, v experimentech metodou VA Černobrov je nezbytný proto, aby se zářiče vzájemně nerušily, aby ve středu vytvořily "antinodu nebo uzel vln", to znamená oblast stlačení nebo výboje hustoty energie. Z hlediska magnetické složky, která je měřitelná běžnými přístroji, uvidíme jednopólový magnet.

Černobrov v roce 2003 uvedl: „Instalace využívající elektromagnetické (elektromagnetické) vibrátory zapojené do série a paralelně se ukázaly jako nejjednodušší v provedení (poznámka: umístění na kulovém povrchu těla). V různých experimentech bylo použito 3 až 5 takových povrchů, nazývaných elektromagnetické pracovní povrchy (EWS). Všechny vrstvy EWS různých průměrů byly namontovány postupně do sebe (jako hnízdící panenka). Vnější vrstva byla buď připevněna k energetickému plášti, nebo zároveň sama takovým pláštěm byla. Velikost maximálního EWS v první instalaci byla cca 0,9 m, průměr minimálního (vnitřního) EWS byl 115 mm, což se ukázalo jako dostatečné pro umístění kontrolních senzorů pokusných zvířat uvnitř, na které se projeví účinky byly zkontrolovány účinky sbíhajících se sférických elektromagnetických vln ... Objem nákladového prostoru ... umístěný ve středu symetrie zařízení, u všech prvních zařízení (kromě 7. modelu) ještě nepřesáhlo objem fotbalového míče. Maximální velikost je instalace s vnějším průměrem 2,1 m a vnitřním nákladovým prostorem 1 m, což umožňuje provádět experimenty přímo za účasti člověka. "

Měřicími přístroji v pokusech v Černobrově byly „všechny typy elektronických, křemenných, mechanických a také několik speciálně vyrobených duplikovaných křemenných generátorů (ve kterých byly porovnávány hodnoty frekvencí měřících a referenčních tepelně izolovaných generátorů) . V některých experimentech byly použity světlovodné diody (u kterých byla zaznamenávána změna rychlosti průchodu světelného paprsku daného úseku světlovodu), ale i další metody. Před a po experimentu (méně často a v průběhu experimentu) byly hodnoty měřících hodin periodicky porovnávány s referenčními hodinami a přesnými časovými signály na rádiu. "

Je zřejmé, že v takovém schématu měly elektromagnetické zářiče vedlejší účinek na některé typy měřících zařízení, například na quartzových hodinkách, zdvojení metod měření však umožnilo výrazně snížit chybu měření...

Výsledky experimentů hlášených VA Černobrovem zhodnotil takto: „Rychlost změny rychlosti proudu času (profesor NA Kozyrev to nazval hustota času t/t_0) byla řádově zlomky a druhá v referenční hodině Země. Vezmeme-li náš obvyklý pozemský „referenční“ Čas jako $t_0 = +1$, bude jasné, že v těchto experimentech se zatím studuje rozsah rychlosti Času $+0,99 < t/až < +1,01$ ". "

Jinými slovy jde o změny přirozeného běhu času na úrovni 1 %.

To neznamená, že některé objekty byly poslány do budoucnosti nebo minulosti... Černobrov upřesňuje: „V důsledku toho se předměty a zvířata umístěné uvnitř instalace, v jakémkoli režimu její činnosti (zpomalení nebo zrychlení), v každém případě přesunuly do Budoucnost (s "pozitivní" rychlost), ale pomalejší nebo rychlejší než ostatní."

Již jsme diskutovali o "kompenzačním efektu", ve kterém by elastické deformace prostředí éteru uvnitř "stroje času" měly způsobit zpětné deformace prostředí éteru vně "stroje času". O takovém efektu píše i Černobrov: „Časový rozdíl (gradient rychlosti Času, nebo prostě zakřivení časoprostorového pole) byl pozorován nejen uvnitř zařízení, i když samozřejmě maximální hodnota změněno Čas byl nastaven uvnitř nejmenší „hnízdící panenky“. Během experimentů byla podle očekávání zaznamenávána změna času mimo zařízení a taková změna s opačným znaménkem byla asi o řád nižší než ta vnitřní (zcela v souladu s geometrickými zákony - nepřímo úměrná krychli vzdálenost). Jinými slovy, zařízení ovlivňuje nejen svůj interiér, nejen užitečné zatížení, ale také prostředí. Velmi to připomíná reaktivní metodu pohybu, jen ne v prostoru, ale v čase. Je to podobné reaktivnímu tryskovému letu vrháním zpět nikoli hmoty, ale času. "

Zajímavá funkce poklesu účinku zvenčí, nalezená Černobrovem, „nepřímo úměrná krychli vzdálenosti“, naznačuje dynamiku změny nějaké veličiny v objemu prostoru, tedy funkci změny v objemová hustota energie.

Cenná poznámka Černobrova o rozdílu mezi procesy „zrychlení času“ od procesů „doby brzdění“, závislost účinku na denní době a vibracích, nám umožňuje vyvodit analogii se závěry Kozyreva, Veinik a Mishin. Tyto analogie ukazují éterově-dynamickou povahu těchto

procesy.

Černobrov píše: „Při experimentech bylo zjištěno, že procesy zpomalování a zrychlování Času se výrazně liší svou povahou a důsledky. Zpomalení tak bylo mnohem plynulejší a stabilnější; během zrychlení byly pozorovány prudké skoky v odečtech; průběh tohoto režimu se vyznačoval všeobecnou nestabilitou a závislostí na jakýchkoli (nebo mnoha) vnějších faktorech. Zejména nestabilita zrychlení spočívala v tom, že při pevném výkonu závisela hodnota rychlosti Času na denní době a poloze měsíce, případně na jiných důvodech, včetně přítomnosti operátora popř. cizinci poblíž. I malý vnější vliv, například mechanické otřesy, vedl ke změně hodnoty rychlosti, která se někdy ukázala jako významná. Uvnitř laboratorních zařízení bylo také zaznamenáno, že čas se může měnit s určitou setrvačností. Po dopadu změněné rychlosti Času na jakýkoli fyzický objekt (např. pŕdu) jsou na něm po určitou dobu zaznamenány zbytkové jevy, které lze odstranit pouze dopadem jiné rychlosti Času. "

Tato poznámka plně souhlasí s předpoklady, že přirozený běh času odpovídá globálnímu poklesu hustoty energie. Tento předpoklad byl učiněn dříve na základě skutečnosti, že mezihvězdný prostor se v našem rameni Mléčné dráhy rozšiřuje. Proto, aby se urychlil proces existence hmoty, je nutné dále snížit hustotu éteru. Jedná se o dva koordinované procesy, efekt se sčítá a v důsledku vnějších náhodných vlivů může dojít k dalším přechodům mezi diskrétními energetickými hladinami. Na druhou stranu při snaze zpomalit proces existence hmoty je nutné Éter uměle „zahušťovat“, vytvořit oblast stlačení elastického média éteru. Tento proces je namířen proti přirozenému poklesu hustoty energie média, což vede k odečítání efektů. V takové situaci jsou náhodné dopady méně významné.

Zvažte experimenty, které na toto téma zorganizovala společnost Faraday Lab Ltd. v roce 2003. Ve společném projektu s Vadimem A. Černobrovem jsme postavili a otestovali experimentální zařízení, provedli měření, podali patentovou přihlášku a navrhli nové metody pro technická realizace této myšlenky.

Vynález, který jsme navrhli, se týká způsobů a zařízení pro řízení rychlosti různých fyzikálních procesů, včetně samotného procesu existence hmoty v časoprostoru. Samozřejmě, že tento vynález má užitečné aplikace v praxi, které probereme později.

Podali jsme přihlášku "Metoda a zařízení pro řízení časových charakteristik fyzikálních procesů změnou energetické hustoty prostoru", č. 2003110067 ze dne 09. dubna 2003. Spoluautoři Frolov AV a Chernobrov VA

Podívejme se na historii tohoto vynálezu.

Obr. 127. Černobrov VA a Frolov AV na konferenci
"Stroj času" 2003.

Již dříve byly navrženy různé metody a zařízení pro ovlivnění rychlosti fyzikálních a chemických reakcí, biologických procesů nebo periody oscilace systému. V dílech NA Kozyrev popisuje experimenty o vlivu jednoho procesu, například odpařování nebo krystalizace látky, na periodu jiného procesu, který je senzorem a je porovnáván s referenčním oscilačním procesem.

V jednom případě v oblasti prostoru v blízkosti procesu odpařování látky se rychlost kmitání snímače snižuje. V jiném případě, v blízkosti procesu krystalizace látky, se rychlost kmitání senzoru zvyšuje.

S pojmem "entropie" můžeme říci, že procesy zvyšování entropie, například přechod látky z pevného skupenství do kapalného, vytvářejí takový vliv na hmotu (okolní procesy) kolem sebe, že entropie systémů klesá. V opačném případě např. vedle krystalizačního procesu roste entropie systémů v oblasti prostoru kolem tohoto procesu.

Kozyrev zavedl termín „vlna hustoty času“ a dospěl k závěru, že kromě takové charakteristiky, jako je „směrovost“, má čas aktivní vlastnosti, například hustotu času. Vývoj tohoto přístupu pro aplikované účely vyžaduje hlubokou analýzu fyzikálního významu pojmu „hustota času“. Souvislost mezi směrem času a entropií systému byla ukázána v dílech Ilji Prigogina „Úvod do termodynamiky nevratných procesů“, 1964 [85].

Sacharovova práce „Kvantové fluktuace vakua v zakřiveném prostoru a teorie gravitace“ [86] navrhla koncepci struktury vakua.

Práce Harolda Puthoffa "Může být vakuum navrženo pro aplikované problémy v kosmonautice?" Je široce známý v USA. [87], ve kterém se zabýval aplikovanými aspekty studia struktury vakua a popsal způsob a zařízení pro získání hnací síly změnou vlastností vakua.

Hmotným pojetím času a metodami vytváření vln hustoty energie se zabývala také práce "Čas je fyzikální substance" profesora KP Butusova, 1991 [88]. V knize Belostotského Yu. G. "Co je čas?" [60] můžeme vidět souvislost mezi pojmy čas a éter, který byl v této knize uvažován v astrofyzikálním smyslu. Dá se říci, že moderní koncept éteru je úspěšně rozvinut v dílech VA Atsukovského [89].

V dalších článcích, zejména v mé publikaci z roku 2002 „Fyzikální principy stroje času“ [90], se ukázalo, že pro praktický rozvoj experimentálních prací v této oblasti je vhodné ujasnit si terminologii a zvážit „vlny hustoty času“ jako energie vln podélné hustoty v prostoru. V tomto případě má pojem „hustota času“ fyzikální význam hustoty energie (hustota prostředí éteru).

Tento přístup je prakticky implementován elektrotechnickými a radiotechnickými metodami a je rozvinutím Faradayova éterově-dynamického konceptu povahy elektřiny a magnetismu (viz svazek 3 Faradayových prací "Experimental Studies on Electricity" [91]. Uvažujeme-li obyčejný bipolární magnet z pohledu dynamiky Éteru můžeme říci, že představuje zdroj a odvod Éteru, tedy vyvážený energetický systém, který nemění hustotu energie v prostoru V tomto případě je zřejmé, že stvoření magnetického monopolu nebo simulace kvazimonopolu elektrodynamickými metodami je technickým základem pro získání lokální změny hustoty energie v prostoru.

Kromě magnetických jevů lze využít i elektrické procesy, např. problematikou vytváření podélné vlny se zabývala i další práce profesora Butusova „Symetrizace Maxwell-Lorentzových rovnic“ [41], ve které ukázal, že elektricky nabitá koule může vyzařovat podélné vlnění, kdy dojde ke změně poloměru koule, tedy jejího povrchu, při zachování velikosti elektrického náboje umístěného na tomto povrchu.

Tato metoda je jednou z možností realizace technologie, jejíž podstatou je změna hustoty energie. Změna velikosti povrchu při zachování množství náboje vytváří změnu hustoty náboje na jednotku povrchu. Okolní prostředí Aether je nuceno tuto změnu kompenzovat a vzniká v něm podélná vlna. Jak však ukázal profesor Butusov, je možné vytvářet podélné vlny bez elektromagnetických metod, a to změnou objemové hustoty jakékoli látky.

V tomto ohledu má smysl připomenout metodu popsanou Polyakovem v knize „Experimentální gravitonika“ [4]. Polyakov se zabývá problematikou generování gravitačních vln při vysokofrekvenčním magnetizačním obrácení feromagnetika, tedy při objemové magnetostrikci látky. Protože se tímto jevem mění hustota látky, tedy hustota energie v prostoru, který látka zabírá, pak je objemová magnetostrikce speciálním případem změny hustoty energie. Stejně tak lze podélné vlny vytvořit modulací hustoty jakékoli látky, včetně plynů a plazmatu.

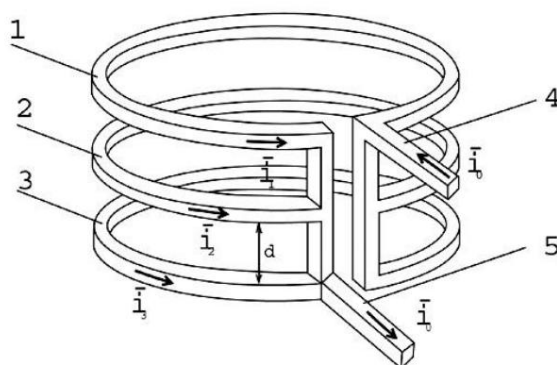
Podívejme se na podstatu a technické možnosti schématu navrženého Vadimem Aleksandrovičem Černobrovem v knize [92]. Popsal způsob a zařízení pro řízení časových charakteristik fyzikálních a chemických procesů vytvořením modelu magnetického monopólu (kvazimonopólu), ve kterém se z více zdrojů umístěných na kulovém tělese tvoří konvergující vlna. V souladu s touto metodou ve vícevrstvé kulové struktuře, kde každá z vrstev (tzv. „elektromagnetická pracovní plocha“) je souborem elektromagnetů, se postupným zapínáním vrstev vytváří vlna sbíhající se do středu. Zařízení podle Černobrova schématu má jeden magnetický pól na vnější straně a druhý magnetický pól na vnitřní straně, čímž simuluje makroskopický magnetický monopol. Domníváme se, že za podmínky soufázového provozu všech zdrojů vlnění poskytuje interference podélných vln určitou změnu hodnoty energetické hustoty prostoru v ohnisku systému.

Experimentální fakta jsou taková, že senzory umístěné ve středu zařízení, například mechanické nebo elektromagnetické oscilátory, ukazují změnu periody vlastních kmitů. Zajistili jsme odstínění senzorů před tepelnými a jinými elektromagnetickými vlivy. Lze tedy tvrdit, že senzory zpomalují nebo zrychlují svou oscilační periodu v závislosti na generované hustotě energie ve středu zařízení.

Experimenty s tímto zařízením však vyžadují pečlivé vyladění všech zdrojů vln, aby byl zajištěn jejich souběžný provoz. Stabilita celého systému v tomto případě závisí na stabilitě provozu každého z vlnových zdrojů. Zvýšení pulzní frekvence vede ke zvýšení účinku, ale je limitováno parametry elektromagnetů a pulzního generátoru. Pro zvýšení účinku jsou navíc potřeba výkonnější zdroje energie, protože proud ve vinutí elektromagnetů určuje velikost magnetického pole generovaného kvazimonopólu.

Vzhledem k tomu, že účinnost takových systémů přímo závisí na frekvenci a velikosti změn hustoty energie v prostoru, navrhujeme v další verzi implementace tohoto zařízení místo elektromagnetických pracovních ploch použít plazmové pláště, což výrazně zvýší měrné vlastnosti zařízení. Podívejme se na základní technické principy práce a nastíníme způsoby vývoje této metody. Přejdeme k obrázkům. Obr. 128 ukazuje schéma hlavního prvku, kterým je „tříotáčkový elektromagnetický emitor“, navržený společností VA

Černobrov.

obr. 128. Černobrovův tříotáčkový zářič.

Správnější by bylo říci, že je to „vibrátor“, protože jeho práce takový produkuje vibrace prostředí Aether, ve kterém vzniká směrové záření vlny hustoty energie podél jeho osy.

Tento konstrukční prvek byl vyvinut podle myšlenky Vadima A. Černobrov. Nepovažoval tuto technologii za změny hustoty éteru střední. Podle jeho názoru je tento prvek „magnetickým kvazimonopolem“.

Z jiného pohledu je tříotáčkový „vibrátor“ navržen tak, aby vytvářel směrovou vlnu hustoty energie, která vzniká v prostředí Aether díky využití fázového posunu při šíření čela proudového impulsu, postupně procházející třemi úseky proudu i_1 , i_2 , i_3 , které jsou posunuty podél osy elektromagnetu o určitou vzdálenost d .

Zařízení funguje následovně. Po zapnutí generátoru impulsů se na kolíku 4 objeví přední část proudového impulsu i_0 . V důsledku prostorového posunutí proudových sekcí 1, 2 a 3 vůči sobě navzájem podél osy elektromagnetu o vzdálenost d , přední část impulsu v sekci 1 vede čelo pulsu v sekci 2, což zase posouvá čelo pulsu v sekci 3 po určitou dobu T . Za druhé je výstup elektromagnetu 5 umístěn tak, že čelo pulsu v sekci 1 bude zaostávat za čelem pulsu v sekci 2, který také zaostává za čelem pulsu v sekci 3 po stejnou dobu T , proto je v sekci 5 opět vytvořeno jediné čelo pulsu.

Doba zpoždění šíření čela impulsu T závisí na vzdálenosti d . Při každém proudovém impulsu zůstává nezměněna hodnota T (relativní zpoždění čela impulsu). S každým impulsem tak vzniká postupné buzení vrstev elektromagnetu s velmi vysokou frekvencí.

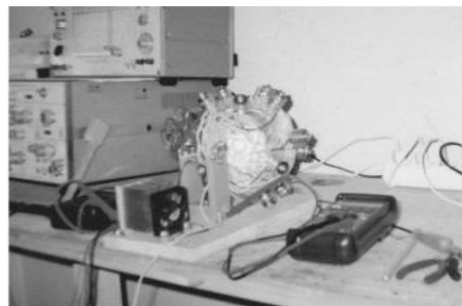
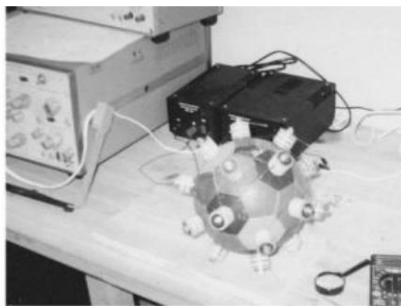
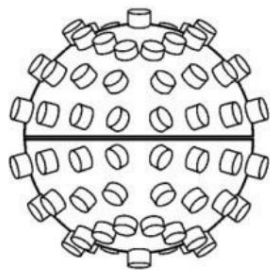
Příklad výpočtu frekvence: pro posunutí závitů cívky zářiče (obr. 128) rovné $d = 7\text{mm}$ bude frekvence přibližně 4.28.1010 (Hertz).

Tato konstrukce třívrstvého elektromagnetického zářiče umožňuje tvořit podélné vlny ultravysoké frekvence, například v milimetrovém rozsahu, bez použití polovodičových a jiných radiotechnických prvků. Je důležité udržet všechny emitory ve fázi, což je téměř nemožný úkol. Napájecí vodiče, které přivádějí proud do každého zářiče, musí mít stejnou délku od místa připojení ke generátoru impulsů. Při výrobě experimentální konstrukce skládající se z 12 „vibrátorů média Aether“ nebylo možné zcela vyřešit problém souřadnosti a bylo nalezeno několik dalších metod, které nepoužívaly mnoho samostatných zářičů.

Problém synchronizace několika emitorů je však v radiotechnice znám. K jeho vyřešení se při navrhování fázovaných mikrovlnných anténních polí používají řízené fázové posuvníky. Každý z vlnovodů je nastaven pomocí fázového posuvníku tak, aby se fáze všech vln přicházejících z jednotlivých zářičů shodovaly v ohnisku.

Na obr. 129 je znázorněno kulové uspořádání emitorů na horní a spodní polokouli pouzdra, které lze otevřít pro umístění senzorů a různých předmětů uvnitř. Použili jsme plastové pouzdro, které bylo navíc stíněno několika vrstvami hliníkové fólie. Následně byl aplikován princip „hnízdnic panenek“ a přidána druhá kulová plocha zpevňující kvazimonopol, obr. 129.

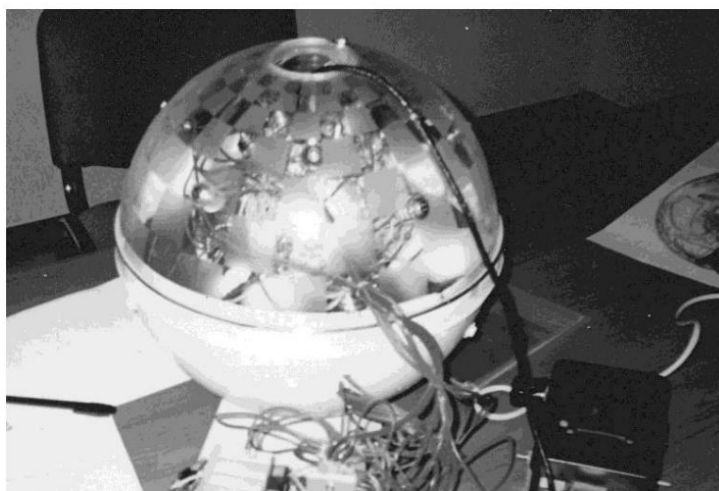
Měly by se vytvořit dvě sférické vrstvy se synchronním provozem všech emitorů silnější efekt „konvergující elektromagnetické vlny“, jak napsal Černobrov.

129. Kulové těleso a zářiče ve Frolově laboratoři, 2003 Obr.

Jinými slovy, tato metoda poskytuje silnější lokální změnu hustoty éteru v centrální oblasti kulovitých schránek. Všimněte si, že před naší společnou prací Chernobrov VA nepovažovala dynamiku Aetheru za důvody pro pozorované efekty.

Pochopení éterické povahy chronálních efektů dává skvělé vyhlídky pro vývoj technologie pro ovládání vlastností časoprostoru, a to jak za účelem vytvoření hnací síly, tak v jiných aspektech.

130. Dvouvrstvé zařízení Obr. Fotografie z konference "Stroj času" 2003.

Všimněte si, že vývoj projektu v týmu VA Černobrova aktivně pokračoval až do jeho smrti; experimentů se účastnili členové jeho skupiny COSMOPOISK. Na obr. 131 je velká konstrukce, jejíž rozměry umožňují umístění osoby uvnitř. Muž v ochranném skafandru stojí vedle experimentálního zařízení na fotografii. O autoritě VA Černobrova v této oblasti výzkumu nelze pochybovat.

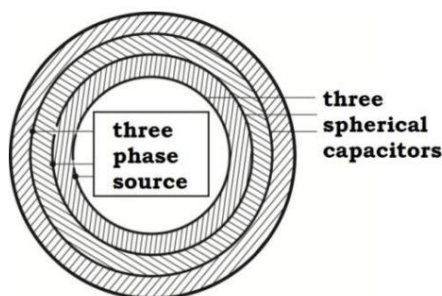
Obr. 131. Jedno ze zařízení od Vadima A. Černobrova

Setkali jsme se s Vadimem Černobrovem v roce 1996 na konferenci v Petrohradě a to vedlo k zahájení programu mnoha let výzkumu, designu a testování. O výsledcích těchto experimentů si čtenář může přečíst v knihách VA Černobrova.

Bohužel financování tohoto programu od Faraday Lab Ltd. bylo omezené a implementovali jsme jej na minimální verzi. Má smysl navrhovat způsoby rozvoje této technologie a nová konstrukční řešení. Snad tato informace bude zajímavá pro budoucí investory.

Praktická aplikace této technologie jako metody ovlivňování vlastností různých materiálů, rychlosti fyzikálních a biologických procesů i chemických reakcí zahrnuje možnost deaktivace radioaktivních odpadů a předmětů. Očekávali jsme také, že získáme experimentální důkazy pro teorii chronodynamiky, tedy nějaké antigravitační efekty, ale při experimentech v roce 2003 nebyla zjištěna žádná významná změna hmotnosti testovacích těles.

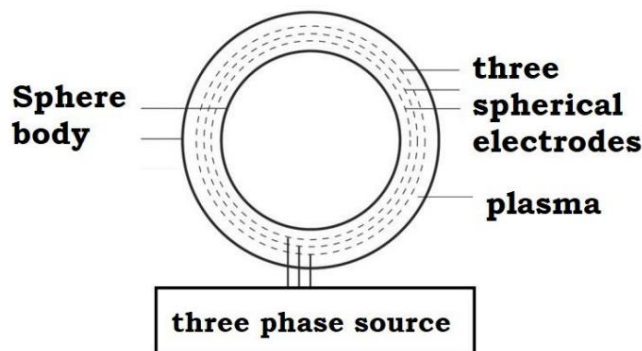
Uvažujeme způsoby vývoje navrhovaného návrhu zařízení schopného získat řízené změny vlastností prostředí éteru (prostor - čas). V dalším provedení zařízení, obr. 132, je znázorněno provedení navrhovaného způsobu ve formě kulového elektrického kondenzátoru se třemi deskami, z nichž každá je připojena k výstupu třífázového pulzního generátoru.

132. Třífázový kulový kondenzátor Obr.

Ve skutečnosti, není to tak dávno, naše civilizace začala používat třífázové proudy, které jsou velmi vhodné pro vytváření rotace rotoru elektromagnetických motorů. Navržená konstrukce třífázového (vícefázového) kondenzátoru nevytváří rotaci, ale sbíhající se nebo rozbíhavou vlnu hustoty energie v prostředí, a to jak uvnitř, tak vně takového třífázového kulového kondenzátoru. V tomto případě je efekt změny hustoty éteru vytvořen bez sady elektromagnetických zářičů. Tento princip neplatí pro oblast magnetického kvazimonopolního modelování. U této metody není potřeba žádné ladění samostatných zdrojů vln pro provoz v režimu sinové fáze, což zajišťuje spolehlivost zařízení ve srovnání s kvazimonopolem. Navíc procesy nabíjení a vybíjení vícevrstvého sférického elektrického kondenzátoru vyžadují mnohem méně energie než vytváření silného magnetického pole silnými elektrickými proudy v „kvazi-monopolním“ provedení.

Vzhledem k tomu, že účinnost takových systémů přímo závisí na frekvenci a velikosti změn hustoty energie v prostoru, navrhujeme v další verzi implementace tohoto zařízení místo elektromagnetických pracovních ploch použít plazmové pláště, což výrazně zvýší měrné vlastnosti zařízení. K tomu postačí, že kulové desky vícevrstvého kondenzátoru jsou umístěny v plynném prostředí a vyrobeny ve formě mřížkových elektrod, jak je znázorněno na obr. 133.

Obr. 133. Tři mřížkové elektrody v prostoru mezi vnějším a vnitřním kulovým tělesem

V tomto případě je vlna hustoty energie vytvářena v buzeném plazmatu plynu vrstva po vrstvě několika mřížkovými kulovými elektrodami umístěnými v prostoru mezi vnitřním a vnějším pláštěm. Toto provedení zařízení lze tedy připsat způsobům manipulace s plazmou.

Je vhodné organizovat výrobu experimentálních zařízení tohoto typu v závodě, který vyvíjí a vyrábí elektronická vakuová zařízení. Charakteristickým rysem navrhované konstrukce je kulový tvar tělesa a elektrodových mřížek. Plynová náplň takového provedení v oblasti mezi kulovitými tělesy by měla zajistit vytvoření ionizace plynného média s minimálním vynaložením energie na jeho buzení. Třífázové napájení musí vytvářet sekvenční buzení plazmových vrstev, a to zajistí vlnu hustoty energie, která se může šířit jak dovnitř ke středu zařízení (konvergující), tak ven ze středu zařízení (divergující).

Mnou navrhovaný princip změny hustoty prostředí Aether je potřebný pro vznik tzv. "chronálního náboje". Ve statice, jak známe analogicky s elektrostatikou, můžeme napětí v prostředí éteru získat pomocí elektrického náboje. Dále, při návrhu stroje času musí být zajištěn určitý pohyb tohoto „chronálního náboje“ v prostoru. Jiný způsob, který známe z elektrodynamiky, je změna hustoty elektrického proudu k vytvoření efektu elektromagnetické indukce. Totéž můžeme udělat v chronální dynamice. Vytvoří „chronální pole“ a „chronální gradient“, který bude pohybovat hmotnými objekty v časové ose.

Sférické třívrstvé návrhy mohou být příliš složité na implementaci ve srovnání s tetraedrickými koncentrátory. Čtyřstěn je nejjednodušším prvkem trojrozměrného prostoru, jak jsme diskutovali dříve. Konstrukce takového koncentrátoru vypadá jako sada čtyř podélných vlnových zářičů umístěných ve vrcholech čtyřstěnu a směřujících k jeho středu. Místo Černobrovových cívek stačí použít libovolný zářič podélných vln. Všechny čtyři emitory musí samozřejmě vytvářet impulsy synchronně.

K myšlence využití podélných vln k účelové řízené změně vlastností časoprostoru je třeba říci pár slov. Herbert G. Wells psal ve svém románu „Stroj času“ o určité mechanické struktuře, ale předpokládám, že úplné pochopení jeho myšlenky je třeba hledat shrnutím technických detailů fantastických zařízení, která popisoval ve všech svých publikacích. Například zařízení, které dělá předměty neviditelnými, popisuje Wells v jiném románu. Píše o „dvou emitujících centrech“, mezi kterými je umístěn objekt. Je důležité si uvědomit, že se jedná o nehercovské vlny, jak píše Wells.

Ve své době tzv. podélné vlny v prostředí Aether. Tuto terminologii používala i Tesla. Na základě těchto předpokladů můžeme říci, že i Wells navrhl použít několik emitorů podélných vln k vytvoření neviditelnosti a změně obvyklých vlastností časoprostoru. Podle mého názoru vložil myšlenku stroje času do jedné knihy a tajemství tohoto zařízení odhalil v jiné knize.

Dále u těchto konstrukcí hraje důležitou roli tvar budícího pulzu, strmost jeho čela a pádu. Symetrické vlny, například sinusové, vytvářejí vibrace prostředí éteru, ale nepřenášejí jednosměrný impuls do okolního prostředí éteru. Tento aspekt byl již dříve diskutován v kapitole o inertioidech, u kterých vzniká pohyb díky asymetrii hybnosti. Princip asymetrického cyklu komprese - expanze pracovního média "Aetherové pumpy" je podobný principu činnosti takového inertioidu: impuls přenášený vlnou do okolí ve fázi expanze média může nesmí být rovna impulsu přenášenému vlnou do média při jejím stlačení nebo naopak. V důsledku toho se elastické médium Aether ve středu zařízení buď smrští (ztloustne) nebo roztáhne (sníží hustotu). Pro oblast prostoru mimo "Aether pumpu" by se měl objevit kompenzační efekt: stlačení média uvnitř zařízení vytváří ekvivalentní expanzi média ven a naopak.

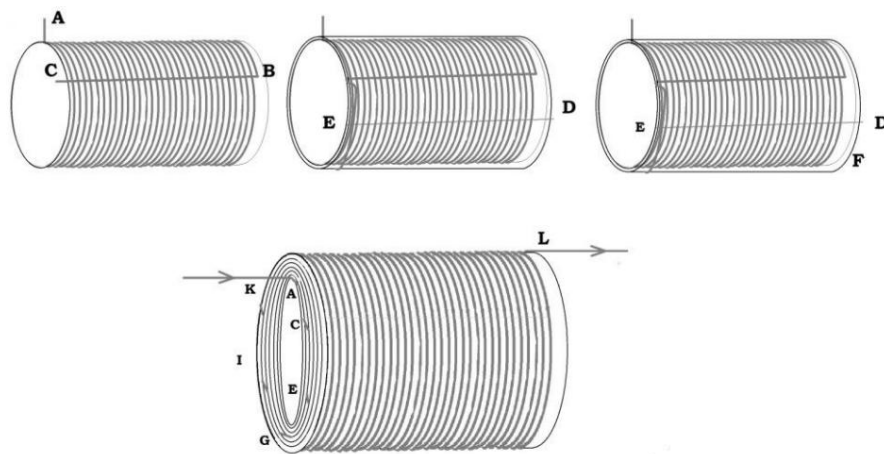
Tento design "Aether pump" umožňuje vytvářet podélné vlny jakéhokoli tvaru a účelu. Dříve, v kapitole o struktuře potenciálního pole, elektrického nebo gravitačního, jsme předpokládali, že potenciální pole jsou dva vzájemně se kompenzující procesy: foton a antifoton. Antifoton je prezentován jako foton existující v opačném směru časové osy, z budoucnosti do minulosti. „Zvrat času“ pro foton neznamena nic neobvyklého, jde o stejnou podélnou vlnu hustoty prostředí Aether, i když vlastnosti fotonu jsou obrácené.

Jaký je rozdíl? Z technického hlediska lze v „čerpádla éteru“ vytvořit proces vyzařování podélných vln s takovými objemovými pulzacemi hustoty energie, které „odtláčují médium éteru“ od zdroje. Tento proces záření nazýváme „fotony“, odpovídá vlnám se strmou frontou a plynulým rozpadem. Opačný proces, tedy pomalé objemové „rozpínání“ a rychlé „stlačování“ stáhne prostředí do oblastí pulzací. Věřím, že to jsou ty "antifotony".

Kromě objemových pulzací existuje mnoho metod vytváření oblastí Aetheru o vyšší nebo nižší hustotě, včetně využití Bernoulliho zákona o celkovém tlaku proudění. Vytvořením zvýšení průtoku ve vírovém procesu, změnou jeho dynamického tlaku, snížíme statický tlak média. Zvažte zajímavou elektromagnetickou strukturu, která vytváří vírový proces v prostředí éteru.

V mé domácí laboratoři, v Petrohradě, v letech 1991-1995, byly na toto téma provedeny výzkumné práce. Změna parametrů média Aether byla provedena návrhem nazývaným „vícevrstvý solenoid“. Autor této myšlenky požádal, aby ji nezmiňoval. Zařízení jsem vyrobil a experimentálně studoval. Solenoid není úplně obyčejný, je potřeba provést několik vrstev vinutí drátu podle schématu na obr. 134, a pak můžete očekávat nejzajímavější efekty s konstantním nebo impulsním napájením cívky.

Každá vrstva vinutí začíná od bodu na okraji (konci) solenoidu; body začátku vrstev jsou navíc vůči sobě posunuty. Například pro šest vrstev by měl být začátek každého vinutí posunut o 30 stupňů.

134. Vícevrstvý solenoid Obr.

Začněte navíjení vrstvy v bodě A, musíte ji ukončit v bodě B, posunutém o 30 stupňů od počátečního bodu. Poté se musíte vrátit po přímce, ale do bodu C, posunutého od bodu A o 30 stupňů. Dále naviňte druhou vrstvu a ukončete ji v bodě D, vraťte se po přímce do bodu E a tak dále...

Zapnutí proudu (impulzu) způsobí efekt "rotace éteru", protože přední část impulzu postupně "prochází" vrstvami a pohybuje se podél osy solenoidu. Každá vrstva začíná z jiného „vstupního bodu“, což vytváří „rotační efekt“ média Aether. Vrstvy mají také různé průměry, což také vytváří "kompresní efekt" nebo "expanzní efekt" média Aether v závislosti na směru proudu v drátu. Stručně řečeno, efekty vytvářejí vírový proces v médiu Aether, uvnitř a vně takového vícevrstvého solenoidu.

Mohu upozornit na zajímavou skutečnost. Když byl tento vícevrstvý solenoid zapnut poprvé, v této místnosti fungoval můj rádiový přijímač a slyšel jsem nějaké hovory. Všiml jsem si chvilkové změny hlasu hlasatele rozhlasové stanice. Nezměnilo se zabarvení, ale sled zvuků slov. Nějakou dobu jsem nerozuměl slovům hlasatele, zdálo se mi, že mluví nesrozumitelným jazykem. Rozlišoval jsem pauzy mezi slovy, ale nerozuměl jsem tomu, co řekl. Potom se po několika sekundách hlas hlasatele rozhlasové stanice vrátil k normálu a znovu jsem pochopil, o čem mluví.

O tomto efektu jsem se dočetl v článku o setkání pilota letadla s UFO. Pilot si všiml, že se mu ve vysílačce změnil hlas dispečera a po nějakou dobu nerozumí slovům ve vysílačce. Myslím si, že vícevrstvý solenoid nějakým způsobem mění vlastnosti prostředí, takže se mění přenos rádiových vln.

Takže v těchto experimentech byly zaznamenány silné chronální efekty, včetně zrychlení a zpomalení rychlosti oscilačních procesů uvnitř solenoidu a vně, v blízkosti solenoidu.

V kapitole o pondemotorických pohonech jsme zkoumali proces ovlivňování éteru rotací zkřížených vektorů elektrického a magnetického pole $E \times H$. Řekli jsme, že taková superpozice elektrických a magnetických polí je analogická spirálové struktuře v mechanice. Když se takový "Aether šroub" otáčí, dochází k Aetherové reakci a vzniká axiální hnací síla. Vícevrstvý solenoid také vytváří rotaci éteru a z tohoto důvodu se hustota média éteru mění uvnitř a kolem

to. V důsledku toho se takové konstrukce mohou stát základem pro nový typ pohonného systému.

Experimentální výzkum konstrukce „strojů času“ je tedy na samém začátku. Jasně rozumíme fyzikálním principům činnosti zařízení, které mohou výrazně změnit hustotu éteru v dané oblasti prostoru a ovlivnit tak časové charakteristiky fyzikálních procesů.

Minimální výsledky získané dnes nám umožňují učinit pozitivní závěr účinnost navržené metody a možnost její praktické aplikace.

Kromě elektromagnetických jevů lze jako mechanismus řízení hustoty Éteru využít jakékoli nevratné procesy se změnou entropie. Jako nevratný proces lze použít fázové přechody jakékoli látky, například z pevného do kapalného stavu, nebo procesy reverzní krystalizace. Na rozdíl od elektromagnetických metod taková zařízení vylučují vliv elektromagnetických polí na senzory a předměty nacházející se v oblasti změněného stavu média Aether.

Metody práce s médiem Aether, které máme k dispozici, mohou využít fenoménu indukce. Fenomén elektromagnetické indukce, který objevil Michael Faraday, nám dnes umožňuje spolehnout se na sílu elektromotorů, transformátorů a další moderní technologie. Rozvoj podobných metod v chronodynamice otevírá nové perspektivy pro rozvoj naší civilizace.

Můžeme plánovat experimenty na „chronální indukci“, například pohyb „chronálního náboje“ generuje umělé chronální pole a změna proudové hustoty „chronálního náboje“ v „chronálním obvodu generátoru“ by měla vyvolat „chronální proudy“ v „přijímacích obvodech“.

Elektrický proud je pohyb elektricky nabitého tělesa. Elektrický proud chápeme jako pohyb elektricky nabitých částic hmoty. Chronal proud lze považovat za pohyb chronálního náboje, ale nejde o pohyb v prostoru! To je změna v čase. Jednorozměrný proces změny síly proudu v konvenční elektrodynamice generuje elektromagnetické pole.

Stejně tak trojrozměrný proces objemových změn hustoty energie by měl vytvořit chronální pole.

„Chronálním nábojem“ se rozumí lokální změna v hustotě energie, tedy v hustotě prostředí éteru. Pohyb podél časové osy lze považovat za proces objemové změny hustoty energie. Již jsme uvažovali o variantách tohoto procesu, které určují jeho charakteristiky, včetně směru pohybu po časové ose. Může být sinusový nebo může mít speciální průběhy, například se strmou hranou nebo strmým pádem. To je pro tvorbu nezbytné

jednosměrná CMF (chronální hybná síla).

Je zřejmé, že metody pro změnu hustoty éteru mohou mít analogii s aerodynamikou. Pro éter-dynamické systémy musí být splněn Bernoulliho zákon: celkový tlak éteru se rovná součtu statického a dynamického tlaku. Vytvořením umělého proudění média Aether zvyšujeme dynamickou složku jeho energie a klesá statický tlak a hustota média Aether. Tento princip může být použit pro návrh nového typu vesmírného pohonného systému pracujícího s Aetherem

životní prostředí.

Je možné "zastavit čas"? Částice hmoty vždy existují jako éter-dynamický proces, nelze jej zastavit. Proces pohybu v čase je relativní proces,

a jak se v tomto konceptu předpokládá, je to spojeno s globálním procesem snižování hustoty energie média éteru, který má určitou rychlost snižování dT/dt .

Tato změna je relativní parametr.

Předpokládejme, že v určitém časovém intervalu můžeme kompenzovat přirozený proces snižování energetické hustoty prostředím vytvořením dodatečného procesu zvyšování hustoty energie uvnitř „pracovní plochy stroje času“. Pokud se umělé zvýšení hustoty energie rovná velikosti přirozeného poklesu hustoty energie, pak můžeme říci, že „tok relativního času je zastaven“. Rychlejší nárůst hustoty energie média dává relativní „posun do minulosti“. Pro vytvoření efektu zrychlení pohybu do budoucnosti je nutné „pomoci“ okolí snížit hustotu energie. V tomto pojetí může určitá oblast vesmíru, včetně hmotných objektů, existovat rychleji nebo pomaleji, vzhledem k blízkému prostoru Země nebo jiné oblasti vnějšího prostoru.

V konkrétním případě, kdy jsou opačné rychlosti změny v hustotě energie média éteru stejné, budou pozorovatelé uvnitř „stroje času“ schopni vidět „zastavený čas“ jako procesy „zamrzlé“ v jednom bodě na časové ose. , vyskytující se ve světě kolem nich.

Je zřejmé, že nemůžeme technickými metodami vytvořit globální procesy v kosmickém měřítku, ale můžeme vytvořit impulzivní opakovanou změnu hustoty energie média v určité omezené oblasti prostoru. Říkáme zde „oblast prostoru“ nebo „pracovní oblast stroje času“, přičemž bereme v úvahu, že částice hmoty, jakékoli předměty v dané oblasti prostoru, nejsou něčím odděleným od média éteru, ale rezonančním éterem-dynamickým procesy existující v médiu.

Možnosti designu „strojů času“ se mohou lišit, ale mají něco společného. Všichni musí nějakou technickou metodou ovládat stav éteru střední, v daném objemu prostoru. Jsou známy varianty možného uzavřeného objemu prostoru: mohou mít kulový tvar nebo toroidní tvar. O toroidním prostoru je nutné uvažovat vzhledem k tomu, že tato forma je elementární čtyřrozměrný prostor tvořený pohybující se trojrozměrnou koulí. Právě v něm je možné vytvořit si „vlastní čas“, a dokonce i vlastní přímku, po které se bude šířit paprsek světla.

Existuje zajímavý fenomén zvaný „Einsteinovy prsteny“. Podstata experimentu je jednoduchá: paprsek světla je nasměrován podél tečny směřující k boční ploše rychle rotujícího olověného kužele. Po nějaké době se světelný zdroj vypne, kužel se zastaví a odstraní se z tohoto místa. Zároveň zůstává ve vesmíru na stejném místě prstenec světla! Tento "prstenec" může existovat po dlouhou dobu, ale může být zničen vnějšími vlivy, například magnetickým polem. Bohužel nemohu čtenáři poskytnout odkaz na listinné důkazy tohoto účinku. Vysvětlení toho, co se děje, je nasnadě: kolem rotujícího masivního tělesa se vytváří uzavřený proud éteru (Aether loop), ve kterém cirkulují fotony. Ve skutečnosti má tato oblast prostoru svou vlastní "světovou přímku" podél osy toroidu, protože světelný paprsek se vždy šíří v přímce. Jedná se o nezávislý prostor - čas, jehož parametry si můžeme navrhnout podle našeho záměru.

Jakákoli pasivní struktura odrážející éter, jejíž příklady byly zvažovány v kapitole o dílech Kozyreva, Veinika, Dodonova a dalších autorů, vytváří podobné efekty „stáčení éteru“ do toroidního nezávislého prostoru – času díky „efektu tvaru“. Domnívám se, že právě v tomto směru je nejpřespektivnější provádět praktický výzkum.

Dále budeme uvažovat o konceptu teleportace jako o slibné metodě vytváření pohybu v prostoru.

Teleportace

Teleportace nevyžaduje pohon; jde o zásadně odlišnou metodu práce se samotným prostorem - časem, s prostředím Éteru, ve kterém je organizována změna polohy hmotných objektů.

Teleportace se nazývá „okamžitý přenos“ hmotných předmětů z jednoho místa na druhé. Termín byl vytvořen spisovatelem Charlesem Fortem v roce 1931. Tato definice není zcela správná, i když z pohledu pozorovatele je tomu přesně tak: objekt existuje v jedné vzdálenosti od něj, ale může se okamžitě objevit v jiné vzdálenosti od pozorovatele. Proces pohybu přitom nevyžaduje spotřebu energie! Z hlediska zdravého rozumu je to nemožné, a pokud má objekt hmotnost, pak by jeho pohyb v prostoru a ještě více rychlý pohyb z jednoho bodu do druhého by měl probíhat s velkým vynaložením energie na zrychlení. a uvolňování energie při zpomalování. Zbývá předpokládat, že během teleportace nedochází k žádnému pohybu v prostoru a objekt může být buď na jednom místě v prostoru, nebo na jiném místě v prostoru, protože může být na dvou místech současně, ne dlouho, alespoň v okamžiku „přechodu teleportace“.

Podivná představa, že jeden hmotný předmět může být na dvou místech najednou, má své opodstatnění. Existuje příklad z kvantové fyziky: vlnové vlastnosti elektronu se studují v experimentu s průchodem elektronu překážkou, ve které jsou vytvořeny dvě štěrbin. Elektronová difrakce je dobře prostudována a potvrzuje koncept vlnových vlastností hmoty obecně.

Elektron jako částice hmoty nemůže projít dvěma štěrbinami v pevné bariéře. Elektron, jako vlna, to dokáže. Obdobou tohoto efektu pro oddělenou oblast vesmíru je teleportace.

Fakta teleportace jsou spojena s takovými pozorováními, která se týkají chronálních jevů, jmenovitě zpomalení nebo zrychlení toku času během teleportace. Za předpokladu, že se jedná o skutečná data a okamžité změny polohy objektů mohou být doprovázeny efektem změny rychlosti toku času, můžeme usoudit, že teleportace je vždy spojena s řízenými nebo spontánními změnami vlastností média éteru. proto se oba efekty objevují ve dvojicích. Chronal

účinky mohou být malé a nepostřehnutelné, nebo mohou být zcela patrné při porovnávání údajů chronometrů po teleportaci, ale to nemění podstatu jevu.

Problematika přechodu ze světa elementárních částic do dění ve světě makroobjektů vyžaduje další studium, ale již nyní můžeme říci, že tato problematika patří do oblasti "Kozyrevovy kauzální mechaniky", a je technicky realizována, když rychlost časových změn řízením vlastností média Aether.

Z tohoto pohledu by snížení síly vztahů příčina-následek, ke kterému dochází při poklesu rychlosti času v určité oblasti prostoru, mělo vést ke vzniku kvantových a vlnových vlastností v materiálních objektech. Ve skutečnosti se jedná o navrhovaný koncept teleportace, jako variantu aplikace technologie řízením parametrů existence částic hmoty v prostředí éteru.

Fakta o teleportaci lidí jsou zpochybňována nebo zamlčována, i když existuje mnoho příkladů a tento fenomén vyžaduje seriózní studium. V první rovině výzkumu je třeba upozornit na případy spontánní teleportace, ke které dochází u lidí, kteří se ocitli v jakýchsi extrémních podmínkách, které vyvolávají neobvyklou aktivitu jejich psychiky.

Jiné případy související s řízenou teleportací byly pozorovány u lidí, kteří praktikují duchovní praxi a bojová umění. Třetí možnost: lidé mohou náhodně najít

se nacházejí v oblasti prostoru, ve které se podmínky pro existenci hmoty již změnily a rychlost všech procesů je zpomalena nebo zrychlena.

Některá fakta teleportace ve světě živých bytostí, například v komunitách mravenců „atta“, jsou pro výzkum dostupnější. Mnohokrát opakované experimenty nenechají na pochybách, že tento druh živých tvorů vytvořil zvláštní „záchranný systém“, v případě ohrožení života mravenčí královnu okamžitě přemístil na desítky metrů z jednoho mraveniště do druhého mraveniště. Možná i zde můžeme předpokládat působení dutinových struktur a vibrací.

Jaké vlastnosti reálného prostoru – času nám tedy mohou dovolit vytvářet takové efekty a proč se hmotný objekt, tedy skupina spojených částic hmoty, dokáže na jednom místě v prostoru okamžitě „dematerializovat“ a zanechat za sebou „prázdný prostor“ a znovu vytvořit jeho strukturu na jiném prázdném místě, bez účasti jakýchkoli technických prostředků a zdrojů energie?

Hlavním předpokladem této problematiky je, že „prázdný prostor“ je zdrojem jakékoli hmoty, „paren“ nebo „Diracův oceán“, ve kterém nic nepozorujeme, dokud se v něm nevytvoří informační struktura. Fakta spontánní nebo řízené teleportace lidí naznačují, že informační strukturu nutnou pro organizaci tohoto procesu lze vytvořit bez technických prostředků, s aktivací specifické duševní činnosti.

Všechny životně důležité procesy, včetně činnosti mozku, jsou však doprovázeny éter-dynamickými jevy. V tomto ohledu je vhodné připomenout experimenty s energeticko-informační výměnou, o kterých jsme hovořili dříve v této knize, a teorii „čtyřrozměrného hologramu“. Za předpokladu, že jakýkoli éter-dynamický proces je vždy multidimenzionální, lze jakoukoli částici hmoty považovat za projekci vícerozměrného objektu do trojrozměrného světa v daném časovém okamžiku. Čtyřrozměrný objekt má vlastnost „pohybu v čase“, pětirozměrný objekt již existuje, a to v celém trojrozměrném prostoru. Pouze v tomto případě se u pětirozměrného objektu může jeho poloha v trojrozměrném světě okamžitě změnit z jednoho na druhý, když se změní jeho projekce.

Kvantová teleportace, v jistém smyslu například experimenty s okamžitou změnou polohy fotonu, není z inženýrského hlediska příliš zajímavé téma. Pro pochopení je důležité pouze to, že kvantové jevy se mohou vyskytovat ve světě, kde objekty mají vlnové vlastnosti, ale nedává odpověď na otázku mechanismu teleportace. Vědci, kteří pracují v tomto směru, se domnívají, že pro implementaci této technologie je nutné „rozebrat objekt“ na atomy na jednom místě a „objekt znovu vytvořit“ na jiném místě. K tomu musí poslat do „destinace“ informaci o konfiguraci skupiny atomů daného hmotného objektu, a to po drátě, rádii nebo jinými komunikačními systémy. V této oblasti výzkumu jsou široce známé publikace Charlese Bennetta, společnosti IBM [93]. Podle mého názoru tato myšlenka není příliš perspektivní.

Vzhledem k povaze částic hmoty lze jejich proces existence v prostoru reprezentovat jako multidimenzionální éter-dynamický proces. Vytvoření skutečných částic z virtuálních pomocí vakuové polarizace vyžaduje energetické výdaje: k vytvoření páru „elektron - pozitron“ je zapotřebí foton. Proto by bylo rozumnější uvažovat o teleportaci nikoli jako o procesu „rozebrání a skládání předmětů“, ale jako o způsobu změny parametrů média Aether, v určité omezené oblasti prostoru.

Podle mého názoru se teleportace nerealizuje pro samostatný hmotný objekt, ale pro některé oblast časoprostoru.

Věřím, že „vlnová mechanika“ jako technologie teleportace umožní práci s makroobjekty, přesunutí určité oblasti prostoru se všemi hmotnými objekty v něm z jednoho místa na druhé stejným způsobem, že můžeme okamžitě změnit polohu antinoda z

stojaté vlnění v prostoru změnou nastavení zdroje stojatého vlnění. vlny. Může být užitečné použít čtyřstěnný souřadnicový systém k definování "cíle" v prostoru. Tento předpoklad má určité opodstatnění, vezmeme-li v úvahu případy pozorování spontánní teleportace skupin lidí, letadel a dalších objektů.

V souvislosti s tímto závěrem budeme dále uvažovat o teleportaci jako o jevu, který se vyskytuje v nějaké oblasti časoprostoru, ve které se teleportovaný objekt nachází.

Na druhou stranu jsou to právě určité vlastnosti a chování předmětu, například určitá mentální činnost, které mohou vést k teleportaci. Zde je vhodné připomenout „indukční efekt“, který jsme zaznamenali u různých éter-dynamických jevů: pohlcováním nebo vydáváním éteru například při fázových přechodech může látka vytvořit vlnu hustoty energie a deformovat okolní prostředí éteru. To může způsobit okamžitý přechod objektu na jinou „energetickou úroveň existence“, jeho přesun na jiné místo, podobně jako se to děje u elementárních částic v mikrokosmu. V tomto případě je kvantování prostoru a času hlavní podmínkou poskytující technickou možnost teleportace.

K teorii této problematiky je užitečné vrátit se ke Kozyrevovým experimentům a jeho závěrům o možnosti „okamžité komunikace“ prostřednictvím „aktivních vlastností času“. To je jasné, vezmeme-li v úvahu celý trojrozměrný svět z vícerozměrného prostoru. Z této strany vypadá celý hmotný svět jako jeden bod, který vnímáme jako „daný okamžik v čase“. Všechny objekty v našem Vesmíru lze promítnout do jednoho bodu – do okamžiku vícerozměrného prostoru. V tomto smyslu jsme všichni vždy v jednom bodě a to umožňuje nejen přijímat informace o všech procesech ve Vesmíru, ale také okamžitě měnit polohu objektů v prostoru. Informace o struktuře komplexu atomů teleportovaného objektu přitom není třeba přenášet z jednoho místa na druhé.

Dále existují dva směry hledání... V jednom směru studia problematiky nás zajímá následující: jak a kde se zaznamenává informace o komplexu částic hmoty, tvořících skupinu objektů existujících v dané oblasti prostoru? V opačném směru hledání technického řešení nás tato otázka nezajímá, protože jsme si dali za úkol okamžitě změnit polohu určité oblasti prostoru, ve které se mohou nacházet jakékoli hmotné objekty. Druhý směr hledání se zdá být konstruktivnější. Jako příklad uvedu známý „filadelfský experiment“, i když nemá žádné listinné důkazy.

Ve „Philadelphickém experimentu“ 22. července 1943 se američtí vědci rozhodli vytvořit neviditelnost válečné lodi. Technicky byl tento problém vyřešen pomocí silných pulsů elektromagnetického pole, což je způsob vytváření dodatečného gravitačního pole. Bylo dosaženo neviditelnosti, což znamená vychylování paprsků světla procházejících v oblasti prostoru procesu vytvořeného nějakou elektromagnetickou metodou.

Analogie s Grebennikovovým efektem jsou zřejmé. Domnívám se, že kromě vytvoření efektu neviditelnosti došlo ve „filadelfském experimentu“ k „Aether-dynamickému přemístění“ určité oblasti prostoru z jednoho místa na druhé.

Tento známý experiment byl pamětníky popsán celkem spolehlivě, lze usoudit, že oblast prostředí éteru, ve kterém se loď nacházela, okamžitě změnila svou polohu na povrchu planety, v důsledku nějakého elektromagnetického vlivu na loď. trupu, což vedlo k deformaci prostředí Aether kolem lodi.

Užitečná poznámka pro výpočet efektu: VA Černobrov objevil funkci závislosti rychlosti změny rychlosti času na vzdálenosti. Tato funkce je kubická závislost, to znamená, že změna parametrů časoprostoru je nepřímo úměrná třetí mocnině vzdálenosti od centrálního bodu deformace časoprostoru.

Domnívám se, že přechody „oblasti změněného stavu“ časoprostoru z jedné polohy do druhé by měly probíhat diskrétně, jako v kvantové fyzice. Úrovně existence mají určité rezonanční podmínky, které lze vypočítat pro každý konkrétní případ řízené teleportace. Takže za předpokladu, že oblast vesmíru může změnit své fyzikální vlastnosti v důsledku nějaké éterové dynamické aktivity hmotného objektu umístěného v této oblasti, dostaneme příležitost vytvořit technické prostředky pro teleportaci.

Nejzajímavější otázkou je vytvoření metodiky pro výpočet dané „destinace“ a velikosti plochy přesouvaného prostoru. Dá se však očekávat, že moderní výpočetní technika bude schopna zajistit potřebné řízení procesu přesunu do dané oblasti, pokud programátoři vytvoří odpovídající software.

S největší pravděpodobností bude tvar přesouvané oblasti kulový, i když jsou možné i jiné možnosti.

Řešení tohoto technického problému nám otevírá velké vyhlídky především v oblasti dopravy. Dodávka zboží již není pro jeho cenu důležitá, a to zásadně mění globální ekonomiku. Výhody použití teleportačních systémů ve vojenské oblasti jsou zřejmé.

Doslov

Uvažovali jsme o různých způsobech pohybu v prostoru, které se liší od obvyklých reaktivních principů, ve kterých zrychlený pohyb tělesa jako skupiny částic hmoty v prostředí éteru vyžaduje překonání setrvačnosti tělesa. Tento efekt je způsoben tím, že pohybujeme nejen částicemi hmoty, ale také částí Éteru

médium spojené s částicemi hmoty, které tvoří toto tělo. Částice hmoty samy o sobě nemají setrvačnou hmotnost; toto jsou „centra sil“, jak řekl Michael Faraday, centra éterických dynamických procesů. Technologie „posunu“ určité oblasti prostředí éteru za přítomnosti gradientu střední hustoty v něm umožňují vytvářet vozidla, která nemají účinek setrvačnosti částic hmoty, s jejich zrychleným pohybem. Částice hmoty v tomto případě zůstávají nehybné vzhledem k okolnímu éteru a udržují si vzájemné spojení jako jediný hmotný objekt, i když samotná oblast prostoru se může pohybovat, přesněji, měnit svou polohu stejným způsobem jako poloha. antinody stojaté vlny se mění hustota energie v prostoru...

V tomto případě může být rychlost pohybu, tedy změny v umístění dané oblasti prostoru a jeho "dráha" jakákoli, protože tato metoda odkazuje na vlnovou kvantovou mechaniku, nikoli na newtonovskou mechaniku.

Za předpokladu, že prostor je kvantován, jakýkoli běžný pohyb částic hmoty probíhá „krokově“, jak popsal Richard Feynman ve známém schématu existence dvojice částic „elektron – pozitron“.

Yury Belostotsky poznamenal, že jak se tělo pohybuje, jeho částice se mění z virtuálního na skutečné a za tělem se mění z reálného na virtuální. Rychlost existence částic hmoty, tedy pro ně rychlost času, je při tomto uvážení problematiky frekvence cyklů realizace virtuálních částic, zrození a zániku párů "částice - antičástice". Předpokládá se, že tento parametr (frekvence cyklu) lze určitými technickými metodami změnit. V takovém schématu existence jsou „momenty zastavení“ hmoty, body na časové ose, kdy se mění směr jejího procesu existence. Například v okamžiku, kdy skončil proces existence elektronu, začíná proces existence pozitronu.

Za předpokladu, že existují v různých směrech času (elektron - do budoucnosti, do pozitronu - do minulosti), samotný proces existence částic hmoty nám dává možnost vyvinout technologie pro řízený pohyb těles v prostoru a čas.

Problematika vytváření umělého gravitačního pole, jak ukazují experimenty Browna, Polyakova, Belostotského, Zolotareva, Grebennikova a dalších autorů, je řešena vytvářením deformací elastického prostředí éteru a tím souvisejícími změnami jeho hustoty. S médiem éteru je možné pracovat nepřímo, „přes látku“, změnou stavu „pracovního těla“, protože médium éter tyto změny odpovídajícím způsobem kompenzuje.

Vyzývám investory, aby rozvíjeli projekty uvedené v této knize. Aplikované aspekty řízení změny hustoty éteru daleko přesahují nejdřívejší fantazie o „stroji času“ a pohonu kosmické lodi, protože otevíráme dveře do světa ovládnutí fyzikálních parametrů existence jakékoli hmoty, včetně živé hmoty. .

Reference

1. Zpráva "Pojem gravitace", Frolov Alexander Vladimirovich, Sborník příspěvků z konference "Nové myšlenky v přírodních vědách", svazek 1, str. 481 - 490, St. Petersburg, ed. "PiK", 1996.
2. Zpráva LLC "Faraday" o VaV "Výzkum tvorby vírového konvertoru tepelné energie na elektřinu", státní registrační číslo 01201151909, ze dne 7. února 2011, vedoucím tématu je Frolov AV
3. Patenty Victora Schaubergera №134543 a №117749.
4. Experimentální gravitonika, SM Poljakov, OM Poljakov, Moskva, Nakladatelství. "Prometheus", 1991.
5. R. Sigalov, "Nové studie hnacích sil magnetického pole", Taškent, ed. "Věda", 1965.
6. „Veinik AI, Termodynamika reálných procesů, Minsk, nakladatelství, Věda a technika“, 1991.
7. Certifikát Ruské federace pro užitečné modely, č. 34 10.12.2001, s. 396, Zařízení, které převádí rotační pohyb na translační pohyb v jednom směru, Menshikov VA, Akimov AF, Kachekan AA, Svetlichny V .A.
8. Menshikov VA, Experimentální studie principů vytváření gravitačních pohonných systémů, časopis "Polet" č. 10, 2001, str. 38-39, Moskva.
9. Kozyrev NA Článek "Kauzální mechanika a možnost experimentálního studia vlastností času", sbírka prací "Historie a metodologie přírodních věd", číslo 2, Fyzika, Moskva. 1963 rok.
10. PL Kapitsa „Dynamická stabilita kyvadla v oscilujícím závěsném bodě“ ZhETF, 1951, 588-597.
11. A. Stephenson «O indukované stabilitě», Phil. Mag. 1908, 15, s. 233 – 236; «O novém typu dynamické stability» Mem. Proč. Manch. Lit. Phil. Soc. 1908.
12. Sorokodum Evgeniy Dmitrievich, www.vortexosc.com stránky společnosti "Vortex-Vibration Technologies" LLC.
13. Tolchin VN, "Inertoid, síly setrvačnosti jako zdroj pohybu", Perm, kniha Perm nakladatelství, 1977.
14. G. Shipov, Čtvrt století boje o novou vesmírnou vrtuli. "Akademie Trinitarianism", Moskva, el. č. 77-6567, publ. 14885, 29.09.2008.
15. AV Frolov, "Free Energy", Journal of Russian Physical Thought, ed. Ruská fyzikální Society, Reutův.
16. Patenty USA na téma "inerciální pohony", "New Energy" č. 5-6, 2003, str. 116–127.
17. Popular Science, № 126, 1935.
18. PV Shcherbak Teoretické aspekty tvorby nového typu letadla. Skupina studující setrvačné přírodní procesy (GIBIP), Moskva, Fundamental Problems of Natural Science and Technology, Petrohrad, Rusko, 2000, s. 299 - 303.
19. J. Larmor, K dynamické teorii elektrického a světelného prostředí, část 3, Vztahy s hmotnými médii, 1897.
20. Nic není něco: Teorie a činnost fázově konjugované vakuové triody od Floyd A. "Sparky" Sweet, 24. června 1988.

21. Využití skalární elektromagnetické energie k odběru vakuové energie, Proc. 26. mezinárodní konference Energy Conversion Engineering Conference (4. až 9. srpna 1991, Boston, MA) od Floyda Sweeta a Thomase E. Bearden.
22. Mishin AM Počátky vyšší fyziky. Přehled článků. - Petrohrad, ANO "STC im. LT Tuchkova", 2009.
23. Roshchin a Godin "Experimentální studium fyzikálních jevů v dynamickém magnetickém systému" Letters in ZhTF, 2000, sv. 26, č. 24, str. 70-75.
24. Ignatiev GF "Konstrukce pohonného zařízení pro volný prostor na pondemotorický efekt", Sborník příspěvků z konference "Nové myšlenky v přírodních vědách", svazek 1, str. 481 - 490, Petrohrad, vyd. "PiK", 1996.
25. Mendělejev DM "Pokus o chemické porozumění světovému éteru", St. Petersburg, 1905, typolitografie poslankyně Frolové.
26. ET Whittaker, «O vyjádření elektromagnetického pole v důsledku elektronu pomocí dvou skalárních potenciálových funkcí», Proceedings of London Mathematical Society, Series 2, Volume 1, 1904, pp 367 – 372.
27. T.E. Bearden, Gravitobiology, A new biophysics, 1991, vydala Tesla Book Company, USA.
28. Britský patent № 300 311 (15. listopadu 1928) Metoda a zařízení nebo stroj pro Produkující sílu nebo pohyb, Thomas Townsend Brown.
29. Síla na asymetrický kondenzátor, Thomas B. Bahder a Chris Fazi, výzkum americké armády Laboratoř, Adelphi, MD 20783-1197, březen 2003.
30. Patent USA č. 3187206, 1. června 1965, Elektrokinetický přístroj, TT Brown.
31. Alexander V. Frolov, Potentials in power generation, New Energy News, USA, květen 1994.
32. Potenciály ve výrobě energie, Newsletter Planetární asociace pro čistou energii, sv. 8 (1), září 1994.
33. BM Tareev, "Fyzika dielektrických materiálů", str. 33. 196, Učebnice pro vysoké školy, M. Energoizdat, 1982G.
34. "Aktivní hnutí", AV Frolov, "Základní problémy přírodních věd", Kongres 1998, svazek 1, s. 195-201, St. Petersburg, ed. RAS, St. Petersburg State University.
35. Nassikas AA, «Minimum Contradictions Everything», 2008, Vydalo Hadronic Press Inc., USA.
36. MP Beshok, "Energie vzduchu", časopis Nová energie č. 4, 2003.
37. M. Faraday, Dopis Siru Richardu Taylorovi, 25. ledna 1844, Hypothesis of Electrical Conductivity and the Nature of Matter, Selected Works on Electricity, Volume 2, str. 284, Moskva, 1939.
38. Nikola Tesla, „Experimenty s velmi vysokofrekvenčními střídavými proudy a jejich aplikace na techniky umělého osvětlení“, Columbia College Lecture, New York, 20. května 1891.
39. Americký patent č. 3 610 971 All-Electric Motional Electric Field Generator od Williama Hoopera.
40. Alexander V. Frolov, Unipolární generátor s plazmovým diskem, New Energy News, USA, 1994.
41. KP Butusov, Symetrizace Maxwell-Lorentzových rovnic. Problémy prostoru a času v moderní přírodní vědě. Řada „Problémy výzkumu vesmíru“. Číslo 15. St. Petrohrad. 1991 rok.
42. Velký Sacharovův stav, David Noever a Christopher Bremner, 35. Společná konference o pohonu AIAA/ASME/SAE/ASEE, Los Angeles, CA, 20.-23. června 1999.
43. Podkletnov E. Možnost stínění gravitační síly hromadným Yba₂Cu₂O_{7-x} Supravodič, Physica C 203 1992, str. 441-444.
44. Slabé gravitační stínící vlastnosti kompozitního objemového supravodiče YBa₂Cu₃O_{7-x} pod 70 K pod em polem, EE Podkletnov, Los Alamos <http://xxx.lanl.gov/abs/cond-mat/9701074>
45. Modanese, Možné teoretické výklady slabého gravitačního stínícího účinku tím kompozitní supravodič YBCO HTC, 1997, IAF.
46. Impulzní gravitační generátor založený na nabitém Yba₂Cu₃O_{7-y} supravodiči s kompozitní krystalovou strukturou, Evgeny Podkletnov, Giovanni Modanese, <http://xxx.lanl.gov/abs/physics/0108005> 47. Rocket Science, 2002 01 Interní zpráva Boeingu se zabývá
- Propellentless Pohon.
48. Otis Port, "Antigravitate?" www.businessweek.com/1997/07/b3514118.htm
49. Antigravitační efekt? Gravitační Ekvivalent Magnetického Pole Měřeného V Laboratoři ScienceDaily, 25. března 2006.
50. US Patent # 3,839,771, Method for Constructing a Thermionic Coupe, 8. října 1974, Giani A. Dotto

51. Elektrická kosmická loď, číslo 22, 1997, str. 25-26
52. Výrobce vysokoteplotních supravodivých materiálů CAN Superconductors, Ringhofferova 66, 251 68, Kamenice, Czech Republic.
53. NA Kozyrev. Vybraná díla, 1991. Vydala Leningradská státní univerzita.
54. Nicholas Fatio de Duillier. Dopis Huygensovi, 1690.
55. NA Kozyrev. Kauzální nebo asymetrická mechanika v lineární aproximaci, Pulkovo, 1958.
56. Hayasaka, H. a Takeuchi, S. (1989). Phys. Rev. Lett., 63, 2701-2704
57. Feynman R., Leighton R., Sands M. Feynman přednášky o fyzice. Vol.7: Kontinuum fyzika. Kapitola 40, odstavec 5 „Vortexové čáry“.
58. Kozyrev NA O vlivu času na látku. Fyzikální aspekty moderní astronomie, Akademie věd SSSR, Leningrad, 1985.
59. Kozyrev NA O možnosti snížení hmotnosti a hmotnosti těles pod vlivem aktivních vlastností času. Eganova IA Analytický přehled myšlenek a experimentů moderní chronometrie. Novosibirsk. 1984.
60. Jurij G. Belostotskij. Co je čas? Ed. "PiK", Petrohrad, 1995.
61. AI Veinik. Termodynamika reálných procesů. Minsk. Ed. Navuka a technika, 1991.
62. AI Veinik, SF Komlik. Komplexní stanovení chronofyzikálních vlastností materiálů. Minsk. Ed. Narodil jsem se v technice, 1992.
63. Francouzský patent №2421531, 13.07.1973. Jacques Ravatin „Přístroj pro zesílení emisí díky tvarům“.
64. Leon Sprink, Kanadský patent č. 580548 (DE 868592, GB 685522) Metoda a zařízení pro ovlivňování reakcí a změn stavu hmoty, 1959-08-04.
65. Ovládnutí potenciálu života bioelektromagnetickým polem. Jiang Kanzheng Yu.V. Mezinárodní vědecká konference 22.-23.10.2002 Materiály zpráv, IV Chabarovsk 2002 str. 118 - 120.
66. Paprsky profesora Gurviče, "Vědění je síla", č. 10-11, 1939.
67. PP Gariaev, "Vlnová genetika", Moskva, 1998.
68. Fyzikální systém s umělým biopolem. Mishin AM Sbírka prací "Základní problémy přírodních věd a techniky" (Proceedings of the Congress-2000). Řada "Problémy výzkumu vesmíru", číslo 23. Petrohrad. Nakladatelství St. Petersburg State University, 2001, str. 258-269.
69. Tesla Invents Peace Ray, New York Sun, 10. července 1934.
70. Shchegolev AP, The Spiral of Knowledge, Petrohrad, nakladatelství, Chernysheva, 1995.
71. TV pořad ze 6. července 2008, kanál TV-3, „Tajná znamení. Lavrenty Beria ". LLC "Studio Voice-TV".
72. Grebennikov VS Můj svět. Novosibirsk, nakladatelství "Sovětská Sibiř", 1997.
73. Zolotarev VF Výpočet vlivu vícetvarových struktur. Internet <http://alexfrolov.narod.ru/zolotarev.pdf>
74. BN Rodimov, Samooscilační kvantová mechanika, Tomsk, TSU, 1976.
75. Zolotarev VF, Roshchin VV, Godin SM O struktuře časoprostoru a některých interakce. - M.: "PREST", 2000.
76. Zolotarev VF, Shamshev BB Struktura a vlastnosti fyzikálního vakuového prostředí. Izvestija VUZov MV a SSO SSSR, Fyzika č. 1 1985, Uljanovský polytechnický institut. Revidováno a znovu publikováno v roce 1991 jako „Fyzika kvantovaného prostoru – času“.
77. IM Gelfand, EG Glagoleva, AA Kirillov. Souřadnicová metoda. Nakladatelství "Science", Moskva, 1971.
78. Bogdanovova omlazovací kapsle, Argumenty a fakta, č. 10, 2002.
79. A. de Belizal a PA Morel. Fyzika mikrovibrací a neviditelné síly, Desforges, Paříž, 1965. Edice
80. Záření podle tvaru. Problémový stav. Přehled. Stepanov IN, Moskevská státní univerzita MV Lomonosov, Fakulta fyziky, Moskva.
81. M. Platen "Nový způsob léčby", svazek III, 1886, s. 1751-1753, Petrohrad, Typolitografie spolku "Vzdělávání", 1902.
82. PD Ouspensky, Tertium Organum, Klíč k hádankám světa. Petrohrad, vydání 1911, dotisk "Andreev a synové", 1992, s. 19.
83. Herman Weyl, Gravitační a elektřina, 1918.

84. Chernobrov VA První výsledky práce na vytvoření zařízení, která řídí charakteristiky fyzikálních procesů (Time). Magazín New Energy, č. 3, květen - červen 2003. Vydalo Faraday Lab Ltd., St. Petersburg.
85. Prigogine I. Úvod do termodynamiky nevratných procesů. Moskva, 1964.
86. Sacharov AD, Kvantové fluktuace vakua v zakřiveném prostoru a teorie gravitace, Zprávy Akademie věd SSSR, sv. 12, 1968, str. 1040.
87. Dr. HE Puthoff «Lze vakuum zkonstruovat pro aplikace vesmírných letů? Přehled teorie a experimentů, Infinite Energy, červenec-listopad, 1997.
88. KPButusov „Čas je fyzikální substance“. Sbírka „Problémy prostoru a času v moderní přírodní vědě“. Číslo 14. L. 1990.Str. 301-311.
89. Atsukovsky VA, "General ether dynamics", M., Energoatomizdat, 1990.
90. Frolov AV Fyzikální principy stroje času, časopis Nová energie, č. 3 (6), s. 8 - 10, Petrohrad, 2002.
91. Faraday M. Experimentální výzkum elektřiny. svazek 3. Moskva, 1959, XIX.
92. Černobrov VA, "Tajemství času", nakladatelství "Olymp", Moskva. rok 1999.
93. CH Bennett, G. Brassard, C. Crepeau, R. Jozsa, A. Peres a W. Wootters, «Teleporting a Unknown Quantum State via Dual Classical and EPR Channels», Phys. Rev. Lett. sv. 70, str. 1895-1899 (1993)

Alexander V. Frolov

Alexander V. Frolov se narodil v Saratovské oblasti 25. září 1962. Rodina vojenského důstojníka. Vystudoval školu v regionu Tula. Studoval na Leningradské vyšší vojenské inženýrské škole telekomunikací. V roce 1984 promoval jako inženýr bezdrátových telekomunikací se specializací na vysokofrekvenční bezdrátové komunikace, diplom s vyznamenáním. Důstojník ruského ministerstva obrany v letech 1984 až 1989 poté pracoval v telekomunikačních společnostech v Petrohradě. V letech 1989-2001 prováděl Alexander Frolov experimenty ve své domácí laboratoři a účastnil se vědeckých konferencí. V roce 2001 spolu s partnery založil výzkumnou firmu Faraday Laboratory sro. a zorganizoval přes 30 výzkumných projektů. Vydavatel mezinárodního populárně vědeckého časopisu „New Energy Technologies“, 25 čísel v roce 2001-

období 2015. Autor knih „Nové zdroje energie“ a „Nové vesmírné technologie“.
Expert Ruské fyzikální společnosti od roku 1997.

V současnosti jsou hlavní činností inovativní projekty vývoje nových zdrojů energie a aktivních pohonných systémů pro leteckou a kosmickou techniku.

Kontakty: a2509@yahoo.com, alexfrolov2509@gmail.com, alexanderfrolov@hotmail.com

Stránky www.faraday.ru, <http://alexfrolov.narod.ru>

Telefon +7 980 7243309 +7 920 7944448